PATRICIA POTTER

Drum necunoscut

Traducerea şi adaptarea în limba română de

LUMINIŢA SORA.

ALCRIS

Capitolul 1

- Eşti nebună!

Cuvintele acestea îi răsunau încă în urechi lui Lacey Seldon în timp ce ieşea din statul Washington la volanul micului ei Fiat roşu. Maşina urca nervoasă panta de unde se vedea insula pe care tânăra hotărâse să-şi petreacă vara.

De câte ori nu auzise aceste cuvinte şi altele asemănătoare, de când luase hotărârea care avusese exact efectul unei bombe! In acest moment, zvonul încă mai circula probabil de-a lungul câmpurilor de grâu din Iowa sa natală până în orăşelul universitar din Midwest unde crescuse şi locuise timp de douăzeci şi nouă de ani.

- Eşti nebună!

Toată lumea i-o repetase. Chiar şi directorul bibliotecii, cu o voce calmă şi paternă, în momentul în care ea îi prezentase demisia.

Şi părinţii săi i-o spuseseră, desigur, iar mama ei izbucnise în lacrimi la aflarea veştii. Tatăl său, care era bancher şi fratele ei, agent de schimb, abordaseră aspectul economic al problemei.

- Să renunţi la o meserie bună tocmai în momentul când eşti pe cale să fii avansată!? Nu fi proastă, Lacey!

- Nici măcar nu ai alt post asigurat. Aşteaptă cel puţin să găseşti ceva!

- Să zicem că poţi trăi o vreme din ceea ce vei obţine din vânzarea casei! Dar pe termen lung aceasta nu este o soluţie rezonabilă şi mai târziu poate vei avea nevoie de bani pentru ceva mai serios.

In argumentele mamei sale găsi ceva mai multă sensibilitate. Ea cel puţin spunea lucrurile pe care ceilalţi numai le gândeau, fără să le exprime.

- Dar nu poţi pleca aşa, pur şi simplu! Ai trăit aici dintot- deauna. Aici sunt rădăcinile tale. Fii înţeleaptă şi mărită-te cu profesorul acela de psihologie. Este încântător, iar tu vei fi o mamă ideală pentru cei doi îngeraşi de copii ai lui. De ce faci asta? Ai fost mereu un copil bun, bine crescut. Tatăl tău şi cu mine am fost întotdeauna mândri de tine. Poate mai puţin atunci când ai divorţat, adăugase ea gânditoare. Dar, oricum, ştiam că nu era vina ta. Şi, până la urmă, au trecut doi ani de atunci! Ai avut tot timpul să-ţi revii. Nu eşti făcută să trăieşti pe Coasta de Vest şi ştii şi tu prea bine ce fel de oameni sunt pe-acolo. Tocmai tu care ai fost de când te ştiu atât de înţelegătoare şi atât de ascultătoare!

Vânzarea mobilei lui Lacey fusese un adevărat

eveniment în viaţa micului ei oraş. Nimeni nu pleca niciodată şi erau neobişnuite astfel de practici. La umbra copacului uriaş din curte, Lacey înşirase toate bunurile pe care le avea. Casa şi-o vânduse cu două săptămâni înainte, iar acum se pregătea s-o elibereze imediat ce termina lichidarea mobilierului.

Toată lumea venise, împinsă mai mult de curiozitate. Totuşi soluţia aceasta se dovedi a fi un succes. Tanti Selma, una dintre mătuşile sale, care nu fusese niciodată căsătorită, studiase îndelung mulţimea de curioşi şi apoi îi făcuse complice cu ochiul nepoatei sale. Ea părea a fi singura persoană din familie care o înţelegea. Poate, se gândea Lacey, pentru că şi ea avusese la vârsta de treizeci de ani, sentimentul acela neplăcut de captivitate într-un orăşel în care fiecare locuitor ştie totul despre vecinul lui.

- Mă duc s-o iau pe maică-ta la o ceaşcă de cafea, îi spuse Selma cu hotărâre. Altfel nu ştiu cum o să reziste până la sfârşitul zilei.

Dar, aşa cum prevăzuse Lacey, mama sa reuşi să-şi domine emoţiile. Nu degeaba era urmaşa acelor femei demne şi puternice care creaseră reputaţia Midwest-ului în inimile americanilor. Şi până la urmă, la plecare, când Lacey stătea rezemată de maşină, cu toată familia aliniată în faţa ei pe trotuar, tocmai mama ei a fost aceea care a luat cuvântul cu o voce sigură.

- De fapt, cred că meriţi mai mult decât profesorul acela încântător, draga mea. Dar trebuie să recunoşti că era normal ca noi să te prevenim. Poate că există totuşi

acolo, pe Coasta de Vest, cineva care va şti să te facă fericită...

Doamna Seldon era o femeie cu picioarele pe pământ. Lacey mergea pe treizeci de ani, îi trebuia un soţ. Trebuia s-o lase să-l caute în altă parte, din moment ce nu părea prea hotărâtă să şi-l găsească aici.

Lacey îi îmbrăţişase pe toţi: pe mama sa, pe mătuşa Selma, pe tatăl şi pe fratele ei. Aceştia îi spuseseră să scrie des, să fie prudentă şi să nu uite să mai vină din când în când pe-acasă. Pentru prima dată de când luase hotărârea aceea, Lacey se surprinsese plângând.

Aşezată la volanul micului ei Fiat supraîncărcat cu bagaje, făcuse mari eforturi să se concentreze asupra drumului, căci ochii înlăcrimaţi o împiedicaseră multă vreme să distingă bine strada prin parbriz. însă lacrimile i s-au uscat când a ieşit din Iowa.

Nu, nu era nebună! Fără îndoială, gândi ea zâmbind, era prima oară când acţiona cu înţelepciune după toate episoadele convenţionale şi rezonabile care îi formaseră până atunci viaţa.

în timpul lungii călătorii de-a lungul Mildwest-ului şi a Munţilor Stâncoşi nu încetase o clipă să-şi imagineze insula pitorească înverzită care o aştepta în mijlocul arhipelagului San Juan.

Se simţea atrasă într-acolo precum acul magnetic al unei busole, simbol al schimbării de direcţie a propriei sale existenţe. Acolo va începe o nouă viaţă, care îi va şterge amintirea ultimilor zece ani irosiţi, îşi spuse Lacey.

Acum, când ajunsese pe insulă, conducea pe străduţa circulară, gândindu-se la toţi aceşti ani

pierduţi. încă de la vârsta de douăzeci de ani irosise un timp preţios, care ar fi

trebuit să-i permită să descopere lumea, să exercite o meserie pasionantă, să-şi asume nişte riscuri şi, de ce nu, să trăiască o mare iubire...

Tot acest timp se scursese, iar bilanţul se solda cu o căsătorie eşuată, cu o slujbă devenită o rutină apăsătoare şi cu speranţa ascunsă de a duce o viaţă mai puţin plictisitoare.

Dar era stabilit! Din vara aceasta Lacey Seldon îşi va lua viaţa în mâini, hotărâtă să nu repete greşelile trecutului. La treizeci de ani ştia că viaţa este scurtă şi că trebuia să profite de ea înainte de a fi prea târziu.

Mica hartă rutieră desenată pe spatele pliantului primit de la han era destul de precisă. Roţile Fiatului zburau pe şoseaua sinuoasă, străjuită de pini pe o parte, descoperind o privelişte minunată spre mare pe cealaltă parte.

Un panou anunţa intersecţia unde Lacey trebuia să întoarcă. Intră pe un drum şi mai îngust, care cobora spre un golfuleţ liniştit.

Acolo, cochet construit în faţa mării, se înălţa hanul Randolph. Lacey zâmbi. Semăna întrutotul cu imaginea pe care o oferea pliantul turistic.

Clădirea era din piatră, cu bârne groase de cedru, care îi dădeau un aer vetust, însă original. Un balcon larg înconjura tot etajul al doilea. In faţa intrării principale se întindea până la ţărm o peluză mare, mângâiată neîncetat în zona aceea de valurile leneşe ale mării. In spatele hanului, zări bungalourile confortabil adăpostite sub crengile pinilor. Unul dintre

ele îi era destinat.

Lacey opri maşina. Işi desfăcu eşarfa cu care îşi legase coada şi-şi scutură nervos părul lung şi des. Trecuseră doi ani de când îl lăsase să crească. Atunci nimeni nu remarcase începutul unei revolte împotriva felului puţin cam sobru de a-l purta strâns în coc la ceafă.

Insă astăzi, ca şi pe toată durata călătoriei sale de o săptămână, îşi lăsă şuviţele să-i danseze sălbatic pe umeri. Ochii ei verzi erau puşi în evidenţă de sprâncenele castanii ca şi părul. Privirea îi era plină de inteligenţă şi de maliţiozitate, lipsită de expresia aceea inflexibilă şi încăpăţânată atât de caracteristică femeilor din Midwest.

Fără falsă modestie, Lacey credea că figura ei era agreabilă, nimic mai mult. De mulţi ani rămăsese la convingerea că trăsăturile sale nu erau suficient de fine pe cât şi le-ar fi dorit, ca acestea să se armonizeze perfect cu frumosul ei păr întunecat. Combinaţia pe care o formau un nas drept şi bine desenat, nişte pometi proeminenţi şi o gură gata oricând să zâmbească nu avea nimic neplăcut, însă nici nu degaja o adevărată strălucire.

Existau, însă, mai multe metode de a ascunde această lipsă de sex-appeal, se gândi ea. In primul rând felul de a se îmbrăca. Astfel, coborând din maşină, lăsă să se învolbureze în jurul siluetei sale zvelte mătasea galbenă a unei rochii plisate. Rochia aceasta îi punea în valoare, fără îndoială, sânii mici, dar fermi şi şoldurile

graţioase. Picioarele goale, încălţate în sandale din cureluşe de piele, precum şi cerceii care-i atârnau în urechi îi asigurau, gândi ea, un aer real dezinvolt. Işi puse pe umăr cureaua genţii de piele şi se îndreptă către intrarea principală a hanului.

Era foarte cald - una din acele zile frumoase de vară din care arhipelagul San Juan putea să-şi facă un titlu de glorie. Mai mulţi clienţi, aşezaţi pe terasa acoperită de la etaj, îşi sorbeau încet băuturile răcoritoare. Undeva trebuia să existe, după câte ştia din broşura publicitară, o piscină descoperită pe timpul verii.

Intră în holul hanului, dar acesta era pustiu. în spatele biroului de recepţie, de un model foarte vechi, nu se afla nimeni. Sună din clopoţelul ce se găsea pe masă, studiind în acest timp micul obiect de metal. După câteva minute, cum nu apărea nimeni, ridică din umeri şi se îndreptă spre fereastră. Nu era grăbită, în fond. Avea chiar toată viaţa înainte.

Era pe cale să zâmbească la gândul acesta, când în spatele ei răsună o voce de bărbat, puternică şi politicoasă.

- îmi pare rău, domnişoară, dar mă tem că nu mai sunt camere libere. Doar dacă, adăugă glasul, nu aţi făcut o rezervare...

Vocea, catifelată şi cu tonalităţi din cele mai grave, lăsa să se înţeleagă că o astfel de ipoteză era puţin probabilă.

- întocmai, am rezervare, se grăbi ea să răspundă, întor- cându-se pentru a-l descoperi pe bărbatul care îi

vorbea din uşa vestibulului.

Stătea aplecat în cadrul uşii şi îşi ştergea mâinile cu un prosop alb. Era exact contrariul imaginii pe care Lacey şi-ar fi putut-o face despre un recepţioner stilat. Cu siguranţă, oamenii din vest erau mult mai diferiţi!

îi adresă un zâmbet prietenos, arătându-i din priviri poşeta.

- Trebuie să am pe-aici pe undeva confirmarea scrisă. De fapt am rezervat un bungalou pe toată perioada verii, nu o cameră.

- Dar toate bungalourile sunt închiriate sau ocupate, domnişoară. Numai dacă...

Ochii săi gri strălucitori se luminară într-o expresie de uimire evidentă.

- Doar dacă nu sunteţi cumva domnişoara Seldon, bibliotecara din Iowa?

Lacey îl privi încrezătoare.

- Sunt nevoită să recunosc! Dar liniştiţi-vă, nici dumneavoastră nu arătaţi a recepţioner, aşa cum nici eu nu arăt a şoarece de bibliotecă.

La rândul lui zâmbi, examinând-o cu atenţie. Cutele feţei sale exprimau o oarecare duritate. Ochii îi străluceau, iar Lacey observă că se opriseră cam prea insistent asupra rochiei sale galbene. Conştientă că lumina de afară îi scotea în relief formele trupului prin mătasea subţire a rochiei, ea se îndepărtă de fereastră şi-i întinse cu un gest sigur scrisoarea prin care i se confirmase rezervarea.

Bărbatul aruncă o privire asupra hârtiei, iar Lacey

profită de acest lucru pentru a-şi da mai bine seama cu cine are de-a face.

Trebuia să aibă vreo treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, iar vârsta i se ghicea după trăsăturile pe care timpul săpase indiciile a ceea ce numim de regulă „experienţă”, fără a lăsa totuşi urme de bătrâneţe. I se ghicea totuşi ceva aspru în privire iar ochii îi trădau o voinţă extraordinară.

Părul închis la culoare, bătând în roşcat, pieptănat pe spate de mântuială, descoperea o frunte lată. Câteva şuviţe cam prea lungi pentru un bărbat de vârsta lui îi atârnau la ceafă pe gulerul cămăşii albastre. Avea mânecile suflecate deasupra antebraţelor puternice, iar cămaşa descheiată descoperea un piept bronzat, acoperit cu păr. Lăţimea umerilor contrasta cu şoldurile înguste. Lacey observă că purta nişte blugi prea strâmţi, care i se mulau pe coapse într-un fel ce i-ar fi displăcut cu siguranţă doamnei Seldon. „Asemenea blugi pentru un bărbat de vârsta lui! Hai că-i bună!”

Lacey nu putu să-şi reţină un zâmbet imaginându-şi reacţia mamei sale.

Abia când el se aşeză în spatele biroului, îi putu analiza expresia energică şi severă imprimată pe chip, subliniată de nişte pomeţi proeminenţi, un nas agresiv şi o bărbie foarte voluntară. Fără a fi cu adevărat frumos, chipul acesta emana o autoritate calmă care putea, oricât de ciudat ar părea, să-l facă extrem de seducător.

Ridicându-şi ochii cenuşii, el realiză că era privit şi

zâmbi cu satisfacţie şi amuzament, vădit încântat de a fi astfel analizat.

- Bine aţi venit, domnişoară Seldon! Vă aşteptam, într- adevăr. Şi nu numai noi, de altfel!

Ea îl urmări, cu o expresie întrebătoare, cum dispărea după birou în căutarea unor hârtii. Când reapăru în câmpul ei vizual, îi întinse un teanc de scrisori atent împachetate.

- Domnişoară, v-am urmat instrucţiunile pe care ni le-aţi dat în scrisoarea dumneavoastră. Aveţi aici corespondenţa. Vă aşteaptă de peste o săptămână.

- Perfect, spuse ea întinzând mâna cu nerăbdare spre pachetul voluminos. Măcar la capitolul acesta lucrurile au început bine.

- Aveţi intenţia să vă petreceţi vara scriind scrisori? o întrebă el cu uşoară ironie în glas.

- Nu, cred că îmi voi umple timpul încercând să-mi găsesc de lucru, răspunse ea cercetând pe rând plicurile pe care le ţinea în mână. Dar dacă ţineţi neapărat să ştiţi, aflaţi că majoritatea acestor scrisori sunt de la persoanele cărora le-am trimis un curriculum vitae de vreo două luni încoace. Mi-am permis să dau adresa de aici pentru răspunsuri.

- Văd, spuse el cu voce joasă. Şi câte scrisori aţi trimis?

- Sute! îi răspunse râzând. Cu puţin noroc, veţi primi corespondenţă pentru mine până la sfârşitul verii!

- Să nu-mi spuneţi că aţi bătut atâta drum până aici doar ca să vă găsiţi de lucru!

O privea acum cu o expresie sincer derutată.

- Am bătut tot drumul ăsta, cum spuneţi dumneavoastră, din multe alte motive... Imi puteţi spune unde trebuie să semnez?

Fără să scoată un cuvânt el luă un formular de pe un colţ al biroului şi-i întinse un stilou.

Ea începu să completeze fişa într-o tăcere deplină, sub privirile insistente ale bărbatului de la biroul de recepţie.

în timp ce scria, Lacey se întreba cum va reacţiona el când va vedea că a menţionat adresa hanului la rubrica „domiciliul stabil". în sfârşit, el îi întinse cheia şi îi propuse:

- Am să vă ajut să vă descărcaţi bagajele.

- Văd că îndepliniţi şi funcţia de recepţioner şi pe aceea de hamal, îi spuse ea surâzându-i, în timp ce se îndrepta spre maşină.

- întocmai. Şi mai ales astăzi, când ajutorul meu este bolnav. Dar permiteţi-mi să mă prezint: mă numesc Randolph. Holt Randolph. Şi... sunt proprietarul hanului.

- înţeleg, spuse Lacey, nu foarte surprinsă. Ce interesant! De cât timp v-aţi instalat aici?

Mergeau pe peluză, ea înainte, el în urmă. Trebuia să aibă cam un metru optzeci şi de aceea se simţea puţin apăsată de prezenţa lui, în ciuda faptului că şi ea avea aproape un metru şaizeci şi opt.

- Sunt moştenitorul acestui han. A fost al bunicilor mei.

Tonul lui era aproape agresiv.

- Da, desigur... însă nu-mi imaginam că e posibil prin părţile acestea.

- Ce? Să ai bunici?

- Nu, spuse ea râzând. Pur şi simplu să poţi moşteni averea lăsată de generaţiile care te-au precedat. îmi imaginam că oamenii de pe aici sunt nişte oameni realizaţi prin forţe proprii, care pleacă de tineri din casa părintească pentru a-şi construi un viitor...

- Aveţi dreptate, aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Ajunseră aproape de maşină, al cărei interior era înţesat de bagaje.

Apoi el adăugă:

- Dar nu e neapărat nevoie să abandonezi totul ca să pleci în căutarea propriei identităţi.

Lacey îi aruncă o privire tăioasă. Se afla în faţa unui bărbat care ştia ce vrea. Emana o singuranţă înnăscută, prin care lăsa să se înţeleagă că era capabil să obţină de la viaţă tot ceea ce şi-ar fi dorit să obţină. Singurul lucru care o mira pe Lacey era cum de un bărbat ca Holt Randolph se mulţumea să conducă un han cu aspect destul de îmbătrânit, adăpostit în golful unei mici insule.

- Fiecare cu destinul său, conchise ea cu dezinvoltură.

Apoi se aşeză la volan, în timp ce el îi ţinea portiera deschisă.

- Filozofie venită direct din Midwest?

- Râdeţi de mine. Imaginaţi-vă că tocmai de aceea mă aflu aici, pentru a fi înconjurată de oameni cu o

astfel de filozofie. De fapt, unde este bungaloul meu?

- Uitaţi-l acolo, este cel de pe coasta aceea. O să vă simţiţi bine şi veţi avea o privelişte adorabilă spre Punget Sound. Atunci, o să ne întâlnim acolo sus, fiindcă în maşină nu este loc şi pentru mine, după câte văd.

Lacey râse binevoitor şi îi arătă cu un gest neputincios pachetele înghesuite până şi pe scaunul din faţă.

- Vedeţi, aici este tot ce am pe lumea asta. Mă simt exact ca unul dintre aventurierii de odinioară, care-şi îngrămădeau în căruţe toate lucrurile pe care nu le vânduseră înainte de plecare.

Holt o fixă un moment. In privirea lui se citea şi uimire şi curiozitate. S-ar fi zis că dorea să-i pună o mie de întrebări, iar acest lucru nu-i displăcea lui Lacey deloc.

Nimeni până acum nu se interesase prea mult de subiectul acesta. Acasă, în Iowa, toată lumea o cunoştea dintotdeau- na, pe ea şi familia ei. Singura dată când suscitase puţin curiozitatea celorlalţi fusese în ziua când le anunţase plecarea.

Holt începuse deja să urce pe poteca ce ducea spre bun- galou. întorcând cheia în contact, se grăbi să pornească şi ea. Ajunsă cu câteva secunde înaintea lui şi se duse să deschidă uşa, curioasă să descopere ce însemna „farmec rustic” pentru cei care îi trimiseseră pliantul publicitar al hanului. Nu fu dezamăgită. Era exact ceea ce-şi imaginase. Scânduri late de cedru acopereau pereţii camerei principale, pe care o

înveselea un mic şemineu din piatră albă. De o parte şi de alta a intrării se aflau două ferestre mari care ofereau o largă privelişte asupra insulelor arhipelagului, iar în centrul acestei privelişti apărea semeţ hanul. Bucătăria micuţă ocupa un colţ al bungaloului, iar în apropiere de aceasta începea un culoar ce deservea camera şi baia.

- Vă place?

îi pusese întrebarea cu timiditate, intrând în urma ei în cameră.

- E perfect, îi răspunse ea entuziasmată

Canapeaua, originală şi confortabilă, era un model foarte
vechi. Holt aruncă o privire într-acolo şi adăugă în chip de scuză:

- O parte din mobilier datează de ceva vreme, însă patul e nou-nouţ, vă garantez, cât despre baie, a fost renovată iarna aceasta.

- Dar sunt încântată! De un lucru sunt sigură: n-aţi putea fi amendat pentru reclamă mincinoasă.

Lacey se întrebă oare de ce se simţea el obligat să se scuze astfel.

Covoare groase acopereau o parte a podelei, iar perdelele erau făcute dintr-o ţesătură imprimată cu culori calde şi vesele. Pe pereţii de lemn galben din fundul încăperii, soarele desena reflexe jucăuşe. Holt părea uşurat.

- Mă bucur mult că vă place. Vă aduc imediat bagajele.

- Mulţumesc.

Lacey lăsă pachetul cu scrisori pe un birou aşezat în dreptul uneia dintre ferestre. Apoi ieşi şi ea să descarce bagajele din maşină.

- Glumeaţi mai devreme când mi-aţi spus că asta e tot ce aveţi dumneavoastră?

Lacey întoarse capul. Holt apucase cu abilitate caseto- fonul înţepenit într-unul din colţurile portbagajului.

- Deloc! răspunse Lacey, apucând şi ea mânerul unei valize. Am vândut tot ce aveam şi credeţi-mă, încă se mai vorbeşte despre asta în Iowa!

Câteva minute mai târziu el puse cu grijă aparatul pe o măsuţă.

- Şi unde-aveaţi de gând să mergeţi după vacanţă?

- N-am nici cea mai vagă idee. Am timp toată vara să mă mai gândesc la asta. Cum v-am mai spus, trebuie să-mi găsesc de lucru şi mai am şi alte lucruri de făcut înainte de a mă stabili undeva definitiv. Deocamdată ceea ce contează pentru mine e să mă simt bine aici, să mă simt ca acasă.

El se opri pentru o clipă şi zâmbi, privind-o cum iese. O briză uşoară îi înfoiase rochia în jurul picioarelor.

- Cu siguranţă n-aveţi nimic din bibliotecara cocoşată pe care o aşteptam. Dumnezeu mi-e martor, totuşi, că mă feresc de idei preconcepute. Apropo, de la ce vine L-ul dinaintea numelui dumneavoastră.

- Lacey.

Ea zâmbi, puţin jenată, căci simţise că lumina

soarelui îi făcea rochia aproape transparentă; de altfel simţi că se înroşeşte, căci Holt Randolph nu se jena să admire ceea ce lumina îl ajuta să întrezărească.

Se întrebă dacă toţi bărbaţii din această regiune aveau aceleaşi obiceiuri. Cât era de diferit faţă de locurile ei natale! Dar apoi, brusc, îşi mărturisi în gând că acasă n-ar fi îndrăznit niciodată să îmbrace o astfel de rochie!

- Şi dumneavoastră... Credeţi că ceea ce-mi imaginasem eu despre cum arătaţi are vreo legătură cu realitatea?

- Păi de ce? Chiar atât de puţin am aerul unui adevărat hangiu? Atunci, a ce semăn, după dumneavoastră?

- Ei bine, să spunem că mai degrabă păreţi făcut pentru a conduce un ranch sau o exploatare petrolieră sau chiar...

- în nici un caz! Randolph e foarte potrivit aici, nu-i aşa, Holt?

Surprinsă, Lacey se întoarse. Un bărbat tânăr sosise în spatele ei. Era slăbuţ şi cam adus de spate, căci era foarte înalt. Avea părul castaniu închis, ca şi ochii şi purta o mustăcioară cuceritoare.

- Dumneavoastră sunteţi bibliotecara pe care ne-au anunţat-o? Bine aţi venit! Mă numesc Jeremy Todd, sunt vecinul dumneavoastră.

Purta în braţe trusa nou-nouţă de pictură, pe care o luase în trecere din portbagaj.

- Sunteţi şi artistă, pe deasupra?

- Bună ziua, răspunse ea zâmbind. Mă numesc Lacey Seldon, dar nu ştiu dacă sunt artistă. Nici n-am încercat încă să pictez. Este unul din lucrurile pe care intenţionez să le experimentez vara aceasta.

- Bună seara, Todd, spuse Holt la rândul lui. Văd că nu pierzi vremea.

- Exact, replică tânărul. Când am văzut maşina, am înţeles imediat că oaspetele din Midwest pe care îl aşteptam ne va depăşi aşteptările!

Lacey clipi din ochi, dezorientată de uşoara undă de rivalitate masculină ce plutea în aer. Oare ea era cauza acestui schimb de replici puţin acide?

- Am cumpărat maşina aceasta acum două luni, spuse ea repede pentru a destinde atmosfera. Toată lumea m-a crezut nebună; spuneau că nici un mecanic n-o să-i dea de cap!

Jeremy avu o strâmbătură poznaşă. Era îmbrăcat cu nişte jeanşi decoloraţi şi o cămaşă lungă roşie.

- Toate bibliotecarele din Midwest sunt ca dumneavoastră?

- Nu! Unele sunt blonde!

Holt aprecie gluma cu un râs înfundat.

- Dragul meu Todd, spuse el, din moment ce pari hotărât să rămâi cu noi, îţi sugerăm să ne ajuţi să descărcăm bagajele.

- La dispoziţia voastră, răspunse Todd, luând-o în urma lui Holt.

Lacey se găsi curând în mijlocul bagajelor sale împrăştiate prin cameră. Le mulţumi călduros celor doi

bărbaţi.

- Pentru puţin. Sigur nu vă lipseşte nimic?

- Sigur. Tot ce am e aici!

- Cred că aţi lăsat o groază de lucruri în Iowa!

- E-adevărat. în primul rând mi-am lăsat douăzeci şi nouă de ani din viaţă.

- O să vă întoarceţi înapoi într-o zi...

- Niciodată!

Holt şi Lacey se priviră o clipă, uitând de prezenţa lui Jeremy. Holt clătină din cap gânditor, iar Lacey se simţi dintr-o dată incomod sub intensitatea privirii lui.

- Unde e bungaloul dumneavoastră? îl întrebă pe Jeremy.

- Aici, alături. Am trecut prin faţa lui. Aveţi cumva planuri pentru diseară? Dacă nu, aş fi încântat să vi-l prezint pe prietenul nostru Holt în minunatul exerciţiu al funcţiilor lui.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă Lacey nelămurită.

- Jeremy face aluzie probabil la felul în care ne petrecem serile la han. Sunteţi binevenită, ca şi toţi ceilalţi clienţi ai noştri, desigur.

- Veţi vedea, continuă Jeremy. Programul este îmbietor. După cină poţi să te laşi pradă tentaţiei de a savura un pahar în faţa şemineului imens, iar apoi să dansezi în sala mare. Dineurile lui Holt atrag multă lume. Vreţi să veniţi? Eu am să ajung pe la ora opt.

Lui Lacey nu-i plăcea să i se forţeze mâna. Insă era curioasă din fire. Şi apoi nu era acesta un mod potrivit de a-şi începe vacanţa?

- De acord. Voi veni.

- Ei, bine, pe diseară, spuse Holt cu un ton ceremonios. Dacă aveţi nevoie de ceva, orice, nu ezitaţi să mă anunţaţi.

Ea îl privi cum se îndepărta pe drumul care cobora spre han, cu un mers uşor, de felină. Era pentru prima oară, gândi ea, când analiza mersul unui bărbat.

Vocea lui Jeremy o făcu să revină pe pământ.

- Pot să vă ajut să despachetaţi?

Ii privea cu viu interes colecţia de discuri de flamenco.

- Nu, mulţumesc. Apropo, va trebui să ne îmbrăcăm în vreun fel mai special în seara aceasta?

- A, nu! Se merge pe simplitate pe-aici. Cât mai lejer! Rămâneţi aşa cum sunteţi, va fi perfect.

In timp ce-i vorbea, îi detalia din priviri ţinuta, aşa cum făcuse şi Holt.

- O pereche trainică de blugi şi un costum de baie e tot ce-ţi trebuie ca să-ţi petreci vara aici.

- Aveţi intenţia să rămâneţi mult timp?

- Da, imaginaţi-vă că m-am hotărât să scriu o carte, îi destăinui el ceremonios.

- Formidabil! Ce gen de carte?

Lacey era obişnuită să încurajeze astfel de proiecte. O mare parte din activitatea ei la bibliotecă fusese îndreptată înspre sfătuirea acelora ce-şi doreau să înfiinţeze un ziar, să scrie articole sau chiar cărţi. Ştia cât de mult aveau nevoie de sprijin scriitorii în devenire.

- E vorba de un roman de aventuri, îi răspunse.

Multă acţiune, puţin sex, iar ca personaj principal, un macho...

- Este prima carte pe care vreţi s-o scrieţi?

- Da. Lucrez în domeniul asigurărilor şi sper s-o scot la capăt.

- Dacă înţeleg eu bine, şi dumneavoastră şi eu vom profita de vara aceasta pentru a încerca o nouă carieră.

- Şi dumneavoastră?

- Da, spuse ea, o nouă activitate şi o nouă viaţă. Intenţionez să folosesc hanul ca rampă de lansare.

- Draga mea Lacey, avem multe în comun!

Tânăra femeie zâmbi. Cu siguranţă, se simţea în clipa aceasta mai apropiată de el decât de Holt. Holt Randolph, gândi ea, n-avea decât să se mulţumească să trăiască din moştenirea familiei. în fond, probabil că nici nu-şi dorea altceva decât o măruntă existenţă liniştită, lipsită de griji, la hanul său...

Nu, ei doi nu aveau nimic în comun...

Capitolul 2

In timp ce intrau în sala primitoare a hanului, Todd îi spuse lui Lacey:

- Aici vei găsi toţi insomniacii insulei.

Un foc superb trosnea în şemineul care se înălţa monumental pe peretele din fund. La San Juan, nopţile puteau fi şi reci. Câţiva obişnuiţi, confortabil aşezaţi în fotoliile lor, îşi degustau coniacul.

- Presupun că este singurul loc de acest gen de pe insulă, răspunse Lacey.

Holt Randolph, care discuta în apropierea focului cu o femeie de o vârstă destul de înaintată, le aruncă o privire.

Jeremy începu să râdă, înainte de a i se adresa familiar lui Lacey:

- Cum de ai ghicit? Toţi cei care vor veni în curând aici să danseze sunt fie locatari ai vilelor vecine, fie clienţi ai motelurilor din împrejurimi. Formăm o mică societate, s-ar putea spune, şi încă una destul de antrenantă, vei vedea. A! Cred că am fost reperaţi.

într-adevăr, Holt venea spre ei cu două pahare şi o sticlă de coniac de calitate. Lacey îşi putu da seama dintr-o privire de seducţia şi dezinvoltura pe care le emana proprietarul locului. Purta o haină uşoară de vară, cu dunguliţe albastru deschis. Pantalonii de culoare închisă şi cămaşa de un alb impecabil îi subliniau eleganţa siluetei.

Le zâmbea amândurora, însă Lacey simţi că numai ea era vizată de privirea ascuţită. Deşi Jeremy îi spusese

să nu-şi facă probleme pentru ţinută, se felicită acum în sinea ei că se oprise în Seattle să-şi reînnoiască o parte din garderobă.

în seara aceasta îmbrăca pentru prima oara o rochie exotică superbă, din mătase indiană. Strânsă pe talie, se lărgea apoi în pliuri ce-i dansau în jurul genunchilor. Nuanţele lucioase de albastru şi verde îi puneau în evidenţă reflexele arzătoare ale părului castaniu roşcat şi se armonizau cu culoarea ochilor. Surprinsese o lumină aprobatoare în privirea lui Holt şi simţi deodată o senzaţie stranie, nelămurită.

- Sunt încântat că aţi venit, le spuse el cu amabilitate, umplând cele două pahare.

Apoi se întoarse către Jeremy.

- Dragul meu, eşti aici de o săptămână şi cunoşti obiceiurile casei. Permite-mi să te las singur o clipă până când o prezint pe Lacey şi celorlalţi prieteni ai noştri.

- Dar pot eu să... răspunse Jeremy.

Lacey nu auzi şi restul frazei: cu o mână puternică, Holt o trăgea după el.

- E unul din puţinele mele privilegii în casa asta. Oricum, băiatul acela era cam prea tânăr pentru tine, îi spuse el, lăsând la o parte convenienţele. Să mergem! Şi îşi strecură mâna pe sub braţul tinerei femei.

- Domnule Randolph, voi face treizcei de ani vara asta, şi e o vârstă la care începi să apreciezi compania bărbaţilor mai tineri.

Ii dăduse replica pe un ton sec îngheţat şi se gândi

că în Iowa n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească aşa cu un străin. Era destul de mulţumită de sine.

Holt ridică o sprânceană întrebător, întoarse uşor capul şi o cântări de sus până jos.

- Totuşi nu mă îndoiesc că femeile din Midwest ştiu să facă diferenţa între, să spunem... autenticitatea unei sticle de vin bun, vechi, şi agresivitatea unuia recent, „necopt”.

Lacey se crispă puţin. Nu era obişnuită să poarte acest gen de conversaţie cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Dar poate aşa era moda pe aici...

- Am plecat din Midwest pentru a schimba atmosfera, nu ca să pun în practică formule învechite, gata făcute.

Se opriră în faţa şemineului. Cu un aer ironic el o studia cum îşi bea coniacul cu înghiţituri mici. Apoi o întrebă pe un ton moale:

- Chiar eşti hotărâtă s-o rupi definitiv cu trecutul?

- Absolut.

- E vorba bineînţeles şi de un bărbat?

- Nu cred că vă priveşte.

Lacey se străduia să răspundă calm şi să-şi ascundă sentimentul de disconfort pe care i-l provoca intensitatea acestei priviri gri-argintii.

Felul în care o privea o tulbura. Era ceva mult mai puternic decât senzaţia de uşoară surescitare pe care o poate cauza un flirt fără importanţă.

Ca să se liniştească îşi spuse că lucrurile n-aveau cum să avanseze. Un mic flirt, nimic mai mult. Al doilea

la număr de când sosise, şi de la întâlnirea ei cu Jeremy. Şi apoi, n-avea nici o importanţă din moment ce hotărâse deja că Holt Randolph nu putea în nici un caz să reprezinte idealul ei masculin.

- Aş prefera să fiu prevenit în cazul în care un mascul furios ar apărea la uşa mea să mă acuze că adăpostesc o soţie fugită de acasă...

- Fiţi fără grijă, îi spuse ea cu o grimasă. Nu am nici un soţ care să mă caute. De fapt soţul, meu m-a părăsit pe mine, nu eu pe el, şi toată lumea pe-acolo crede că am înnebunit.

- Şi care este adevărul?

- Prefer să cred că am scăpat tocmai la timp.

- Poţi fi sigură că nu mai eşti încă sub şocul acestei despărţiri?

Ea îi răspunse glacial:

- Să înţeleg că vă supuneţi toţi clienţii la acest gen de interogatoriu?

- Doar pe cei care mă interesează.

Ea ezită. Să-i răspundă la privirea aceea scrutătoare? Se gândi câteva clipe, apoi, ridicând uşor din umeri, alese să-i povestească pe scurt viaţa sa. în definitiv, ce-ar fi putut face?

- Nici o grijă, nu mai sunt afectată de lovitura divorţului meu. S-a petrecut acum doi ani, imediat ce i-am terminat de plătit studiile de medicină. S-a recăsătorit cu o doctoriţă. Ii trebuia o persoană cu care să împărtăşească aceleaşi interese şi aceleaşi gusturi, cel puţin asta este ceea ce a pretins el.

Rămase gânditoare o clipă, apoi reluă:

- Ar mai fi şi Harold. Dar nici de el n-aveţi de ce să vă temeţi.

Râse, uimită de francheţea şi cinismul cu care îi vorbea.

- Bine. Insă trebuie să-ţi mai pun o întrebare. Cine este acest Harold?

O grimasă îi schimonosi brusc chipul când auzi numele pronunţat de Holt.

- A! Este un profesor de psihologie de la universitatea unde lucram.

Reuşise să ia un aer dezinvolt şi se minuna că poate să se adapteze atât de uşor la întorsătura glumeaţă a conversaţiei. Ca să continue în acelaşi stil, spuse, pe un ton prefăcut tragic:

- M-a cerut în căsătorie primăvara trecută. Aveam imaginea ideală pentru el.

- O înmormântare în toată regula, nu? Şi care era imaginea respectivă?

- Genul de femeie de casă, cu picioarele pe pământ.

La amintirea lui Harold şi a micilor pete de cerneală pe care le împrăştia peste tot, nu-şi putu opri un zâmbet larg.

- E cu atât mai amuzant, cu cât nu-mi plac în mod deosebit copiii, iar ai lui aveau darul de a mă călca pe nervi rău de tot. De multe ori mi-a scăpat mâna. Ii creşte cu simţ de răspundere, după principii de psihologie avansată. In ziua în care i-am spus că, din când în când, câteva palme la fund sunt mai folositoare

decât nişte discursuri interminabile, şi-a retras cererea în căsătorie!

Surprinse o licărire de amuzament în ochii lui Holt şi scoase un oftat adânc, caraghios.

- Un alt plan de măritiş intrat la apă! Mama nu mi-o va ierta niciodată, desigur. Timpul trece, credeţi dumneavoastră, adăugă ea cu un aer filozofic. Ştiu dintr-o sursă sigură că după treizeci de ani, şansele ca o femeie să se mărite scad rapid.

- Şi care este această sursă? o întrebă el făcându-i jocul.

- Tanti Selma. Avea douăzeci şi nouă de ani când a refuzat cererea unui comerciant care se afla în trecere prin orăşelul nostru. Ultima ei şansă, mi-a spus. Şi-a muşcat degetele!

- Din câte văd, ai venit aici ca să-ţi găseşti o slujbă şi... în acelaşi timp şi un soţ? întrebă Holt prudent, luând o înghiţitură de coniac.

- Auziţi, lucrurile au mai evoluat, totuşi, de pe vremea când mătuşa mea avea douăzeci şi nouă de ani.

Orice urmă de ironie dispăruse din vocea ei, în timp ce continua să susţină:

- Astăzi mai există şi alte posibilităţi pentru o femeie, în afara mariajului. Am fost cerută de două ori şi nu sunt tentată în mod deosebit de această variantă. Prima dată când mi s-a cerut mâna a fost pentru că acest lucru semnifica un bon de masă. Soţul meu n-avea un ban când l-am cunoscut şi am comis greşeala clasică de a-l ajuta să-şi termine studiile, să-l întreţin, altfel spus. A

doua şansă de fericire conjugală ce mi s-a oferit o datorez acestei imagini de casnică. Mulţumesc lui Dumnezeu acum, nu mai am tărâţe în cap ca prima dată. Următoarea mea experienţă în acest domeniu se va limita strict la o aventură pasageră. Fără angajamente condiţionate!

Licărirea de surprindere din ochii gri-cenuşii era abia vizibilă, dar Lacey avu timp să observe şi altă expresie, pe care nu reuşi s-o descifreze. Dezaprobare? Işi muşcă buzele. Ce căuta ea acolo, pe punctul de a-şi povesti viaţa acestui bărbat? Ar fi făcut bine să bea mai puţin coniac!

Dar era prea târziu să dea înapoi. Iar Holt o provoacă şi mai mult la continuarea discuţiei:

- N-ar trebui să fie prea greu de găsit ceea ce cauţi. Nu l-ai ochit deja pe Jeremy Todd pentru a încerca această „următoare experienţă”?

Vocea îi era prea neutră pentru a părea naturală.

Singura atitudine posibilă era să răspundă cu aceeaşi monedă. Avea să-i arate lui Randolph că nu străbătuse tot acest drum ca să suporte o nouă serie de critici şi de sfaturi...

- Nu am hotărât nimic încă, spuse ea cu o voce suavă. Jeremy şi cu mine abia ne-am cunoscut şi vreau să fiu absolut sigură.

- Sigură! Sigură de ce?

Tonul lui violent o surprinse şi se întrebă ce naiba l-apucase. Putea să nu fie de acord cu planurile ei de viitor, însă, până una-alta, ea nu era decât o clientă a

hanului şi nimic mai mult. Holt îşi reveni repede şi continuă cu o nonşalanţă afectată.

- De ce ţii atât de mult să fii sigură? Ai putea să încerci oricând o nouă experienţă şi să-i pui punct dacă lucrurile merg rău.

- M-ai înţeles greşit, Holt, îi răspunse Lacey cu un calm aparent. Era pentru prima oară când îl tutuia de la începutul discuţiei lor. Considera că îşi poate permite acest lucru ţinând cont de lucrurile atât de personale pe care începuseră să le discute. Să ştii că m-am gândit mult. Caut legături solide, bazate pe interese comune şi pe raţiune. Legături care pot fi desfăcute fără amărăciunea divorţului, o dată ce plăcerea simţurilor încetează.

- Idealul tău e să fii o amantă cu drepturi recunoscute, oarecum! răbufni el brusc. îşi turnă o cantitate considerabilă de coniac. Ofensată, Lacey îşi încruntă sprâncenele cu un aer sever.

- Eu mă refer la o alianţă clădită pe egalitate absolută. îţi aminteşti de scrisorile acelea cu posibile locuri de muncă pe care le-ai pus de o parte pentru mine? O să-mi câştig singură existenţa. Nu se pune problema să fiu o femeie întreţinută de un bărbat.

Holt se interesă pe un ton batjocoritor:

- Ai intenţia să îţi găseşti tot felul de preocupări?

- De ce nu? Am descoperit aşa zisele binefaceri ale căsătoriei tradiţionale în anii în care puteam trăi o mare dragoste. Am suportat timp de douăzeci şi nouă de ani chinurile unei vieţi meschine, înguste, într-un orăşel de

provincie. De acum înainte am intenţia să recuperez timpul pierdut.

Holt exclamă înspăimântat:

- Dumnezeule! Nu-mi spune că ai ales hanul meu ca să-ţi pui viaţa în ordine.

Lacey se relaxă şi-i adresă un zâmbet provocator. Privirea aceea înfricoşată îi aducea aminte de altele asemenea şi avu o plăcere răutăcioasă să toarne gaz pe foc.

- Ba da, întocmai. N-a fost nevoie decât de o aruncătură de ochi pe pliantul hanului ca să mă conving că insula aceasta este locul ideal pentru depăşirea unei crize.

Fără să aştepte un răspuns, îi întoarse spatele şi plecă să-l caute pe Jeremy.

Ochii ei păstrau încă zâmbetul acela şi o oră mai târziu, când aluneca uşor pe ringul de dans în braţele lui Jeremy.

- Aveai dreptate. Parcă toţi insomniacii de pe insulă şi-au dat întâlnire aici.

Scrută cu privirea mulţimea ce se înghesuia în sală.

- In ceea ce mă priveşte, am să mă dedic noii mele cariere de scriitor, dar nu am intenţia să renunţ la orice distracţie. Deşi locul acesta are reputaţia de a fi animat în perioada verii, tot la fel de bine au de câştigat şi amatorii de linişte şi calm. In plus, nu suntem departe de Seattle şi de Vancouver, ceea ce îmi permite câte-o scurtă escapadă din când în când, adăugă el vesel.

- Mi-am propus şi eu să vizitez aceste oraşe cât voi

sta aici.

- Dacă o faci pentru a-ţi găsi o slujbă, să şti că sunt multe ocazii şi în nord-vest, îi spuse el puţin surprins.

- Domiciliul meu va fi aici, însă intenţionez să frecventez şi alte regiuni. Am trimis C.V.-uri pe toată Coasta de Vest şi chiar în insulele Hawaii. Numai Dumnezeu ştie unde am să aterizez! Mi s-a spus că în California ar fi cele mai mari şanse. Dar nu-i nici o grabă... am la dispoziţie toată vara ca să vizitez nord-vestul.

- Vrei să spui că ţi-e egal dacă ajungi în California sau în insulele Hawaii? se interesă el cu curiozitate.

- De ce nu? De altfel, mi-am pus la dispoziţie toată vara pentru vacanţă.

- Aşa, deci!

Surâsul poznaş îi reapăru pe chip.

- Sper că nu ai nimic împotriva aventurilor de vară! glumi el.

- Nu ştiu. N-am trăit niciodată vreuna.

- Ei, asta-ţi lipseşte ca să fii fericită!

- Tot ce se poate.

O strânse şi mai aproape, iar Lacey se lăsă în voia braţelor lui. Era frumos, gândi ea, şi se înţelegeau de minune. îl asculta atentă cum vorbea despre personajul principal al cărţii sale.

- Sper s-o plasez la o editură cu un public larg.

- Şi dacă nu se vinde?

- Atunci nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la asigurările mele, conchise el suspinând.

în vreme ce traversau sala scăldată într-o lumină difuză pentru a ajunge la masa lor, Jeremy o prezentă în trecere tuturor cunoştinţelor lui de la han.

Când se îndepărtau de o pereche încântătoare cu care schimbaseră câteva cuvinte politicoase, Jeremy mormăi:

- Credeam că Randolph trebuia să se ocupe de prezentări. Despre ce vorbeaţi adineauri? Trebuia să-i fi văzut faţa când ai plecat! Părea tare înciudat.

Lacey îi răspunse pe un ton sec:

- Vorbeam despre planurile mele de viitor care nu prea păreau să-i placă, de altfel. Totuşi nu înţeleg de ce l-ar interesa pe el acest aspect.

Insoţitorul ei, galant, îi trase scaunul.

- Probabil fiindcă înainte de sosirea ta îşi făcuse o imagine total diferită despre tine.

Lacey ridică o sprânceană, întrebător.

- Cum adică? Ce ştii tu despre asta?

- Când l-am întrebat cine va ocupa bungaloul vecin cu al meu, mi-a răspus că aştepta o oarecare bibliotecară din Midwest. Nu părea deloc să conteze pe sosirea acestei mărunte bibliotecare ca să distreze în vara aceasta!

- Totuşi pare... îh... mai degrabă genul conservator. Vreau să spun, dacă ţinem cont de faptul că e celibatar...

Se opri dintr-o dată, lovită de un gând neaşteptat.

- Pentru că e celibatar, nu?

- Până în clipa de faţă, da. După Mulleri - perechea

pe care tocmai i-o prezentase - situaţia nu va rămâne aşa o veşnicie. Mullerii, care sunt obişnuiţii casei de ani de zile, şi-o amintesc foarte bine pe fosta lui logodnică. L-ar fi părăsit, zice-se, pentru un alt bărbat cu care s-a şi căsătorit, dar de care a divorţat mai apoi. Edith a auzit nişte zvonuri, cum că misterioasa femeie din trecutul lui Randolph ar fi ocupat vara, de mai multe ori, o cameră la han... Edith şi Sam cred că gazda noastră ar putea să reînnoade legătura cu ea.

Ochii lui Lacey străluciră.

- Interesant! Respins prima oară cu mândrie de o fiinţă nestatornică, sfârşeşte prin a trata cu dispreţ toată specia feminină.

- Nu ştiu nimic mai mult.

Jeremy ridică din umeri, vădit neinteresat de problemă. Lacey consideră subiectul încheiat şi aduse vorba de altceva. Erau adânciţi într-o discuţie antrenantă despre navigaţie, o veche pasiune a lui Jeremy în care se oferi s-o iniţieze, când Holt apăru lângă ei.

Lacey care-l urmărise cu coada ochiului când dansase şi el puţin, nu fu surprinsă.

Manierele lui atente şi curtenitoare îl făceau cu siguranţă o gazdă foarte populară, îşi spuse ea.

- Bei cu noi un pahar, Holt?

Jeremy i se adresase pe un ton foarte amabil.

- Mulţumesc, tocmai fac oficiile de gazdă, Lacey este următoarea pe lista mea. îmi permiţi s-o invit la dans...?

Lacey remarcă lipsa totală de cordialitate între cei doi bărbaţi şi zâmbi în sinea ei. Holt se înclină uşor în faţa tinerei femei, lăsându-l pe Jeremy cu gura căscată. Acesta se strădui să păstreze un glas vesel:

- Nu uita să mi-o aduci înapoi. Eram în mijlocul unei discuţii interesante. îţi vine să crezi? Biata fată n-a urcat niciodată pe un vapor!

- Cu siguranţă că au o mie de alte feluri de a-şi petrece timpul liber în Iowa, îi aruncă Holt peste umăr.

Spunând acestea, îi strânse ferm încheietura mâinii. Luminiţa care strălucea în privirea lui îi dădu ghes lui Lacey să-l sfideze.

- Nimic nu te obligă, Holt, să mă incluzi pe lista ta, vorbesc foarte serios. Nu mă plictisesc deloc, după cum bine vezi.

Incercă să-şi elibereze încheietura mâinii însă fără succes.

- Insist, replică el cu o voce suavă. Intotdeauna îmi iau rolul foarte în serios.

Lacey îi adresă lui Jeremy, pe deasupra umărului lui Holt, o mică strâmbătură neputincioasă, iar acesta îi răspunse cu un zâmbet crispat. Să lăsă condusă pe ringul de dans.

- Un singur dans, Holt. Sarcina ta se opreşte aici, îi spuse ea cu o voce inexpresivă.

- Nu tu decizi asta, numai eu pot să judec când ia sfârşit misiunea mea.

De cum o înlănţui, îi simţi căldura trupului prin mătasea fină a rochiei.

- Vezi tu, Lacey, pentru mine totul este o artă.

- A! Şi dansezi cu toate femeile care se cazează la tine?

- Cel puţin o dată.

- Şi e benefic pentru afaceri?

Lacey se străduia să pară veselă şi dezinvoltă.

- Nemaipomenit!

Lacey se gândi la următoarea sosire a fostei logodnice. Işi spuse că s-ar amuza să-l vadă dansând cu acea femeie din trecutul lui. O curiozitate tipic feminină. Dar oare i-ar acorda el un dans? Sau ar face excepţie de la regulă? Se surprinse întrebându-l, sincer interesată.

- Obligaţiile acestea mondene nu îţi sunt neplăcute uneori? S-ar putea spune că ţi-ai petrecut seara alergând de la unul la altul fără să uiţi pe nimeni. Nu e o rutină apăsătoare?

El ridică din umeri şi o strânse şi mai tare la pieptul său. Degetele ei întârziară pe ţesătura fină a hainei lui; parfumul incitant al apei de toaletă pe care o folosea Holt se potrivea de minune cu virilitatea lui.

- S-ar putea spune că e o rutină. însă o fac cu plăcere pentru că singura mea dorinţă e ca oaspeţii mei să fie mulţumiţi. Totuşi, în cazul de faţă...

Lacey ridică privirea spre el, dezorientată.

- Nu ţi-am cerut nimic. Tu ai insistat să dansăm.

îi răspunse cu un glas aproape indiferent:

- Nu mi se pare deloc o corvoadă să dansez cu tine. De fapt, te potriveşti perfect în braţele mele. Atât de uşoară, atât de mătăsoasă...

Ochii lui Lacey se închiseră pe jumătate. Holt tăcu pentru un moment, apoi reluă cu glas liniştit.

- însă mă tem de pe acum de reacţia pe care o vei avea când am să te informez despre Jeremy Todd.

- Ai perfectă dreptate. Nu sunt dispusă să te ascult. Aşa că, să nu abordăm subiectul, vrei? Consider că ţi-ai îndeplinit misiunea. Hotărât lucru, Holt depăşea orice limită!

- Regret. Conştiinţa mea nu mi-ar da pace săptămâni întregi! Todd e un băiat drăguţ, dar foarte plin de el, ăsta-i adevărul. Se cam crede un gigolo. A stat aici câteva săptămâni vara trecută şi am avut ocazia de neinvidiat de a-l vedea în acţiune.

- Nu crezi că sunt destul de mare ca să am grijă de mine? De altfel, nu mi-ai spus că e prea tânăr pentru mine?

Lacey se simţea copleşită. Holt Randolph se credea în măsură s-o avertizeze! Se comporta exact ca un frate autoritar.

- Cred că eşti mai vulnerabilă decât multe femei de vârsta ta. Lacey, îi şopti, articulând clar fiecare cuvânt. Aşa cum ai spus-o şi tu mai devreme, ai dus o viaţă poate monotonă, însă protejată, într-un orăşel de provincie. Experienţa divorţului nu ajunge pentru a-ţi da o imunitate extraordinară în faţa bărbaţilor care exploatează femei.

- Şi dacă, aşa cum încercam să te fac să înţelegi şi la prima noastră discuţie, dacă nu m-ar deranja să fiu... exploatată, cum spui tu?

- Nu ştii ce vorbeşti. Jeremy pândeşte o aventură, de o vară, nimic mai mult. Şi, în ciuda ideilor tale feministe, nu eşti încă altceva decât o mică provincială.

- Ei bine, tocmai! Nu cer mai mult decât să mă debarasez de rămăşiţele educaţiei mele provinciale.

El încruntă sprâncenele şi deveni mai conciliant.

- Nu te supăra, Lacey. E de datoria mea să te previn în ceea ce-l priveşte pe Todd.

- A! Iată un lucru bun! Am putea, te rog, să vorbim despre altceva?

O licărire de mânie strălucea în ochii ei. Bărbatul acesta n-o mai amuza, începea chiar s-o agaseze. Fără îndoială, s-ar fi simţit ca la el acasă în Iowa!

Chipul lui Holt se umbrise şi trăda dezamăgirea pe care i-o cauzase neînsemnatul efect ce-l avuseseră vorbele lui asupra lui Lacey.

- Să vorbim despre altceva? Păi cum aşa? In fine, cum vrei tu! Spune-mi, de exemplu, de ce ai ales hanul meu pentru această escapadă?

- Uite o întrebare bună! Ar trebui să fii mândru. Am ales hanul tău dintr-o mie de hanuri asemănătoare de pe întreaga coastă. Deşi pliantul nu promitea nici apă caldă, nici câte-o cadă în formă de inimă în fiecare cameră!

- Sunt flatat! Nu mă îndoiam că am o concurenţă atât de serioasă.

Ea continuă, ignorând tonul lui sarcastic.

- Am ales insula ta din alte motive. Visam la un loc în care să scap de câmpuri de grâu, de campusuri

universitare şi care, în acelaşi timp, să nu fie prea sufocant. înţelegi, Holt? Am păstrat ceva din bunul simţ al Midwest-ului meu. Vara aceasta va însemna o schimbare hotărâtoare în viaţa mea. Vreau să mă adaptez cât mai bine noului stil de viaţă pe care l-am ales. Locul acesta nu reprezenta numai un refugiu pentru mine, ci şi un spaţiu extrem de propice, unde puteam să-mi organizez viitorul.

- Chiar vezi schimbarea aceasta drept definitivă? Cerceta cu amănunţime chipul ridicat spre el, iar întrebarea lui cerea un răspuns sincer.

- Absolut! Nu m-aş întoarce niciodată în Iowa. De acum înainte am să profit de toate avantajele vieţii. însă cred că schimbările prea brutale ale existenţei şi modificările de decor pot crea probleme. Poate de aceea am luat hotărârea de a mă opri întâi în nord-vest mai degrabă decât de a mă duce direct în California de Sud.

- Ţi-ai cântărit mult această decizie?

- Şi planurile, răspunse ea ferm. Sunt dotată cu un teribil simţ de organizare. Probabil formaţia mea de bibliotecară.

Holt profită de o uşoară ezitare din vocea lui Lacey şi îi tăie vorba:

- Atunci chiar ar fi păcat să te vedem naufragiind înainte de a atinge etapa decisivă a metamorfozei tale! Ar fi îngrozitor ca planurile să-ţi dea greş!

Lacey începu să râdă, sincer amuzată.

- Şi cine ţi-a spus că naufragiul nu face parte din

planurile mele? Ştii că viaţa din Iowa ţi s-ar potrivi ca o mănuşă? Ah! Bineînţeles, ar trebui să-ţi tunzi puţin părul şi să faci câteva mici modificări de vestimentaţie. Dar, o dată puse la punct aceste detalii, te-ai descurca perfect. Familia mea te-ar adopta într-o secundă.

- Ipoteză care e mai mult decât suficientă ca să mă coboare complet în ochii tăi, nu?

- Să spunem că până acum membrii familiei mele n-au făcut deloc eforturi ca să-mi înţeleagă gusturile.

- Il apreciau toţi pe studentul la medicină şi pe Harold, profesorul de psihologie?

- Mi-e teamă că da.

- Ce te face să crezi că şi eu intru în aceeaşi categorie cu
ei?

- O anumită autoritate cam prea încrezută! răspunse ea cu satisfacţie.

- încrezută!

Işi însoţi exclamaţia cu o grimasă care îi descoperi dinţii de un alb strălucitor. Privind-o, o licărire de amuzament îi însufleţi ochii cenuşii şi, pentru prima oară, Lacey se îndoi de justeţea a ceea ce crezuse despre el. Dacă Holt avea o calitate care le lipsea atât fostului ei soţ cât şi lui Harold, aceea era simţul umorului...

- Mă găseşti încrezut? reluă el.

- N-ai crede acelaşi lucru despre mine dacă doar cu câteva ore după ce am fi făcut cunoştinţă, te-aş fi pus în gardă în privinţa vreunei femei?

El scoase un oftat şi îşi permise să-şi lase mâna să-i alunece pe şoldurile tinerei femei.

- Aş fi putut considera acest lucru ca o dovadă de interes...

- A, deci te interesez?

Lacey îl sfida, brusc intrigată.

- De ce atâtea sfaturi, mă rog? îl chestionă pe un ton sever.

- Nu eşti aşa cum îmi imaginasem până să te cunosc.

Evident că nu dorea să răspundă direct şi căuta portiţe de scăpare.

- Ştiu. Atunci să înţeleg că atenţia ta o datorez acestui fapt? Ţi-e greu să suprapui realitatea peste imaginea pe care ţi-o făcuseşi despre viitoarea clientă?

- Nu, spuse el fără tragere de inimă.

Părea fascinat de ochii ei verzi.

- Nu e doar asta...

- Ce-ar mai fi?

îl încuraja să continue; îşi dădea seama că era pe cale să înceapă un flirt şi acest lucru îi făcea plăcere. El trase puternic aer în piept.

- îmi aminteşti de cineva.

Sclipirea de veselie dispăru din ochii lui Lacey şi fu înlocuită de o expresie gravă.

- Inţeleg.

In acelaşi moment ea făcuse deja legătura cu fosta lui logodnică despre care discutase cu Jeremy ceva mai devreme.

- M-ar mira să înţelegi. Nu mă cunoşteai când s-a petrecut povestea mea, spuse el râzând.

- Cum?

Ea îl privi confuză. Cu siguranţă, el credea că nu va trece mult şi se va arăta şi ea o fiinţă fără inimă, ca şi femeia din trecutul lui.

Dar Holt reluă pe un ton de o blândeţe neaşteptată:

- Şi eu am trecut prin ce-ai trecut tu, acum câţiva ani. Nu eşti prima care descoperă că traversează o perioadă critică a vieţii, Lacey Seldon. Şi nici singura care experimentează un alt fel de existenţă, total nou, pentru a încerca să depăşească astfel criza.

- Vrei să-mi spui că şi tu ai trăit o experienţă de acelaşi gen?

Ochii ei se măriră întrebător, ca şi cum i-ar fi fost greu să creadă.

- Nu pot să mi te imaginez capabil de scrupule nici faţă de tine, nici faţă de oricine altcineva.

- Nici n-am aşa ceva... mă rog, nu mai am acum.

- Dar ai avut vreodată?

Insista ca el să răspundă, arzând de o neaşteptată curiozitate.

Holt devenise serios.

- Da, odată. Vrei să ştii ce-am aflat în această perioadă?

Răspunsul veni ca o explozie.

- Nu! Văd bine ce-ai învăţat! Te-ai hotărât să-ţi preţuieşti confortul şi siguranţa, nu-i aşa? Spui că ai traversat o criză?! Dar ţi-ai schimbat viaţa? Nu! Atunci,

la naiba cu concluziile tale! Căci, vezi tu, Holt, în clipa asta eu îmi schimb total lumea! Şi n-am să primesc lecţii de la unul care n-a fost în stare s-o termine o dată pentru totdeauna cu trecutul!

- Nu eşti dispusă să înveţi din greşelile altuia?

- Când începi o nouă viaţă, ai nevoie să urmezi exemple care demonstrează reuşita...

- Fără incidente pe parcurs.

îi încheiase chiar el fraza cu o concluzie spusă pe un ton devenit brusc agresiv.

Lacey închise ochii un moment, iar obrajii i se aprinseră. Niciodată până atunci nu fusese atât de dură. Ce i se întâmplase? De ce se lăsa provocată de acest bărbat?

îşi reveni şi îl analiză printre gene.

- Fiecare dintre noi e liber să aleagă, Holt. Se pare că tu ţi-ai făcut alegerea. E treaba ta. Totuşi sper să înţelegi că nu-mi doresc ca tu în mod special, nu altcineva, să hotărască în locul meu.

- Lacey, ascultă-mă...

- Dacă-mi permiţi, am să mă duc înapoi la Jeremy.

îi dărui surâsul ei cel mai încântător.

- Şi mai ales, linişteşte-te, ţi-ai făcut datoria.

Fără să aştepte un răspuns, Lacey se întoarse şi plecă de pe ringul de dans. Era a doua oară în seara aceea când îi întorcea spatele. Şi abia îl cunoscuse pe acest bărbat!

Capitolul 3

A doua zi dimineaţa, Lacey stătea pe o rogojină, cu picioarele încrucişate turceşte, cu palmele pe genunchi, privind cerul superb al răsăritului. Holt apăru din nou.

- Acum meditǎm? Pari făcută pentru lucrurile acestea, Lacey. Imi imaginez feţele celor din Iowa dacă te-ar vedea în postura asta.

Vocea îi era seacă, însă Lacey simţi o ironie uşoară care-şi găsi imediat ecoul în ea.

- Bună dimineaţa, Holt, spuse ea calm fără să deschidă ochii.

Il simţea aproape de ea, pe peluza din spatele bunga-
loului, studiindu-i chipul.

- Ai venit să afli unde şi-a petrecut noaptea Jeremy? Imi aduci aminte de o supraveghetoare de dormitoare, pe care o aveam la pension. Acum că ai constatat că sunt singură, du-te repede la următorul bungalou. Cine ştie ce picanterii s-or petrece acolo?

El murmură cu stângăcie, vădit jenat.

- Mă crezi sau nu, dar nu am obiceiul să-mi spionez clienţii.

Nu-i auzi paşii pe iarba umedă de rouă, însă îl simţi apropiindu-se.

- Nu? Aş fi băgat mâna în foc că da!

îi revedea privirea bănuitoare aţintită asupra ei noaptea trecută, când plecase la braţul lui Jeremy.

La gândul acesta deschise ochii. El stătea în picioare lângă ea. îi remarcă încălţămintea sport, şortul şi pieptul

gol, bronzat.

Lacey zâmbi uşor.

- Faptul că faci jogging la această oră matinală nu-ţi dă dreptul să-mi ironizezi micile tabieturi.

- Alerg, domnişoară Seldon, nu fac jogging, e o mică diferenţă de nuanţă.

El se aşeză lângă ea, cu un zâmbet larg pe buze.

- Dacă te lasă inima să mergi cu mine, e pe-aici o potecă ce duce până sus...

îi arătă cu un gest vag un punct în spatele unui pâlc de arbuşti.

Lacey îi răspunse ceremonios:

- îţi mulţumesc pentru invitaţie. însă, după cum vezi, mi-am făcut deja un program pentru prima parte a zilei.

- Da, văd.

Privirea lui întârzie pe părul ei strâns într-un coc neglijent la ceafă. Câteva şuviţe delicate i se ondulau pe umeri, deasupra gulerului brodat al bluzei. Ceva din expresia lui Holt o făcu să-şi aducă aminte că nu avea nimic pe dedesubt.

- Nu te tentează ideea să-ţi începi ziua aşa cum ai încheiat-o ieri? In doi?

Ii trebuiră câteva clipe să-i înţeleagă aluzia.

- Interesantă sugestie, fug să-l trezesc pe Jeremy.

- Haide, Lacey! exclamă el pe un ton de reproş. Jeremy doarme buştean, probabil. Pe când eu sunt aici, treaz şi...

- Devii cam îndrăzneţ! Ai face bine să-ţi continui

alergarea, poate mai scapi de excesul acesta de energie pe care-l ai în tine.

- Dă-mi o şansă, Lacey. Incerc să-mi cer scuze!

- Scuze! exclamă ea cu ochii măriţi.

- Ieri seară, după plecarea ta, am înţeles că m-am comportat ca un imbecil. Sunt chiar surprins să te văd încă aici. Mă aşteptam să apari în dimineaţa asta la recepţie, să mă anunţi că te-ai gândit să-ţi petreci vara în altă parte.

Ea ezită o clipă. Ar fi vrut să nu fie conştientă de forţa pe care o degaja corpul lui musculos, de pielea netedă şi lucioasă. Insă lumina dimineţii îi dădea un nu ştiu ce extrem de seducător, iar Lacey nu putea să nu-i observe umerii laţi, coapsele ferme, conturul bine desenat al trunchiului şi al braţelor. Holt emana o virilitate ce părea să-i trezească simţurile într-un mod îngrijorător. In ciuda voinţei sale, Lacey îşi aminti fiorul care o străbătuse când dansase cu el.

Işi goni din minte cu hotărâre acest gând.

- Ţi-a cam fost teamă că pierzi un client, nu? spuse ea încet.

- Iar tu eşti de părere - şi pe bună dreptate - că aş fi meritat-o, aşa e? Lacey, adevărul e că-mi pare rău că m-am purtat ca un...

- ...Frate? tată? sau ca atâţia alţii pe care i-am cunoscut acasă, în Iowa?

- îmi pare rău!

- Linişteşte-te! Sunt obişnuită. Cel puţin aici nu trebuie să fiu în gardă tot timpul.

îi aruncă o privire vinovată, iar apoi gura lui schiţă un zâmbet timid.

- Ştiu, te-ai săturat până peste cap să ţi se spună ce e mai bine pentru tine.

Ea îşi cântări vorbele înainte de a răspunde.

- „Mai bine”, nu, „bine” ar fi termenul potrivit. E o diferenţă. Când eram mai tânără nu făceam această diferenţă, căci credeam sincer că cele două exprimări sunt sinonime. Ceea ce era bine, era în mod necesar „mai bine” pentru mine. Şi apoi, într-o zi, am realizat că lucrurile stăteau altfel. Oamenii îţi doresc ceea ce este bine, doar pentru că asta îi aranjează pe ei. Nu neapărat fiindcă e „mai bine” pentru tine!

El o ascultase gânditor, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui copac.

- Hmm!... Şi ţi-au trebuit douăzeci şi nouă de ani ca să descoperi acest lucru?

- Cu siguranţă că nu, dar de data asta n-am să mă mai las antrenată în jocurile celorlalţi. Când mă gândesc câte ocazii am lăsat să-mi scape în viaţă!

- Şi abia ai pus piciorul pe pământul făgăduinţei şi chinul reîncepe! îmi pare rău, Lacey, dar am circumstanţe atenuante.

Părea spăşit. Lacey îşi muşcă buzele, apoi zâmbi larg.

- Dacă vrei să ştii totul, discursurile tale nu mă plictisesc chiar atât de tare.

- Adevărat? întrebă el, sincer mirat.

- La mine n-aveam de face: ori ascultam şi mă

resemnam, ori riscam să-mi jignesc familia şi să scandalizez la maximum comunitatea. In schimb aici, de discursurile tale pot să râd în voie şi îmi pot face de cap oricând! Eram mai degrabă amuzată noaptea trecută de faptul că am putut să te trimit la plimbare. Un simbol, oarecum, nu? Inţelegi? Holt îşi trecu mâna prin părul bogat şi clătină din cap.

- Inţeleg, dar, fie vorba între noi, nu-mi place prea tare rolul acesta.

- Şi totuşi îl joci aşa de bine!

- Iţi repet, aveam circumstanţe atenuante!

Ea ghici că Holt aştepta câteva cuvinte mai împăciuitoare şi se îmblânzi puţin.

- Ştiu. Erai blindat de prejudecăţi în privinţa mea şi te-ai simţit obligat să protejezi o biată fiinţă inocentă, aşa cum îţi păream eu, de maleficul Jeremy. Şi ai vrut să-mi atragi atenţia, aşa e?

Ochii de oţel scânteiară în lumina soarelui.

- Nu-i adevărat decât parţial, Lacey.

- Ce-ar mai fi?

- In clipa în care te-am văzut ieri, mi-am spus că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Iar apoi Jeremy Todd a fost mai iute ca mine. Speram să te am numai pentru mine toată seara şi iată că acest privilegiu mi-a fost răpit de Todd. Dacă te-am prevenit în privinţa lui cu atâta insistenţă, mă tem că am făcut-o de ciudă că altcineva mi-a luat-o înainte.

- Aha!

- Nu face pe mirata. M-ai clasat de la început în

aceeaşi oală cu toţi înţelepţii tăi din Midwest şi totuşi, asta nu mă împiedică să mă simt atras de tine!

îşi ridică ochii spre el cu un aer întrebător.

- Şi eşti?

- E atât de greu de crezut? Eşti o femeie ciudată, Lacey Seldon! Mă laşi să-mi scuz comportamentul de ieri?

- Cum?

- Acceptând să iei micul dejun pe iahtul meu în dimineaţa asta. Am o oră la dispoziţie să-l pregătesc. Am să-ţi arăt cu ocazia asta insula văzută de pe mare.

Invitaţia era atrăgătoare, iar Lacey o acceptă cu un zâmbet prietenos.

- De acord. Eu am la dispoziţie toată vara ca să răspund la ofertele de muncă. Şi apoi n-am urcat niciodată pe un vapor adevărat, doar într-o barcă.

Chipul lui Holt se lumină.

- Cel puţin este ceva ce nu-ţi aminteşte de trecut. Ia-ţi sandale fără toc. Ne întâlnim într-o oră pe chei, în faţa hanului.

Un iaht superb, de un alb strălucitor, scânteia în soare. Holt se plimba de colo colo pe punte. Purta nişte blugi decoloraţi, iar muşchii spatelui îi jucau îndrăzneţ, aproape senzual, îşi spuse Lacey în gând.

îi veni în întâmpinare pe chei. în ciuda cordialităţii, Lacey îl simţi circumspect. Pentru o clipă încercă să descopere care era cauza, dar apoi nu se mai gândi.

- Micul dejun este gata? întrebă ea vesel.

- Mai lipseşti doar tu.

Intinzându-i mâna, o ajută să urce pe iaht. Acesta se balansă uşor. Puntea strălucea de curăţenie. Cât de mândru trebuia să fie Holt de această achiziţie!

- Să sperăm că n-am rău de mare! glumi ea.

- Dacă ai, poţi să fii sigură că vei fi aruncată peste bord. Nu vreau să mi se murdărească puntea.

- Chiar dacă e vorba de un client care plăteşte?

- Nu iau niciodată clienţi pe Reality.

O undă de aroganţă răzbătea în răspunsul lui, în timp ce dezlega odgoanele.

- Doar prieteni?

- Şi numai pe cei buni, răspunse el cu emfază.

Strânse funiile apoi se duse să pornească motorul.

- In calitate de prietenă privilegiată, pot să te întreb de ce se numeşte acest vaport Reality?

Lacey acceptă scaunul oferit de Holt. Motorul se auzea duduind, iar vasul se îndepărta lent de chei.

El îi adresă o privire neîncrezătoare.

- Chiar ţii să ştii acest lucru? Riscăm să deschidem iar o discuţie pe care te-ai străduit s-o închei aseară destul de energic...

- Inţeleg! Reality se referă la lecţia pe care se presupune că ai învăţat-o la vremea marii tale dezamăgiri?

Vorbise pe un ton blând. Până la urmă amintirea acestui eşec trebuia să fie neplăcută pentru el. Ceea ce o surprindea era faptul că nu şi-l putea imagina pe Holt ratând ceva din ceea ce întreprindea.

- E puţin şi din asta.

Toată atenţia lui părea concentrată la manevrele pe care le făcea pentru a scoate iahtul din radă.

- Chiar vrei să ştii? repetă el întrebarea.

- Nu sunt sigură.

Cu o mişcare chochetă ea îşi lăsă capul pe spate pentru a-şi oferi chipul mângâierilor soarelui.

- Poate că am să mă simt în pragul unei depresii.

- Probabil. înţeleg că nu vrei să abordăm subietul... Ai făcut bine că ţi-ai luat măsuri de precauţie, s-ar putea să se facă foarte cald.

Şi arătă cu un gest vag pălăria drăgălaşă, de un galben luminos, pe care ea se gândise s-o ia în ultimul moment.

- Ai trăit întotdeauna pe insulă?

Sprijinită de o balustradă, Lacey admira coasta înverzită.

- Când eram copil îmi petreceam aici toate verile. Familia mea locuia la Facoma, iar bunicii din partea tatălui aveau hanul. Bunicul se bizuia pe tata, crezând că va prelua el conducerea hanului, dar când a venit momentul, tata n-a vrut să renunţe la cariera de inginer.

- Tu, însă te pricepeai de minune la această afacere.

Lacey îşi luă o mină interesată, iar Holt ridică din umeri,
aparent nepăsător.

- E o poveste lungă.

- Important este, presupun, faptul că eşti mulţumit acum, spuse Lacey fără să-l privească. Eşti mulţumit că ai făcut această alegere... impusă de fapt de familie?

- Mulţumit că am făcut faţă realităţii, vrei să spui?

- De asta era vorba?

Intoarse capul pentru a-l privi drept în ochi.

- Da, rosti el cu fermitate.

- Şi eşti fericit?

Orice urmă de ironie dispăruse de pe chipul ei în timp ce-i aştepta răspunsul, cu vie curiozitate.

- Nu-mi regret alegerea.

- Asta e cel mai important, spuse ea cu condescendenţă.

- Dar tu, erai fericită în Iowa?

- Vai, nu! exclamă ea. Şi-apoi, hai să terminăm discuţia asta. Unde mergem?

El ezită între a continua pe acelaşi subiect sau a-i respecta dorinţa. Până la urmă îi răspunse pe un ton blând:

- Ştiu un golfuleţ minunat, destul de adăpostit, în apropierea extremităţii de sud a insulei. Am putea să aruncăm ancora acolo şi să mâncăm pe punte. Ce părere ai?

- Perfect! Şi încă nu mi s-a făcut rău.

Ii revenise tot entuziasmul.

- Asta ar fi fost culmea! Marea e liniştită şi netedă ca o piscină!

Un gând fugar îl făcu să întoarcă brusc capul.

- Doamne! Am uitat să te întreb dacă ştii să înoţi!

- Bineînţeles! Poate că n-om avea noi oceane în Midwest, dar nu ducem lipsă nici de râuri nici de lacuri.

- Uf! Se presupune că aici toată lumea trebuie să

ştie să înoate.

- Ţi-e c-am să sar peste bord?

- Sau c-ai să fii aruncată. Cine ştie?

- Fii liniştit! N-am să-ţi dau ocazia să mă arunci în Puget Sound, dar măcar să-mi serveşti un mic dejun bun.

- Am să-mi amintesc asta!

Tonul poznaş al lui Holt lăsa impresia că era dispus la un armistiţiu. Lacey se relaxa, abandonându-se bucuriei care i se citea în ochi. Nu-şi amintea să mai fi avut o dimineaţă aşa de minunată în ultimii ani. Fără îndoială, făcuse bine că acceptase.

- Parcă ai fi o pisică ce se încălzeşte la soare după ce a înghiţit un canar mare.

îşi luă un aer prefăcut bănuitor în vreme ce se pregătea să scoată mâncarea.

- Este exact ceea ce simt.

Lacey se întinse, apoi se sprijini pe spătarul scaunului.

- întotdeauna pândesc canarul de aproape. Nu cumva se ascunde vreunul dolofan în coşul ăla?

- Nu promit nimic în privinţa canarului, dar pot să-ţi ofer în schimb cornuri, căpşune, somon afumat şi suc de portocale. E acceptabil?

- E fantastic!

Devorară rapid conţinutul coşului, iar Holt pregăti cafeaua în mica bucătărie a vaporului. Purtau o discuţie lejeră, plăcută. Amândoi evitau cu grijă subiectele tabu.

- Cred că m-am născut pe mare, spuse Lacey

savurându-şi cafeaua. Mă simt atât de în formă!

- Perfect! Am să te duc într-una din zilele acestea să facem o croazieră în insule, spuse Holt în vreme ce privirile lor se încrucişau pe deasupra ceştilor de cafea. Insulele San Juan jalonează autostrada Canadei. Te tentează ideea?

Lacey se gândi să nu scape o ocazie ca aceea, însă un reflex de prudenţă o reţinu. Holt mergea neaşteptat de repede în direcţia îndreptării relaţiei lor pe un altfel de făgaş. Nu mai departe de noaptea trecută îi făcea morală. Astăzi era acelaşi om, îşi spuse ea hotărâtă. Poate că era atras de ea, fie, însă ideile lui nu puteau să se fi schimbat în douăzeci şi patru de ore. Ii dezaproba în continuare planurile.

Ea afişă o rezervă politicoasă:

- Vom vedea. Propunerea e atrăgătoare...

Apoi se apucă să strângă într-un sac resturile picnicului, conştientă de privea lui Holt aţintită asupra ei.

- Te rog să-i transmiţi bucătarului tău complimentele mele. A fost cel mai bun mic dejun din viaţa mea. Sau poate fiindcă totul are un gust mai bun aici?

Redeveni brusc serioasă când Holt îi prinse bărbia; nu mai putea să evite să-l privească în ochi. Buna lui dispoziţie părea să se fi evaporat şi o expresie gravă se desena pe chipul lui cu trăsături voluntare. Se aplecă asupra ei.

- Şi dacă am descoperi împreună?

- Ce să descoperim? şopti ea.

Simţi un fior străbătându-i toată fiinţa. Holt era s-o sărute iar ea era stupefiată de propria-i reacţie.

- Dacă într-adevăr totul are un gust mai bun aici...

Ii aplecase capul, strecurându-i mâna pe după ceafă, pe sub podoaba întunecată şi grea a părului. O sărută fugar acolo unde pălăria desena o uşoară umbră, apoi buzele lui îndrăzneţe puseră stăpânire sălbatic pe ale ei.

Lacey aşteptă puţin până să-şi dea seama cum trebuia să răspundă acestui prim sărut. Noaptea trecută, când Jeremy o strânsese în braţe, simţise un început de plăcere foarte agreabil care n-o împiedicase totuşi să se stăpânească cât timp o sărutase. Era destul de avizată pentru a nu resimţi o mare decepţie. în fond, Jeremy era încă la început.

Acum, însă, nu se putea compara, trebui să-şi mărturisească ea, în vreme ce buzele calde, arzătoare ale lui Holt deveneau şi mai insistente, şi mai solicitante. Sărutul acela nu semăna cu cele pe care le primise până atunci. Nici cu sărutul lui Jeremy, noaptea trecută, nici cu săruturile prozaice ale lui Harold, nici cu cele distrate ale fostului ei soţ.

Era în sărutul acesta ceva nou care, brutal şi imprevizibil, ameninţa să-i taie respiraţia.

Revelaţia aceasta o tulbură în timp ce Holt îşi continua explorarea intimă.

- Lacey? şopti el fără să-şi desprindă buzele de pe gura ei.

Numele sunase ca o întrebare pe care o murmurase

cu voce răguşită, dar la care nu aştepta răspuns. Degetele lui puternice, puţin aspre, îşi accentuară apăsarea pe ceafă, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca ea să nu încerce să-i scape înainte de a-şi fi terminat sărutul.

Lacey vru să-l respingă, dar îl strânse şi mai aproape de ea, în timp ce limba ei îi explora gura catifelată şi caldă. Nu simţea nici un pic de frică, însă o înspăimânta violenţa senzaţiilor din ce în ce mai incontrolabile pe care el le trezea în ea. Nu trăise încă nimic asemănător. Trebuia să fie atentă...

Ii puse o mână pe umăr pentru a încerca să se andepărteze puţin. Insă Holt scoase un murmur de protest iar braţele lui se încordară ferm în jurul taliei lui Lacey. Apoi, cu un gest suplu şi hotărât, o aşeză pe genunchii lui. Pulsul ei se acceleră nebuneşte.

- Holt! bâigui ea în zadar, cu o voce spartă. Nu trebuie...

El n-o lăsă să continue şi puse din nou stăpânire sălbatic pe buzele ei. Prizonieră între coapsele lui, cu capul lăsat pe spate pe umărul lui, cu părul mângâindu-i bărbia lui Holt, Lacey simţea căldura pe care o degaja pieptul lui bronzat de soare şi muşchii încordaţi ai picioarelor. In poziţia aceea se simţea extrem de vulnerabilă.

- Nu spune nimic, Lacey, şopti el cu buzele apăsându-i obrazul. Nu încă! Uneori cuvintele sunt inutile.

Sărutările lui înaintau pe gât, pe umeri şi îi simţi mâna coborând pe şolduri, apoi urcând din nou, strecurându-se pe sub bluză, pe pielea goală a spatelui.

Tremurând, Lacey lăsă să-i scape un uşor suspin. Trebuia să recapete controlul asupra situaţiei imediat. Dar chiar îşi dorea s-o facă? Uşoara legănare a iahtului accentua printr-un fel de efect hipnotizant senzaţiile îmbătătoare pe care buzele şi mâinile lui Holt le trezeau în ea. Se lăsă pradă acestor senzaţii atingându-i faţa cu mâinile, apoi adâncindu-şi degetele în părul lui bogat.

- Holt!... murmură ea.

Cuvântul acesta păru să doboare în ei ultimele

bariere. Mâna puternică şi caldă a lui Holt îi cuprinse din nou talia, apoi se strecură pe nesimţite spre sânii ei liberi.

Lacey îi ghici intenţiile. Prea târziu! Ce se întâmpla? Abia îl cunoştea pe bărbatul acesta şi nici măcar nu era sigură că aproba acel puţin cât cunoştea din el. Atunci de ce se lăsa astfel mângâiată?

Cu preţul unui imens efort de voinţă, încercă să scape dintre genunchii lui. Dar braţul lui Holt, care o ţinea lipită de el, îşi amplifică strânsoarea şi mai mult în vreme ce degetele lui desenau conturul micilor ei sâni îndrăzneţi şi fermi.

- Lacey, nu te mai împotrivi, o imploră el. Vreau atât de mult să-ţi simt gustul! Din clipa în care te-am văzut am simţit nevoia să te sărut. La naiba! Am vrut mai mult de atât! Am perceput în aceşti ochi verzi minunaţi promisiuni incitante şi prea evidente de plăcere. Mi-am dorit să ajungi să cunoşti aceste senzaţii împreună cu mine.

- Holt! Te rog! Lucrurile au mers prea departe... Abia te cunosc şi...

- Nu, spuse el cu o voce adâncă. Ce importanţă are dacă mergi prea departe cu un străin, cum spui tu, atâta vreme cât sentimentele tale sunt adevărate? N-ai spus-o chiar tu?

- De fapt, eu...

însă cuvintele îi rămaseră suspendate, sufocate de un val de plăcere: Holt îi mângâia cu degetele vârful sânului, iar ea se înfioră sub această dulce dezmierdare.

- Pentru că sunt nişte trăiri adevărate, nu-i aşa, Lacey?

îi pândea orice reacţie, analiza şi cele mai mici detalii, iar mângâierile lui deveneau din ce în ce mai insistente, din ce în ce mai excitante.

Cu capul pe umărul lui, Lacey gemea uşor, înnebunită de pielea lui arzătoare, de mireasma lui caldă şi profundă. Dintr-o pornire nestăvilită, îi muşcă umărul, iar Holt îi răspunse printr-un geamăt răguşit. Mâna lui alerga cu mişcări şi mai repezi acum pe pieptul lui Lacey, care vibra într-o stare de semiconştienţă sub atingerea frenetică.

încurajat, Holt îi desfăcu bluza, eliberându-i complet sânii şi-i cuprinse între buze mameloanele întărite.

- Oh...

îi scăpase un suspin prelung, tot corpul ei luase foc. Niciodată până atunci atingerea unui bărbat nu-i provocase o reacţie atât de puternică, atât de bruscă! {tiu dintr-o dată că găsise ceea ce căuta şi că văpaia aceea care-i incendiase simţurile şi care-i cauzase această cascadă de tresăriri înfiorate era ceea ce aşteptase şi nu cunoscuse niciodată în cursul celor optsprezece luni de mariaj.

- Lacey, Lacey... murmură el.

Limba lui desena cercuri din ce în ce mai strânse în jurul petei întunecate a mamelonului - o dulce şi în acelaşi timp insuportabilă tortură. Ea îl apucă aproape violent de păr, forţându-l să-şi apese puternic gura pe corpul ei.

într-o dezlănţuire de plăceri şi de dorinţă extremă, el îi acoperi chipul şi corpul cu sărutări până când ea ajunse să-i ceară îndurare.

Atunci, dintr-o săritură, el fu în picioare, o ridică în braţe şi o duse în micuţa cabină. Ea închise ochii pentru a se feri atât de lumina arzătoare a soarelui, cât şi de senzaţia inevitabilului. Când Holt o aşeză uşor pe patul îngust al cabinei, deschise ochii. El se întinse deasupra ei... Greutatea corpului lui puternic şi musculos o pironi pe pat.

Cu o mişcare rapidă, nerăbdătoare, îi scoase bluza, apoi o strânse cu toată forţa, apăsându-şi bazinul pe trupul ei. Sărutările lui nu uitau nimic, nici gura ei, nici gâtul, nici sânii...

- Te doresc! Doamne, cât te doresc! spuse el cu voce răguşită. N-am dorit niciodată o femeie în felul acesta, atât de brusc, atât de violent. M-ai drogat!

Când simţi că pasiunea lui Holt a atins paroxismul, îi răspunse cu toată fiinţa ei. Cu braţele înlănţuite în jurul gâtului lui ea îşi dărui sălbatic buzele sărutului devastator. Apoi, încetişor, începu să-i muşte delicat lobul urechii.

Din momentul acela, Lacey ştiu că nu mai contează nimic, în afară de nevoia de acest bărbat care intuise atât de rapid, atât de neaşteptat cum să-i înflăcăreze simţurile. Holt începu atunci s-o facă să simtă propria lui dorinţă, nerăbdarea lui de a-i cunoaşte în sfârşit cele mai intime părţi ale trupului.

Complet stăpânită de prezenţa atât de virilă şi atât de

senzuală a lui Holt, Lacey lăsă deoparte orice rezistenţă.

Mâinile lui se luptau febril cu nasturii blugilor, apoi se strecurară pe sub cureaua desfăcută. Ii auzea respiraţia sacadată ce însoţea fiecare din gesturile lui, din ce în ce mai precise, din ce în ce mai îndrăzneţe.

- Ai să fii a mea, Lacey, ai să fii în totalitate a mea, ţi-o jur.

O simţi tresărind sub el şi izbucni într-un râs răsunător,
victorios.

- Nu asta ai venit să cauţi aşa de departe, scumpa şi micuţa mea bibliotecară? Ceva ce nu găseai în Iowa?

- Oh! Holt, nu mi-aş fi putut niciodată imagina! N-am bănuit vreodată că... spuse ea cu un suspin.

Capul ei se mişca agitat pe pernă.

- Sunt mulţumit, şopti el cu convingere, că găseşti în braţele mele răspunsurile întrebărilor tale. Credeai că se va întâmpla atât de repede? adăugă pe un ton din care răzbătea o mare satisfacţie.

Cu o mână îi ajută blugii să coboare în jurul coapselor.

- Atât de repede... repetă Lacey.

Cuvintele treceau cu greutate de buze.

- Nu, nu cred. Nu atât de repede...

Ce naiba făcea? Era mult, mult prea devreme. Intr-adevăr, visase tot timpul să trăiască o pasiune atât de puternică, însă, împotriva tuturor ideilor sale de libertate, nu şi-ar fi putut imagina niciodată că ar putea fi tulburată în asemenea măsură pe durata unei întâlniri

atât de scurte.

- Holt, încetează! Trebuie să te opreşti! Nu am vrut asta...

Mâinile lui Holt o imobilizară, unghiile lui se adânciră în
carnea ei. Ridică spre Lacey o privire inundată de plăcere. Apoi pupilele i se micşorară când îşi dădu seama de angoasa pe care o reflecta chipul tinerei femei.

- E cam târziu acum, nu crezi? Prea târziu! Nici tu nu vrei altceva decât să mergem până la capăt! Marturiseşte-o!

- E prea devreme, prea devreme! Nu vreau! Nu aşa, repetă ea cu disperare.

- Căutai o legătură, nu?

- O legătură amoroasă, nu una trecătoare, fără nici un sens, cu un om pe care abia îl cunosc, cu care nu am nimic în comun!

Vocea ei era jalnică.

- Dă-i timp, Lacey. Nu spune că legătura asta n-are sens. Nimic atât de puternic n-ar fi lipsit de sens.

- Nu înţelegi.

Pumnii ei loveau umerii lui Holt pentru a încerca să-l desprindă de ea.

- La naiba! Nu poţi să dai înapoi după ce ai declanşat totul!

- Ba da, pot! Pot să fac ce vreau eu.

îl respinse violent, găsind în mânia ce-o cuprinsese la auzul vorbelor lui, puterea care îi lipsea.

- De aceea am venit aici, aminteşte-ţi! Ca să-mi trăiesc viaţa după bunul meu plac.

Văzu un val de sânge urcând în obrajii lui Holt şi simţi aproape fizic efortul pe care îl făcea pentru a-şi înăbuşi dorinţa. Dar, brusc, îşi dădu seama că, dacă ar fi vrut, el ar fi putut foarte bine s-o trântească pe pat, să-i smulgă blugii şi să termine ceea ce începuse.

Se încordă la gândul că se juca cu focul. Se comportase ca o inconştientă, ca o nebună!

Totuşi, orice s-ar întâmpla, senzaţiile pe care acest bărbat le trezise în ea şi care alergau încă prin venele ei ca un foc mistuitor, îi vor rămâne gravate pentru totdeauna în memorie.

în clipa următoare, ştiu că ea câştigase partida, căci văzu maxilarele lui Holt încleştându-se şi privirea lui asprindu-se. îşi dădu seama perfect de lupta ce se dădea în el. Fără un cuvânt, Holt se ridică, se întoarse scoţând o exclamaţie dezarticulată şi ieşi grăbit din cabină.

Lacey auzi motorul pornind, în timp ce-şi încheia blugii cu o mână tremurătoare şi îşi căuta bluza. Era perfect conştientă de responsabilitatea pe care o avea în tot ceea ce se petrecuse cu câteva secunde în urmă şi era copleşită de o ruşine imensă. Făcându-şi curaj, se îndreptă către punte.

Drept, încordat, Holt manevra iahtul afară din golfuleţ. Nu-i aruncă nici măcar o privire când ea îi puse mâna pe umăr.

- Holt! şopti ea cu un glas aproape stins.

Trebui să se străduiască să continue mai tare:

- Holt, îmi pare rău! Iţi înţeleg mânia. E vina mea că lucrurile au luat o întorsătură neplăcută.

El se întoarse pentru a o fixa cu o privire ostilă.

- Iţi pare rău! Intr-adevăr, îţi pare rău!

- Nu ştiu ce m-a apucat. N-aveam dreptul să te provoc, să-ţi permit anumite gesturi, dacă nu eram pregătită să-ţi cedez. Iartă-mă, te rog. Nu se va repeta, promit!

Ochii ei arzători care îl implorau mai mult decât o făceau cuvintele, îi întâlniră pe aceia ai lui Holt, care nu exprimau decât uluire.

- Iţi pare rău!

Opri motorul şi se întoarse.

- Imi asum toată răspunderea pentru ce s-a întâmplat adineauri, insistă ea.

Simţi furia lui Holt diminuându-se şi schiţă un zâmbet timid.

- In noua mea viaţă va trebui să-mi asum atât privilegiile, cât şi obligaţiile şi riscurile libertăţii. Trebuia să fi pus lucrurile la punct cu tine încă de la început.

Avu impresia că zăreşte în ochii lui o mică licărire de amuzament.

- Ai uitat că eu am avut iniţiativa acelui sărut care ne-a dus atât de departe? o întrebă el cu cea mai mare seriozitate.

- Bineînţeles că nu! Nu sunt gata să uit!

- Atunci nu ţi se pare că aceste scuze mă învinovăţesc mai degrabă pe mine, decât pe tine?

Acum era sigură că el se amuza. îşi regăsi siguranţa şi clătină din cap.

- Nu în cazul acesta. Trebuia să-ţi fi dezvăluit clar intenţiile mele. Ti-am spus că vreau o relaţie şi nu e vina ta că n-am precizat că vreau altceva decât o aventură trecătoare de o noapte, pardon, de o dimineaţă!

El îşi puse o mână în şold şi se rezemă cu spatele de peretele cabinei, cu un zâmbet uşor.

- Nu voi pretinde că mă încântă să las pe umerii tăi responsabilitatea tuturor celor întâmplate. Dacă stau să mă gândesc, prefer să cred că am reuşit să te seduc!

Ea îşi regăsi simţul umorului când înţelese că Holt nu făcea o tragedie din acel incident.

- Atunci hai să dăm cu banul, să vedem cine merită pedeapsa!

Holt începu să râdă, o prinse pe după gât şi îi dădu un sărut care se termină atât de repede pe cât începuse.

- Eşti o femeie tare ciudată, Lacey Seldon. Orice se va întâmpla în vara aceasta, pot să prezic că viaţa nu ne va fi tristă!

- Cu atât mai bine! N-am bătut atâta drum ca să duc o viaţă tristă!

El îi aruncă o privire stranie, enigmatică.

- Da, spuse el. Un drum lung, mult prea lung...

Capitolul 4

Zilele următoare, Lacey avu impresia că merge pe o sârmă întinsă - senzaţie necunoscută de ea până atunci, însă mai degrabă plăcută şi incitantă. Dar, din când în când, nu putea să-şi suprime un sentiment de jenă pe care i-l provoca prezenţa unui bărbat pe care ar fi trebuit să-l ţină la distanţă.

Holt Randolph o dorea. O putea citi în ochii lui în fiecare dimineaţă când el se oprea să schimbe câteva vorbe cu ea înainte de a-şi începe cursa. Devenise un obicei: în vreme ce ea medita, aşezată pe rogojină, el pândea momentul când, remarcându-i prezenţa, ea avea să-i dea bună dimineaţa. Atunci, fără zgomot, venea în faţa ei, cu ochii plini de amintirea acelei dimineţi pe vapor. Şi în fiecare dimineaţă ea aştepta ceva...

Totuşi, el nu făcea nimic pentru a recrea intimitatea acelei faimoase plimbări. Insă privirea lui era grăitoare, nu era nevoie să se exprime în cuvinte.

Seara, când mergea la han, singură sau în compania lui Jeremy, Holt nu scăpa nici o ocazie de a dansa cu ea, obraz lângă obraz, corp lângă corp, într-o atitudine care dovedea clar că dorinţa lui nu se stinsese, însă era conştient că trebuie s-o înăbuşe. Lacey zâmbi în sinea ei şi-şi spuse că sentimentele lui Holt pentru ea erau la fel de nelămurite ca şi ale ei pentru el. El nu-i aproba planurile, iar pe ea o agasau eforturile lui stângace de a nu lăsa să se observe nimic din această dezaprobare. îi scăpau adesea aluzii la care Lacey răspundea cu un râs

batjocoritor.

- La ce te gândeşti la ora aceasta atât de matinală? o întrebă el într-o zi aşezându-se lângă ea.

Purta un şort şi încălţăminte sport şi o privea cu interes.

- Dar tu la ce te gândeşti când alergi?

El ezită înainte de a răspunde.

- La nimic deosebit, la tot ce-mi trece prin cap, presupun. Mai degrabă îmi las sufletul să plutească în ritmul corpului. Mă mulţumesc să înregistrez pasiv sentimente şi senzaţii, fără să încerc să mă concentrez.

O privi întrebător pentru a vedea dacă înţelege.

- Şi eu la fel, spuse Lacey liniştit. Stau aşezată pe jos şi îmi golesc total spiritul înainte de a-mi începe ziua.

- E un obicei acest exerciţiu la tine în Midwest?

- Nici gând! M-ar fi pus la un loc cu nebunii dacă m-ar fi văzut practicându-l.

Holt îşi imagina cu uşurinţă beneficiile pe care le spera ea de la un astfel de moment de destindere, iar Lacey, la rândul ei, ghicea ce însemna pentru el această cursă matinală.

Uneori, când pleca de la han în compania lui Jeremy, Lacey observa privirea neliniştită şi angrijorată a lui Holt aţintită asupra ei. Era cât se poate de evident că se abţinea cu greu, ca apoi s-o conducă el până la bungalou. Această reţinere, această stăpânire de sine o intrigau pe Lacey.

Intr-o zi, când stătea pe marginea piscinei sporovăind cu noii veniţi şi răsfoind cu nonşalaţă un vraf

de scrisori profesionale, ea îl văzu pe Holt apropiindu-se.

Acesta salută grupul de turişti cu o mişcare a capului.

- Eşti căutată la telefon, Lacey. I-am spus lui George că te-am zărit pe-aici.

Dintr-o săritură, Lacey fu în picioare, cu privirea strălucin- du-i de curiozitate. Ştia cumva George de unde venea apelul?

George Barton, asistentul lui Holt, era un bărbat de douăzeci şi cinci de ani, plăcut, care începuse să se implice în încercările lui Lacey de a-şi găsi o slujbă. Ii pregătea în fiecare dimineaţă săculeţul cu corespondenţă.

- Mă tem că din Iowa. Te aşteptai la ceva mai interesant?

O urmărea în vreme ce ea îşi strângea rapid halatul de baie de
un roşu-aprins. Flutură o scrisoare primită în dimineaţa aceea.

- Hawaii, anunţă ea.

Apoi se îndreptă spre cabinele telefonice rânduite într-o parte laterală a piscinei.

Holt mergea în urma ei cu paşi lenţi, salutând în trecere în stânga şi-n dreapta. O ajunse în momentul în care ea ridica receptorul.

- Hawaii, ce înseamnă asta? întrebă el cu voce joasă, răguşită.

Ii întinse scrisoarea pe care el o parcurse încruntând din

sprâncene, în timp ce ea vorbea la telefon.

- Alo, mamă? Bine! Mă simt excelent. Sigur! Nu mi-ai primit scrisorile? Da! E minunat aici!

Ascultă răbdătoare inevitabilul discurs de la capătul celălalt al firului.

- Nu, spuse Lacey încetişor. îmi place aici, nu mă întorc în Iowa. Voi ar trebui să veniţi să vizitaţi insulele acestea. E plin de verdeaţă! Nici un câmp de lan la orizont!

- Lacey, decretă ferm doamna Martha Seldon, nu crezi că-i suficient acum? Nu zic că nu-i bine să-ţi iei o vacanţă...

în ciuda iritării ei crescânde, Lacey se strădui să păstreze un ton calm.

- Nu e vorba de o simplă vacanţă, mamă. E ceva definitiv. încearcă să înţelegi, te rog.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi mama ei îi spuse adevăratul motiv pentru care o sunase.

- Roger divorţează, spuse ea cu un ton plin de subînţelesuri.

- Nu mai spune! Iar?

Lacey primi cu o totală indiferenţă vestea celui de-al doilea divorţ al fostului ei soţ.

- Cum ai aflat?

- A sunat la noi, Lacey. Voia să discute cu tine.

- De ce? întrebă ea glacial. Doar nu-şi imagina că stau şi aştept disperată ocazia să-l consolez.

Totuşi, îşi spuse ea, asta trebuie să fie în mintea lui Roger. Fusese întotdeauna apreciat de către familia lui

Lacey şi nu era străin de faptul că ea ceda voinţei părinţilor săi.

- Ascultă, Lacey, ştii bine că Roger n-a încetat niciodată să se intereseze de tine.

Vocea Marthei Seldon se îndulcise. Visase dintotdeauna un soţ medic pentru fiica ei.

- Roger Wesley s-a interesat de mine atâta vreme cât a avut nevoie de o sursă de venituri pentru a-şi plăti studiile, mamă. Când o să înţelegeţi, tu şi tata, acest lucru?

Lacey îşi dădu seama deodată de prezenţa lui Holt în spatele ei. Jenată, se întoarse şi îşi apropie şi mai mult receptorul.

- Nu mai pot eu de divorţul lui, şi poţi să-i transmiţi asta din partea mea! exclamă ea în receptor.

- Lacey, bărbaţii au nevoie câteodată să-şi facă de cap. Roger era prins cu studiile, de aceea n-a făcut-o mai devreme. Acum s-a potolit, pot să-ţi garantez. De fapt pe tine te-a iubit cu adevărat întotdeauna. Aşa sunt bărbaţii, draga mea, iar noi, femeile, trebuie să ne arătăm înţelegătoare.

Lacey zâmbi fără să vrea. Apoi izbucni de-a dreptul într-un râs aproape nervos.

- Vai, mamă!

- Ce e aşa amuzant, Lacey? Este vorba de soţul tău!

- Fostul meu soţ! Şi aşa va rămâne pentru totdeauna. Dacă te întreabă, spune-i că şi eu mă pregătesc să-mi fac de cap. Şi e posibil să nu fie doar ceva pasager! S-ar putea să-mi fac de cap de-acum

înainte tot timpul! La revedere, mamă. Sărută-l şi pe tata din partea mea. Am să vă sun săptămâna viitoare.

O luminiţă jucăuşă îi licărea în ochii verzi când închise. Se întoarse şi se lovi de Holt care o privea scrutător.

- O ultimă chemare la raţiune?

Ii întinse scrisoarea din Hawaii, pe care o mai ţinea încă în mână.

- De data asta or să mă creadă nebună de-a binelea, irecuperabilă!

- S-ar zice că mama ta încearcă serios să te întoarcă înapoi. Roger este deci fostul tău soţ?

- Divorţează iar, se pare. Şi n-a găsit altceva mai bun de făcut dcât să le anunţe vestea părinţilor mei, care văd în el dintotdeauna un posibil ginere.

- Probabil se vedea deja intrat din nou în posesia drăguţei lui soţioare, atât de înţelegătoare, atât de conformistă?

- Şi cine nu-l înţelege?

- îl deteşti? întrebă brusc Holt.

- Nu. El e ultima mea grijă. Indiferenţă totală.

- A, perfect!

Ochii lui Lacey se măriră de uimire în faţa satisfacţiei nedisimulate pe care o conţinea această simplă exclamaţie.

- De ce spui asta!

- Pentru că reacţia ta dovedeşte că ai terminat-o definitiv cu el.

- De fapt, Roger mi-a făcut un serviciu cerându-mi

divorţul. Eu nu am făcut-o pentru că nu aveam curajul necesar pentru a isca tot scandalul acela. Tot oraşul m-ar fi arătat cu degetul.

- Şi acum, ai în plan găsirea unei slujbe şi a unei legături? Pe scurt, te-ai hotărât să-ţi faci de cap, cum ai spus. Apropo, pe când această legătură?

Ofensată de tonul lui sarcastic, ea ridică bărbia.

- Cine ţi-a spus că n-a început deja? întrebă ea pe un ton suav. Privi înspre piscină unde Jeremy tocmai sosise, în căutarea unui moment de relaxare.

- Ştiu, spuse Holt, ridicând din umeri.

- Iar începi să-ţi spionezi clienţii? strigă ea furioasă.

- Să spunem că-mi ţin un ochi aţintit asupra ta.

- De ce?

- Ştii răspunsul. Aş fi pariat că chiar şi în Iowa o femeie ştie când un bărbat e interesat de ea.

- Dar cum ar putea o femeie căreia îi dezaprobi opiniile să te facă să-ţi pierzi capul, Holt? replică ea, luptând împotriva valului de căldură care o invada. Ai doar suficientă stăpânire de sine!

- Cine ţi-a spus că sunt un campion al autocontrolului?

In vocea lui răzbătea o blândeţe pe care Lacey n-o mai percepuse încă la el, dar care îi declanşă în subconştient o vagă sonerie de alarmă.

- Ai fost un model de autostăpânire din dimineaţa aceea când am luat împreună micul dejun pe iaht.

Işi dădea seama că îşi asuma riscul de a redeschide subiectul acela destul de stânjenitor, însă nu se putea

abţine.

- Mă îndoiesc să ţi se potrivească o femeie emancipată ca mine, dacă stau să judec după temperamentul tău.

- Intr-adevăr. Numai dacă nu cumva ajung să-i stăvilesc această personalitate puternică.

- Imposibil, spuse ea categoric. Prefer să alerg oricât şi oriunde până am să găsesc exact ceea ce caut.

- In cazul acesta, mă tem să nu treci pe lângă ceea ce cauţi fără să-ţi dai seama.

- Nu-ţi face griji! Şi oricum, există întotdeauna şi alte scopuri şi alte destinaţii.

- Eşti dispusă să experimentezi toate posibilităţile?

- Probabil că da!

- Dacă legătura pe care ţi-o doreşti s-ar prelungi, i-ai pune un termen final.

- Legăturile sunt trecătoare prin însăşi definiţia lor, îi răspunse ea tăios.

- Şi ai pune pune punct imediat ce te-ai plictisi, cam când ţi s-ar ivi o perspectivă mai atrăgătoare?

- De ce să continui forţat o relaţie în care nu eşti pe deplin mulţumit? E absurd! Faci cumva parte dintre cei care susţin ideea învechită că doi oameni trebuie să stea împreună în continuare chiar şi dacă nu se înţeleg?

Holt făcu o pauză înainte de a-i da un răspuns.

- Nu. Dar sunt suficient de pragmatic ca să ştiu că orice relaţie e sortită să întâmpine şi momente dificile şi n-aş vrea deloc să mă ataşez de o femeie care m-ar lăsa cu prima ocazie.

- Cu alte cuvinte, nu ţi-ai pierde vremea cu o femeie neserioasă ca mine!

- Nu eşti chiar atât de libertină pe cât vrei să laşi impresia. în fond, chiar tu ai susţinut că nu te-ar mulţumi o aventură de-o noapte, aminteşte-ţi. De ce să negăm evidenţele? De o săptămână de când eşti aici, se pare că n-ai început nici o aventură pasională cu Jeremy, de exemplu. El era cel desemnat pentru un mic flirt de-o vară, nu-i aşa?

- Vezi-ţi de treaba ta!

Deja îşi pierduse cumpătul. Mai degrabă ar fi murit decât să-i mărturisească acestui bărbat că relaţia ei cu Jeremy nu depăşea probabil stadiul unei prietenii.

Holt se îmbună când văzu expresia de contrarietate din ochii ei strălucitori.

- Ai dreptate.

O miră tonul lui umil. Cam prea umil, îşi spuse ea.

- Atunci, dacă este adevărat că n-ai nici un fel de aranjament cu Jeremy, esti liberă să cinezi cu mine?

- Doar nu-ţi închipui c-am să-ţi primesc propunerea cu strigăte de bucurie? Să stau cu tine la masă ca să-ţi ascult predicile toată seara? Mulţumesc!

Luată pe neaştetate de această invitaţie, Lacey încerca să-şi mascheze stânjeneala în spatele unei măşti de excesivă agresivitate. Insă, în acelaşi timp ştia deja că va accepta. Erau atâtea lucruri pe care voia să le afle despre Holt Randolph, fie şi numai limita răbdării lui! Era doar curiozitate, îşi spuse ea, o curiozitate specific feminină, periculoasă, ce-i drept, dar căreia nu

putea să-i reziste.

Holt începu să glumească.

- Promit că n-am să predic. Dacă-mi accepţi invitaţia, ai cuvântul meu că nu-mi va ieşi din gură nici o critică.

Lacey ezită puţin înainte de a spune pe un ton batjocoritor.

- Pe cuvântul tău de onoare?

- Pe cuvântul meu de onoare, repetă el solemn.

- Atunci accept. Dumnezeule, ce seară dificilă te aşteaptă. Ai să te poţi stăpâni să nu încerci să mă aduci pe drumul cel bun?

- Nu mi-ai spus că sunt un model de autostăpânire? Am impresia că eu voi suferi mai degrabă cascada sarcasmelor tale.

- Da, s-ar putea. La ce oră trebuie să vin?

- Am să vin eu să te iau. Nu vom cina la han. Imi voi permite o seară liberă. O să mă înnebunească George la aperitiv. Ştiu în sat un loc renumit pentru specialităţile din somon care se servesc acolo. La şase şi jumătate, bine?

- Somon? Formidabil! se entuziasm' Lacey. Voi fi gata!

Sub privirile insistente ale lui Holt îşi luă rămas bun şi plecă în căutarea lui Jeremy, cu intenţia de a-i arăta scrisoarea pe care o primise din Hawaii de la o societate de inginerie. Se oferea un post de documentarist. Măcar el se va bucura pentru ea.

La cină, Lacey nu se putu împiedica să readucă

subiectul în discuţie.

- Bineînţeles, nu e încă ceva sigur. Scrisoarea aceasta nu înseamnă decât că sunt interesaţi de candidatura mea.

Holt şi ea erau aşezaţi la o masă de lângă fereastra ce dădea spre portul atât de liniştit al insulei. Restaurantul, situat cu faţa la mare, era cunoscut pentru specialităţile sale din peşte. Holt şi Lacey fuseseră întâmpinaţi călduros de către patron, un prieten al lui Holt, care le rezervase cel mai bun loc. E interesant să ieşi cu o personalitate cunoscută în branşă! îşi spuse Lacey în timp ce li se aducea la masă o sticlă de vin.

- Altă veste interesantă nu mai era în corespondenţa de azi-dimineaţă? întrebă Holt.

Ea tocmai îşi începuse aperitivul şi răspunse între două înghiţituri:

- Ba da, din California. O ofertă de la o societate de arhitectură şi alta de la un mic colegiu din Los Angeles. Celelalte scrisori se rezumă în majoritate la confirmarea primirii cererii mele şi promit să-mi trimită un alt răspuns, imediat ce vor avea ceva sigur. Dar slujba asta în Hawaii! Aşa noroc mai zic şi eu! Să trăieşti un an sau doi pe o asemenea insulă! îţi imaginezi?!

- Şi acum nu trăieşti tot pe o insulă? remarcă el sec.

- Nu se compară! ripostă ea.

Se gândea la renumitele nopţi hawaiene, încărcate de par- fumuri tropicale, pe când pe insula lui Holt trebuia uneori să se facă focul în plină vară!

- Şi ce-ai să faci dacă cererea aceasta nu se va concretiza până la urmă şi dacă nimic atrăgător nu se va ivi până la toamnă?

- Am impresia că-ţi este frică să nu mă ai cumva pe cap toată iarna...

- Intrezăreşti o astfel de posibilitate?

Ea izbucni în râs.

- Fii liniştit, am şi soluţii de rezervă.

Absorbit de chipul ei radios, Holt o întrebă:

- Cum ar fi?

Ea îi răspunse enigmatic:

- Chiar vrei să ştii?

- Iţi repet că mă intrigi! spuse el.

O strălucire puternică se aprinse pentru o clipă în privirea ei devenită brusc tristă.

- N-am spus-o încă nimănui.

Lacey se miră ea însăşi de dorinţa de a i se confesa lui Holt.

- Te ascult.

Işi unse cu unt o felie groasă de pâine.

- Ei bine, iată. Mă gândesc să mă lansez pe cont propriu. Să încep o afacere. Aş putea chiar să mă reorientez profesional. Să fiu..., ce ştiu eu, reprezentant comercial sau chiar să-mi deschid un mic magazin.

- Chiar te gândeşti serios la asta?

Holt îi pusese întrebarea pe un ton prietenos, iar din vocea lui gravă răzbătea o anumită bunăvoinţă. Stătu pe gânduri o clipă, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să dea glas celor ce-i treceau prin minte...

- Am căutat şi eu odată...

Ea îl întrerupse grav:

- Ştiu, şi nu ai reuşit...Atenţie, ai făcut o promisiune!

- Am promis să nu-ţi ţin predici. Nu voiam decât să-ţi vorbesc puţin despre mine. Nimic altceva!

Părea jignit. Lacey realiză că-i tăiase vorba de fiecare dată când încercase să-i vorbească despre el. Cu un gest instinctiv îi întinse mâna pe deasupra mesei, adresându-i un zâmbet amical.

- Da, vreau să te cunosc. Dacă te întrerup întruna, o fac pentru că mă tem să nu primesc o avalnşă de sfaturi şi de mustrări.

Degetele lui Holt îi cuprinseră mâna. îi răspunse la zâmbet printr-o privire complice.

- Ti-am dat cuvântul, am să mi-l ţin.

- Atunci, vorbeşte-mi despre scurtul tău zbor spre libertate.

îşi retrase mâna când chelnerul le aduse faimosul somon.

- De unde să-ncep? E o poveste lungă. Am crescut la han. Părinţii mei călătoreau mult, afacerile tatălui meu îl chemau în lumea întreagă. Stăteam la bunici, pe insulă mai tot timpul, astfel încât toţi au început să-şi pună problema că eu voi prelua afacerea într-o bună zi.

- Şi părinţii tăi?

- Da. Bunicul era un bărbat foarte sever, cu principii solide. După el, hanul trebuia să rămână în familie, şi cum se resemnase cu gândul că tata nu-l va înlocui niciodată, nu-i rămâneam decât eu. Părinţii mei au fost

încântaţi să-mi cedeze mie această sarcină!

- Ce-ai simţit?

Lacey se simţi dintr-o dată cuprinsă de o neaşteptată simpatie pentru acel băieţel crescut şi orientat încă din fragedă copilărie spre un scop bine definit.

- Fiind doar un puşti, adoram locul şi munceam aici vara, în vacanţe. Când mi-am luat diploma, la sfârşitul liceului, părea normal să preiau hanul. Insă, în ciuda tuturor vorbelor frumoase, bunicul nu era încă dispus să se retragă. Doi Randolphi, să muncească la un loc, era imposibil!

- Aş fi băgat mâna în foc pentru asta!

- Ca să rezum, ţi-aş spune că certurile deveniseră din ce în ce mai dese între noi doi, aşa că într-o zi l-am anunţat că plec să-mi fac un rost în altă parte, şi chiar am plecat.

- Şi? întrebă Lacey, captivată de povestire.

- Familia mea a fost dezamăgită, bineînţeles, crezând că am vrut să fug de răspundere.

- Inţeleg! spuse Lacey cu o uşoară înclinare a capului.

- Le-am spus să nu-şi mai facă planuri cu mine, fiindcă eu le am pe ale mele, şi mi-am văzut de drum.

- Şi chiar ai dat cu piciorul la tot? întrebă Lacey neîncrezătoare.

- Da! Mi s-a propus un loc într-o companie internaţională de hoteluri. Trebuia să implantăm aceste hoteluri în toată lumea. Am locuit la Acapulco, în

Bahamas, în Europa, în Asia.

Lacey lăsă să-i scape un oftat de invidie.

- Sună minunat.

-Aşa a şi fost. Totul rapid, incitant. într-un cuvânt, cam tot ceea ce-ţi doreşti tu! spuse el cu un zâmbet amar.

- Tot?

- Da, o asigură el cu un ton mieros. Chiar şi legăturile pe care le-am avut.

- Holt!

- Te-ai îmbujorat precum somonul din farfurie!

- Nu contează, continuă!

Ea îşi alungă din minte imaginea lui Holt, implicat într-o groază de aventuri pasionale. Era prea tulburător.

- Spune mai departe! Cum de te-ai întors aici?

- Am să-ţi spun altă dată capitolul al doilea al poveştii mele, spuse el turnându-şi un pahar de vin alb.

- Vreau s-aud acum! insistă ea.

- în viaţă nu putem avea întotdeauna ceea ce vrem, îi răspunse cu ochii scânteindu-i maliţios. Mănâncă-ţi peştele până nu se răceşte.

- O faci special! N-am să pot adormi până n-am să ascult continuarea.

- Perfect! Vei avea la ce să te gândeşti în seara asta, după ce te conduc.

Vocea lui exprima satisfacţia. Ea îi aruncă o privire printre pleoapele pe jumătate închise.

- O modalitate de a mă face să mă gândesc la tine?

- Exact, replică el imperturbabil şi îşi luă furculiţa fără să pară câtuşi de puţin că dă acestor cuvinte conotaţia unei evidente provocări.

Capitolul 5

Imediat ce Lacey renunţă să-şi mai folosească farmecul pe lângă Holt pentru a reuşi să-i smulgă sfârşitul poveştii, conversaţia redeveni agreabilă. In fond, nu aveau decât să ocolească subiectele prea spinoase, îşi spuse ea.

Era pierdută în aceste gânduri, când Holt opri maşina Alfa Romeo gri-argintie în parcarea privată a hanului. Apoi o luară pe drumul care ducea la bungaloul ei.

- Nu mă inviţi să intru? o întrebă prietenos.

- Dacă te invit, ai să-mi spui continuarea poveştii tale?

- Cu siguranţă nu. Am tot interesul să te las cu această curiozitate nesatisfăcută.

Ajunseră în faţa porţii. Holt îi luă uşor cheia din mână şi deschise. Nu avu timp să scoată nici un cuvânt, că el intrase deja. Era în salon, ocupat să aprindă focul.

Cu un zâmbet forţat, Lacey se duse în bucătărie să pregătească un ceai. Aparent, el luase loc doar pentru câteva minute.

Acordurile stranii ale unui flamenco o însoţeau când se întoarse din bucătărie cu un platou în mâini.

- Văd că mi-ai găsit colecţia de discuri!

Ii zâmbi, se aşeză pe canapea şi umplu ceştile cu un ceai foarte parfumat.

- Gusturile tale în materie de muzică sunt la fel de neprevăzute ca toată persoana ta, rosti el pe un ton

ironic. Dar să nu mai abordez subiecte prea personale.

- Totuşi, îmi eşti dator cu sfârşitul poveştii!

Işi aranjă cu grijă în juru-i faldurile rochiei uşoare de vară, apoi îşi scoase sandalele şi-şi îndoi un picior sub ea. Ochii lor se întâlniră în timp ce degustau ceaiul.

- Ai să-mi râzi în nas, dacă o să te avertizez că în momentul în care vei ajunge la sfârşitul căutărilor ai să fii dezamăgită?

- Am să-ţi râd în nas dacă o s-o meriţi.

Işi lăsă ceaşca jos şi o privi lung, cu un zâmbet amar în colţul gurii.

- In seara asta, n-am chef să-ţi suport sarcasmele, domnişoară Seldon.

Ea zâmbi artificial. Simţea în aer o tensiune nouă, poate ameninţătoare, însă nu se putea abţine să nu-l provoace încă un pic! De ce se îndârjea oare să-l tachineze atât? Nu se recunoştea.

- Am devenit o sursă inepuizabilă de divertisment pentru tine, nu-i aşa? murmură el gânditor.

- Nu e scopul tău mărturisit acela de a-ţi face clienţii fericiţi? spuse ea pe un ton şi mai sarcastic.

Cu o mişcare hotărâtă, el îi luă ceaşca din mână

- Da, aşa e: totul pentru clienţi. Dar cu mine cum rămâne?

Apoi, pe neaşteptate, o trase în braţele lui.

Lacey nu protestă. Un gând îi şoptea că a-l lăsa pe Holt Randolph s-o sărute nu era probabil cel mai bun lucru acum... însă nu lăsase ea în urmă, de bunăvoie, o

viaţă consacrată respectării convenţiilor?

Simţi mâinile lui Holt adâncindu-se febril în părul ei des, în timp ce o lăsa uşor pe canapea şi se întindea deasupra ei şoptindu-i:

- De o săptămână întreagă îmi petrec nopţile retrăind clipele din dimineaţa aceea de pe vaporul meu.

Limba lui, posesivă, pătrunse cu sălbăticie, adânc în căldura gurii ei şi, pe când buzele i se deschideau involuntar, ea gemu uşor.

Cuprinsă de valuri de plăcere, ea răspundea cu toată fiinţa ei sărutului înflăcărat al lui Holt. Cu un gest independent de voinţa ei, îşi înfipse unghiile în umerii lui. El o privi fix în ochi.

- înnebuneam când dansam cu tine în fiecare seară, înnebuneam în fiecare dimineaţă când te vedeam şi nu puteam să te ţin în braţe.

- Şi autocontrolul acela?...

Nu se putea opri să nu-l provoace, în ciuda văpăilor care o răscoleau, în ciuda fiorilor pe care i-i provoca violenta pasiune a bărbatului care ţinea în braţe.

- Aveam nevoie de puţin timp, ca să mă gândesc, răspunse el.

Degetele ei îi mângâiau spatele prin ţesătura fină a cămăşii, iar corpul lui Holt se arcui sub această mângâiere.

- Şi ai terminat de meditat?

- Aproape...

îi muşcă brusc urechea, ca s-o împiedice să

vorbească. Cu răsuflarea tăiată, Lacey simţi că leşină sub asaltul lui atât de senzual.

Simţurile o trădau ca şi în dimineaţa aceea, pe iaht. întreaga lume se clătina şi uită totul în afara acestui bărbat care îi trezea o dorinţă atât de violentă.

Se zbătea sub el în timp ce mâna lui cobora de-a lungul trupului ei, iar degetele lui i se strecurau cu repeziciune pe sâni, într-o dezmierdare cu greu suportabilă.

Lacey nu-şi putu opri un geamăt, căruia el îi răspunse printr-un geamăt plin de dorinţă.

- Lacey, Lacey, spune că ai nevoie de mine.

Vocea lui răguşită nu implora, ci mai degrabă ordona.

- Măcar atâta lucru fă pentru mine!

- Holt! Eu...

Nu reuşi să-şi termine fraza, cuprinsă de un fel de ameţeală.

- Cum poţi să-mi faci asta? reuşi până la urmă să articuleze, agăţându-se de el.

Lui Holt îi scăpă un râs puternic de satisfacţie. în acelaşi timp îi ridica rochia şi îşi strecura picioarele între coapsele ei. Lacey închise ochii, pradă unei senzaţii minunate de ameţeală.

- E o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu, dar dintr-un alt punct de vedere. Cine ţi-a dat dreptul ca abia ajunsă aici să dai totul peste cap?

- Intr-adevăr, am dat totul peste cap?

Ea îl privi cu o expresie plină de senzualitate.

- Trebuie să fi dus o viaţă tare izolată dacă nu-ţi cunoşti capacitatea, îi declară el, pecetluindu-şi fraza cu un sărut arzător. Apoi începu să-i scoată rochia, fără ezitare.

- Oh!

Suspinul îi scăpă molatic, în timp ce el descheia ultimul nasture, dezvelindu-i complet frumoşii sâni rotunzi.

- Imi place sensibilitatea ta, îi şopti el la ureche.

Buzele lui i se plimbau pe gât şi întârziau pe pieptul gol.

- Mici, gingaşi şi fermi... Eşti exact pe gustul meu, draga mea. Ba chiar mai mult de-atât. Mă înnebuneşti! Mor de dorinţă să te am în întregime, trup şi suflet!

Aceste cuvinte declanşară alarma în mintea lui Lacey. Ca şi pe iaht, instinctul de apărare i se deşteptă brusc, destrămând ceaţa ce-i acoperise creierul. Mersese destul de departe în seara aceasta. Bărbatul de lângă ea putea fi periculos, iar ea nu se simţea în stare să înfrunte un risc de asemenea natură.

Incercă să-şi elibereze uşor picioarele pentru a rupe contactul dintre trupurile lor. Mâinile ei respinseră umerii lui Holt într-o încercare disperată de a scăpa de sub impactul puternic, infernal, ce-l aveau asupra ei.

- Holt! Holt! E mai bine să ne oprim...

Insă vocea ei, slabă şi neconvingătoare, nu ajungea nici măcar la urechile ei. Iar când el îi puse un deget pe

buze pentru a o face să tacă, Lacey trebui să-şi înghită restul protestelor.

Nu o ajuta deloc, îşi spuse ea, vag conştientă de starea lucrurilor. Dimpotrivă, considera lamentabilele ei eforturi drept reacţia unei femei sfâşiate între derută şi raţiune. De fapt, el conta pe puterea lui pentru a o face să cedeze.

- Ştiu că şi tu mă vrei, Lacey, o ştiu bine

îi coborî rochia până la mijloc. Apoi, fără să se grăbească, o mângâie, o contemplă, o dezmierdă.

- Spune-o, am nevoie s-o aud din gura ta.

îi atinse cu buzele pielea fină, acoperindu-i trupul de săruturi când domoale, când pătimaşe. Pe nesimţite rochia îi alunecă de-a lungul coapselor, dezvăluind şi ceea ce rămăsese încă ascuns până atunci.

Lacey se simţea cuprinsă de o febră ciudată şi necunoscută ale cărei convulsii îşi găseau ecoul în toate fibrele pielii lui Holt. Trup lângă trup, erau cutremuraţi de aceeaşi undă de pasiune care îi electriza din ce în ce mai puternic.

- Spune-mi, Lacey, o mai imploră o dată.

Mâinile lui Holt alergau pe coapsele lungi ale tinerei femei, apoi pătrunseră dintr-o dată pe sub elasticul lenjeriei ei intime.

Lacey nu mai putea rezista, pe deplin cucerită de plăcerea pe care i-o provocase cu această mângâiere. Nu asta era ceea ce căuta?

- Te doresc, Holt! Oh! Numai Dumnezeu ştie cât de

mult te doresc!

- Dovedeşte-mi-o, draga mea. Dovedeşte-mi-o!

Degetele lui Lacey tremurau când începu să-i desfacă,
din ce în ce mai nerăbdătoare, nasturii cămăşii. Curând aceasta alunecă pe covor, iar Holt se lipi, gol, de pieptul lui Lacey. Simţindu-i torsul puternic, acoperit de o umbră mătăsoasă de păr, nu lipsi mult ca Lacey să leşine. Impletindu-şi picioarele cu cele ale lui Holt, se arcui pentru a se putea lipi şi mai strâns de bărbatul care o domina cu greutatea lui. Sunetele întretăiate care scăpau din gura ei răsunau ca o plângere dulce, excitantă.

- Te rog, Holt, te rog...

- Din secunda în care te-am văzut în hol, la recepţie, am visat la acest moment în care mă implori.

Holt pusese stăpânire pe trupul satinat al lui Lacey, explorându-i fiecare curbă, fiecare loc secret.

- Ştii ce simt când te aud strigându-mi numele, când te simt tresărind sub mine, când îţi ghicesc nerăbdarea?

Ritmul frenetic, pasional al flamenco-ului părea să-i ghideze degetele pe pielea goală a lui Lacey. Incapabilă să scoată un sunet, ea exulta constatând ce putere avea asupra lui.

- E ca şi cum aş prinde un fluture, spuse el cu o tandreţe neaşteptată.

Complice, ea îşi arcui spatele strângându-l cât de tare putea. Capul îi căzu pe spate cu un suspin de

dorinţă, iar respiraţia sacadată a lui Holt însoţea ritmul mişcărilor lor.

Dintr-o dată, însă, Holt o respinse cu putere, ca şi cum ar fi atins o limită fixată dinainte. O clipă, Lacey fu paralizată de uimire.

- Destul, fluturaş, şopti el. E destul acum.

- Holt?

Bătând din pleoape, Lacey îl privea, stupefiată, la lumina tremurătoare a focului. Gura lui avea o expresie de o blândeţe bizară în timp ce se ridica şi îi ridica rochia de pe jos.

- Mă antrenez să conserv acest autocontrol pe care îl admiri atâta.

îi întinse liniştit rochia.

Ochii lui se opriră şi întârziară pe sânii ei încă goi, apoi se ridicară întâlnind privirea întrebătoare, uluită a lui Lacey.

- Pleci? Acum? De ce?

Strângându-şi rochia febril la piept, Lacey nu-l slăbea din ochi. Doar n-avea s-o lase! Nu acum după ce aprinsese acest foc uriaş în ea, această dorinţă pe care nici un bărbat nu o mai trezise încă în trupul ei.

- E mai bine aşa, draga mea. Ar rămâne în suspensie prea multe întrebări între noi şi vreau ca totul să fie clar înainte de a te face pe de-a-ntregul a mea. Am luat această hotărâre acum câteva zile şi vreau să mi-o ţin. Dacă nu, n-am să-mi găsesc liniştea sufletească.

- Nu... nu înţeleg... suspină ea.

Pradă unui sentiment insuportabil de frustrare, ea se simţea complet abandonată.

- Ştiu... însă ţi-am observat stăpânirea de sine. Te-am ascultat vorbind despre noua ta viaţă. Te-am văzut lenevind pe marginea piscinei şi răspunzând ofertelor de muncă, fără să-ţi întrerupi totuşi relaţiile cu Jeremy. Mă înnebuneşti, înţelegi?

Lacey îşi muşcă buzele, confuză. De ce persista în a-i invoca întruna viitorul? Nu era capabil să trăiască momentul prezent la fel de natural cum o făcea ea?

- Nu mă mai doreşti?

- Eşti femeie, Lacey. Cunoşti răspunsul.

Ochii argintii străluciră o clipă. Era pe punctul de a-şi abandona intenţiile, gândi ea. Insă Holt îşi reveni foarte repede.

- Suntem de acord măcar în privinţa unui singur lucru, Lacey. Nici unul dintre noi nu-şi doreşte doar o aventură de o noapte.

Ea se încordă. Realitatea o împresura cu o manta de gheaţă.

- Şi ce vrei tu, Holt?

- Să vedem mai degrabă ceea ce nu vreau. Ceea ce nu vreau este să mă implic într-o aventură cu o femeie care nu vede în mine altceva decât un nume dintr-o lungă listă de cuceriri pe care are de gând să le facă în drumul ei spre Hawaii!

Cuvintele acestea, pronunţate cu o cruzime

calculată, explodară ca o bombă. Lacey păli, privindu-l ca şi cum era ameninţată brusc de apariţia unui animal sălbatic îngrozitor.

- Cum îndrăzneşti?!

Deşi ea ţipase, el nu reacţionă în nici un fel. Se mulţumea s-o privească enigmatic, iar ea răspunse acestei priviri cu o expresie ucigătoare.

- Ascultându-te, oricine ar putea trage concluzia că eu nu am decât o singură idee în cap: aceea de a mă folosi de tine şi de toţi ceilalţi bărbaţi care-mi cad în mreje.

- Mă înşel cumva? îi spuse el cu o detaşare care o înfurie şi mai mult. Poţi să negi că în seara asta n-aveai de gând decât să împarţi patul cu mine?

Strângându-şi pumnii de furie, ea trebui să recunoască în sinea ei că, aflându-se prizonieră în braţele lui, nu se putea gândi la altceva decât la plăcerea pe care o primea, aban- donându-se valului de dorinţă ce o copleşise, nu-şi pusese nici un moment întrebarea ce se va întâmpla cu ei doi în viitor.

Constrânsă să dea un răspuns, ea făcu o grimasă.

- Şi dacă ar fi aşa? Doar n-ai să pretinzi că aştepţi mai mult de la mine?

El schiţă un gest de o violenţă care aproape o făcu să tresară.

- Ce spui?

Starea de confuzie care o stăpânea o condusese în pragul disperării.

- Nu cumva pretinzi că vrei ca lucrurile să meargă mai departe între noi?

- Ba da, şi e adevărat.

O înfrunta cu un calm neaşteptat. Lacey nu-şi putea reveni.

- Dar abia ne cunoaştem...

El o întrerupse brusc.

- Am învăţat de mult să ştiu ce vreau, Lacey. Te vreau pe tine, dar nu-mi doresc sub nici o formă să fiu doar un nume pe lista ta de vânătoare. O aventură cu mine nu s-ar putea rezuma la o întâlnire pasageră, la un foc de paie!

- Atunci ce vrei?

Se străduia să-i vorbească rece, deşi sufletul ei ardea.

- Ceva durabil.

Ca să-şi ascundă emoţia, Holt îşi trecu rapid mâna prin păr, cu un gest exasperat, apoi se îndreptă spre foc con- templându-l melancolic.

- M-am săturat să te văd eschivându-te în toate discuţiile noastre. M-am săturat să te văd studiind toţi bărbaţii care apar la orizont, ca şi cum ai vrea să le măsori capacitatea de seducţie. M-am săturat să te văd pe marginea piscinei mele cum răspunzi veselă propunerilor de serviciu de la celălalt capăt al planetei!

Fascinată de profilul aspru al lui Holt, care se desena clar la lumina focului, ea resimţi o vagă senzaţie de teamă, de disconfort. După părerea lui, ea nu era decât

o femeie superficială, fără inimă. O descreierată crudă şi egoistă, ca şi fosta lui logodnică. Neputincioasă, ea oftă.

- Nu înţelegi.

- Nu ştii să spui altceva. Şi nu e adevărat.

Cuvintele lui aveau o urmă de tandreţe şi de indulgenţă care o irita pe Lacey. Era iritarea aceea pe care el avea talentul să i-o provoace când devenea Holt cel încrezut, care îi amintea atât de mult de trecutul ei detestat.

- Incerc să-ţi explic, Lacey, că noi nu suntem făcuţi pentru o aventură trecătoare. Cu mine va fi ceva total şi pentru toată viaţa. Gândeşte-te!

Ea îl privi uimită, sufocată de curajul lui.

- Nu te mai uita aşa!

îi luă mâinile şi îşi aplecă faţa spre palmele ei fierbinţi.

- M-am gândit la asta toată săptămâna, cred că deznodământul se apropie. însă mai ai nevoie de puţin timp ca să-ţi pui ordine în gânduri. O să-ţi iasă repede fluturii ăştia din cap. Va trebui în curând să te gândeşti serios la destinul tău.

- Eşti un preţios şi un egoist! De ce crezi că am să-mi schimb planurile ca să-ţi fac ţie pe plac?

Zâmbetul lui Holt era uşor ironic. Se aplecă şi-i atinse în treacăt buzele.

- Pentru că ceea ce-ţi propun îţi va aduce mult mai multă satisfacţie! Adineauri n-ai putu să-ţi desimulezi reacţiile. Mă doreşti tot atât de tare cât te doresc şi eu.

însă vreau ca legătura noastră să fie sinceră. Nu vreau să mă laşi baltă cu prima ocazie, pentru un post în insulele Hawaii sau pentru un capriciu de copil răsfăţat.

- Noapte bună, Holt.

Nişte luminiţe verzui se aprinseră în ochii lui Lacey.

- îţi mulţumesc pentru această seară interesantă. Am să mi-o amintesc cu prima ocazie, în Hawaii sau în altă parte! Acum fii bun şi lasă-mă.

Fără să-i răspundă ceva, Holt ieşi în linişte, urmărit de privirea stupefiată şi încă furioasă a lui Lacey. Sentimentele contradictorii care puseseră stăpânire pe ea o înnebuneau. Cine se credea el? Doar nu-şi imagina că ea avea să renunţe la noua viaţă de la care aştepta atâtea, ca să îmbrăţişeze o existenţă aşezată, mediocră, lângă proprietarul hanului Randolph! Şi apoi, ce-l făcea să creadă că-şi dorea o legătură cu el?

O oră mai târziu, încă tot nu dormea. Urmărea gânditoare umbrele care se jucau pe tavan, încercând să-şi fixeze atenţia asupra propunerilor de posturi pe care le primise, când un zgomot o făcu să tresară. Cineva arunca cu pietricele în geam.

Lacey se dădu jos din pat cu precauţie. Cămaşa ei de noapte de un verde închis, lungă şi vaporoasă i se unduia în jurul gleznelor, dându-i o alură zveltă. Se strecură pe lângă perete şi se ascunse în spatele perdelei pe care o îndepărtă încetişor, abia simţit.

- Jeremy!

Cu un râs în care se împleteau dezamăgirea şi

uşurarea, Lacey deschise fereastra şi îşi zări prietenul, îmbrăcat în blugi şi cu o vestă din piele.

- Bună, îi spuse el abia şoptit.

- Ce faci aici?

- Am venit să te întreb dacă n-ai cumva chef să te bălăceşti puţin în piscină.

Ii arătă prosopul de baie pe care-l ţinea în jurul gâtului.

- Jeremy, ai băut!

- Ce voiai să fac cât am aşteptat ca întâlnirea ta cu Holt Randolph să ia sfârşit?

- Şi femeia aceea blondă din Portland?

- S-a terminat! Soţul ei soseşte mâine. Bun, acum răspunde-mi înainte să fim transformaţi în blocuri de gheaţă. Apa din piscină va fi o binecuvântare.

- Pe uşă scrie că sunt interzise băile după ora zece seara, pentru a nu tulbura somnul clienţilor.

Aruncă repede o privire spre ceasul deşteptător de pe noptieră şi văzu că era aproape de ora două noaptea.

- Nu va şti nimeni. Vino, Lacey. Vom avea piscina doar pentru noi. E o idee îmbătătoare!

Ea ezită. în fond, de ce nu? Ideea nu era lipsită de fantezie. Fără să pună la socoteală că înotul o relaxa şi că ar putea în sfârşit să adoarmă!

- O clipă, să mă îmbrac!

Câteva momente mai târziu, pătrundeau încetişor în piscina cufundată în întuneric, cu sentimentul ridicol că

trăiesc o mare aventură.

Vom fi împuşcaţi în zori dacă suntem prinşi în flagrant delict? glumi Lacey, scoţându-şi blugii pe care şi-i luase pe deasupra costumului de baie.

- Să împuşti un om care-ţi plăteşte? Nici să nu te gândeşti! De fapt, este interzis accesul în piscină la ora asta tocmai pentru ca oamenii ameţiţi să nu cadă în apă, sau să nu-i trezească pe ceilalţi locatari.

- Trebuie să recunosc că ai avut o idee minunată, Jeremy.

Făcând relaxată pluta, lui Lacey îi scăpă un oftat de uşurare.

Avea dreptate Jeremy. Apa era călduţă, tocmai bună pentru vremea aceea.

- Mulţumesc, dar voiam de fapt să repet o anumită scenă pentru următorul capitol al romanului meu. Cu câteva nuanţe, desigur.

- Ce nuanţe?

Lacey închise ochii şi se lăsă să plutească fără să-şi dea seama că Jeremy se apropia de ea.

- Ei bine, am intenţia să introduc puţină senzualitate...

Lacey deschise ochii în momentul în care el îi săruta buzele, plin de speranţă şi de dăruire.

Abia putu să remarce cât de departe era arta lui Jeremy de aceea a lui Holt în materie de sărut, că neoanele se aprinseră dintr-o dată, iluminând puternic şi violent piscina.

- Ce dracu...

Jeremy se desprinse de ea brusc, iar Lacey se ridică în picioare în apa nu foarte adâncă. Se întoarseră amândoi şi zăriră o siluetă cu braţele încrucişate pe piept în cadrul uşii.

- A! Tu erai, Randolph. Ne-ai tras o sperietură!

- Im pare rău că vă stric petrecerea, rosti Holt detaşat, însă regulamentul e valabil pentru toată lumea.

Lacey ghici că era turbat de mânie. Ecoul furiei lui ajungea până la ea. Se putea observa că abia se abţinea să nu se năpustească la Jeremy să-l scoată cu forţa afară din apă. Sub privirea metalică a ochilor lui, ea se simţea goală şi foarte vulnerabilă.

Jeremy înălţă din umeri cu un aer de înţelept.

- Vino, Lacey. Şi cele mai bune lucruri au un sfârşit. Dezlipindu-şi cu greu ochii din cei ai lui Holt, care mai că o ţintuiau pe loc, Lacey îl urmă pe Jeremy, urcă scările dintr-un salt, îşi apucă prosopul, şi-l aruncă pe umeri şi îşi scoase casca de baie, lăsându-şi liber părul bogat.

- Plecăm, Holt!

Jeremy îi adresă un zâmbet amabil şi se şterse energic cu prosopul.

- Tu pleci. Eu am s-o conduc pe Lacey.

Ea îl privi alarmată.

- Nu-i nevoie, e aproape şi...

Se opri brusc, văzându-i expresia zugrăvită pe chip. El nu catadicsi să-i răspundă, stăpânit de o nerăbdare

cu greu ascunsă, în timp ce ei îşi adunau hainele de pe jos.

- Iată o întorsătură destul de ciudată, oftă Jeremy. Ne vedem mâine, Lacey...

De cum ieşiră, Jeremy se îndepărtă rapid de ei.

- Ştiu drumul, Holt, nu-i nevoie să mă conduci.

Dădu să plece singură, fără să aştepte vreun răspuns. Holt o prinse de mână atât de brutal, încât Lacey îşi strânse instinctiv prosopul în jurul ei, într-un gest de autoapărare. Frigul nopţii începea s-o pătrundă. Holt îi luă şi cealaltă mână şi-i spuse:

- Ştiu că nu eşti dispusă să primeşti sfaturi în perioada aceasta. Dar dacă n-asculţi ceea ce-ţi voi spune acum, e riscul tău: nu mai scoate nici un cuvânt până la bungalou, altminteri nu mai răspund de mine. Ne-am înţeles?

Dorinţa de a se justifica şi de a avea din nou controlul, birui interdicţia lui Holt.

- Holt, ascultă-mă! Regret nespus că n-am respectat regulamentul acela stupid al piscinei, însă nu era nici un rău în ce-am făcut şi am crezut că...

- Nici un rău!

Holt se opri brusc. Expresia ochilor lui aproape o îngrozea. In lumina lunii căpătase proporţiile unui uriaş.

- Nici un rău! Isuse! Din ce material eşti făcută? Numai cu o oră în urmă erai în braţele mele, implorându-mă să te iubesc! Şi nici una nici două, te găsesc pe cale să seduci un alt bărbat, în propria mea

piscină! Ai merita să-ţi sucesc gâtul.

Degetele lui Holt îi cuprinseră cu putere umerii goi, făcând-o să se clatine.

- Holt, te rog, tu nu înţelegi...

Mânia lui o făcu să intre în panică. Era incapabilă să stingă aceste flăcări mistuitoare ce creşteau necontenit.

- Te repeţi! Incep să cred că aveai dreptate. De ce n-am acceptat mai de mult? Am crezut că am tot timpul să te aduc cu picioarele pe pământ, însă m-ai convins că n-am şanse. Vrei o aventură, Lacey Seldon? Foarte bine, o vei avea! Insă cu mine, şi chiar în această noapte!

Conştiinţa unui pericol iminent declanşă în Lacey o reacţie reflexă, instantanee. Incepu să alerge ca să scape de el, însă el o prinse, o ridică în braţe ca pe o păpuşă şi se îndreptă cu paşi uriaşi spre vechea locuinţă de vară în stil victorian, ataşată clădirii principale.

Capitolul 6

Holt o ţinea strâns lipită de pieptul lui puternic şi prima reacţie a lui Lacey fu una de uşurare şi de confort. Căldura corpului lui îi alunga amorţeala pe care i-o cauzase frigul. Instinctiv, voia să se ghemuiască şi mai aproape de el, dar vocea raţiunii îi trimise un semnal şi, pentru moment, Lacey o ascultă. încercă chiar să se apere:

- Holt! Nu poţi face asta!

- Nu de mult mă implorai chiar tu s-o fac!

- însă tu eşti cel care a refuzat! Nu poţi să-ţi schimbi hotărârea după cum bate vântul.

Furia o cuprindea treptat.

- De ce nu? îi răspunse el cinic.

Urcă treptele de la intrare şi deschise uşa fără să-i lase prizonierei nici o şansă de scăpare.

- Pentru că... pentru că toate motivele pe care le-ai invocat acum o oră mai sunt încă valabile.

Holt o împinse înăuntru ca şi cum n-ar fi auzit nimic din protestele ei.

Dintr-o privire Lacey remarcase băncile albe din grădină, făcute din răchită şi plantele verzi care erau suspendate pe verandă. Incă nu avusese prea multă vreme să întârzie asupra peisajului. Un braţ ferm o trăgea printr-o altă galerie, apoi înăuntrul casei.

- Ia te uită! Acum asculţi vocea raţiunii! Cu atât mai rău, e prea târziu să ne arătăm rezonabili, Lacey. Ai

reuşit să mă convingi. Din moment ce eşti hotărâtă să guşti plăcerile vieţii, am să te ajut. In fond, de ce Jeremy şi nu eu?

Lacey simţea că toate justificările ar fi de prisos, din moment ce el luase o hotărâre. La lumina felinarului, ochii lui străluciră cu un reflex metalic, iar cuta din colţul gurii îi trăda încordarea sufletească. Lacey tremura din toate încheieturile, şi nu de frig.

- Vino, îi spuse brutal. Nu vreau să răceşti din prima zi a marii noastre aventuri,

Cu braţul în jurul umerilor ei, Holt o conduse printr-un salon care, în condiţii obişnuite, ar fi încântat-o. Dar acum, sub tensiunea momentului, Lacey nu percepu decât imaginea fugară a unei încăperi drăguţe, foarte masculine, care
i s-ar fi potrivit tot atât de bine şi unui căpitan de vas din secolul trecut.

Un covor oriental minunat era întins pe parchetul ceruit. Observă în treacăt un vechi cufăr marinăresc cu ornamente din aramă, un mobilier confortabil din lemn şi din piele, precum şi o grămadă de obiecte exotice împrăştiate ici şi colo: o cupă de argint şlefuită cu măiestrie, probabil de origine mexicană, o tapiserie murală înfăţişând un peisaj din Caraibe, un paravan gigantic decorat cu motive orientale.

O duse, în sfârşit, într-o baie imensă, ultramodernă.

- Holt, să ne oprim aici. Nu înţeleg de ce trebuie să

ajungi în astfel de stări. Oricum, n-am de gând să te las să-ţi verşi mânia pe mine!

El luă un prosop imens şi i-l aruncă.

- Ţine, şterge-te bine, bine şi dă-mi mie toate astea. îi luă hainele pe care ea încă le mai strângea la piept ca pe un colac de salvare.

- Ce... vrei să faci? întrebă ea cu voce slabă.

- Să-ţi ofer un duş cald, desigur.

Trase perdeaua de plastic şi îi arătă cada cu un aer poruncitor.

- Ai îngheţat şi n-am nici un chef să găsesc în patul meu un sloi de gheaţă!

Lacey îl fixă un moment. Apoi hotărî că un duş ar încălzi-o şi poate că Holt se va mai calma în acest timp. îi lăsase întotdeauna impresia că este un om perfect stăpân pe emoţiile sale.

Fără să mai spună ceva, Lacey îşi înnodă prosopul în jurul capului şi, păstrându-şi costumul de baie, se băgă sub duşul fierbinte. Apa caldă îi oferea o senzaţie minunată.

Dacă Holt fu surprins de docilitatea ei neaşteptată, nu arătă totuşi nimic. Lacey trase perdeaua. Mai simţi încă o clipă prezenţa lui Holt în baie apoi auzi uşa închizându-se în urma lui.

Şi acum? se întrebă ea cu scepticism. Cât timp îi va trebui ca să revină la un comportament civilizat?

Abia îşi formulase această întrebare, că un gând

nebunesc îi veni în minte. Chiar îşi dorea sincer ca el să-şi revină?

Amintirile serii i se amestecau în cap, figura lui Holt când o privea în timpul cinei, căldura corpului său când o luase în braţe, promisiunea unei nopţi de dragoste...

O promisiune nerespectată. De ce? Pentru că el îşi dorea o femeie supusă voinţei lui şi nu o persoană libertină, care trece de la o aventură la alta.

Nu erau făcuţi unul pentru celălalt, asta era tot, presupuse ea, fără să creadă totuşi cu adevărat acest lucru. Vieţile lor luau direcţii opuse. O legătură superficială, da, era posibil. Însă nimic mai mult.

Dar de ce numai o noapte? Doar rămânea aici toată vara! Bineînţeles, dacă şi Holt ar fi fost de acord cu acest plan. Or, nu mai devreme de câteva ore, o lăsase să înţeleagă că acest gen de relaţii, stabilite dinainte şi prevăzute a se încheia la o dată fixă, nu-i conveneau. Un angajament durabil, acesta fusese ultimul lui cuvânt.

Uşa se deschise.

- Ai de gând să mai stai mult acolo? întrebă Holt cu nerăbdare.

Ceva din vocea lui o aduse brusc la realitate. Nu mai părea furios ca adineauri, însă nu era nici acel Holt calm şi rezervat pe care se aştepta să-l găsească. Zbuciumul lăuntric pe care îl trăda glasul lui îi reaprinse lui Lacey dorinţa pe care voia să şi-o stăpânească şi, în adâncul ei un fel de teamă ciudată se născu.

- Am să... am să ies în câteva minute.

Era perfect conştientă de disconfortul care punea stăpânire pe ea. Un nou sentiment de prudenţă luă locul gândului de a trăi o aventură pasională alături de acest bărbat pe durata întregii veri.

- Nu te grăbi.

Trase perdeaua pe neaşteptate şi-i privi lung corpul gol.

- Vin şi eu!

- Nu!

Lacey schiţă un gest instinctiv de autoapărare. El îşi dezbrăcase cămaşa şi începea să-şi desfacă şi cureaua.

- Ies, Holt...

Prea târziu. Dezbrăcat complet, el intrase sub duş. La vederea corpului neted şi bronzat, care emana o forţă extraordinară, Lacey se simţi cuprinsă de un val de dorinţă.

- Ce s-a întâmplat, fluturaş?

O trase lângă el cu blândeţe.

- Lasă-mă să-ţi imaginez noul stil de viaţă.

îi ridică bărbia apoi se aplecă uşor spre ea. Lacey îşi strânse pumnii, iar ochii săi, în faţa inevitabilului, se închiseră supuşi, iar toate hotărârile ei cădeau învinse una după alta. Stătea nemişcată, gustând mângâierea domoală a buzelor lui Holt pe ochii ei închişi, apoi pe pielea ei netedă.

- Vezi cât e de uşor? Şi cât de bine...

Mâna lui îi alunecă pe spate, apoi pe şolduri.

- Totul e să uiţi de ziua de mâine, să uiţi de viitor. Trăieşte clipa prezentă şi apreciaz-o pentru ceea ce-ţi oferă. Dar ţin predici unei adepte, nu-i aşa?

- Holt, te rog... Ştii bine că nu accept jocurile de-o noapte.

Nu reuşi să-şi termine fraza... Holt o strângea, mai mai să-i taie respiraţia. Coapsele lui se lipiră insistent de ale ei.

- Cine ţi-a spus de o noapte? Avem toată vara la dispoziţie! Asta trebuie să ştii ca să-ţi poţi împăca totuşi conştiinţa ta de fată serioasă?

Are dreptate, îşi spuse ea. Dar ce era cu tonul acela sarcastic? Simţi buzele lui Holt prinzându-i uşor lobul urechii şi limba lui caldă o făcu să tresară. O străbătu un fior mai fierbinte decât apa ce le curgea pe trupuri.

- E doar vina ta că grăbim lucrurile în seara asta, frumoasa mea nebună. Dar de ce te plângi? Dorinţele tale vor fi îndeplinite cu maximum de eficienţă. Hotărâri imediate, satisfacţie imediată. Ti-am spus că nu duc lipsă de experienţă în domeniu. Hai, destinde-te. Va fi o plăcere pentru mine să-ţi arăt cum...

- Trişezi! protestă ea. Tu de fapt nu eşti de acord!

El îi desprinse şnurul costumului de baie. Ea îşi îngropă faţa în umărul lui, lăsându-se în voia braţelor care o strângeau cu putere.

- Aprob cu toată inima anumite aspecte ale

personalităţii tale. Din partea asta, poţi fi liniştită!

Încetişor îi coborî costumul până la talie, iar Lacey îşi înfipse uşor unghiile în carnea lui. Contactul mâinilor lui Holt cu pielea ei, trupul lui lipit de al ei o înnebuneau. Visase dintotdeauna să poată da frâu liber dorinţelor şi pasiunii sale şi iată că ziua aşteptată sosise. Trebuia să fie nebună ca să rateze ocazia!

- Holt, tu mă iubeşti... un pic?

Abia lăsase să-i scape aceste cuvinte, că-şi muşcă buzele. Nu! Nu voia să spună asta!

îl simţi că se crispează. O secundă după aceea, mâinile lui viguroase îi încercuiră cu putere mijlocul. îşi slăbi în aceeaşi clipă, însă, strânsoarea şi-i răspunse aproape răutăcios.

- Să te iubesc? Ce întrebare! Crezi că stai de vorbă cu unul dintre admiratorii tăi din Midwest, gata oricând să ofteze după tine? Dacă vrei neapărat un răspuns, iată-l: te doresc.

A! La urma urmelor am să mă mulţumesc cu atât, îşi spuse ea curajos. Oricum, ce-aş putea aştepta de la o poveste atât de prost începută? Dorinţă şi nevoie fizică. Asta învăţase din viaţa ei de până atunci. în gura unor oameni ca Roger Wesley sau profesorul de psihologie, cuvântul dragoste nu avea nici un sens. Şi atunci?

Lacey oftă încetişor, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Holt căutând mângâierea pieptului viril pe pielea ei catifelată. Cu o mişcare fulgerătoare, el îi

împinse costumul de baie în josul coapselor. Când Lacey rămase goală, Holt gemu răguşit şi îşi lipi şi mai mult corpul de al ei, cu o satisfacţie sălbatică.

Lacey nu mai putu să gândească. Inainte de toate, trebuia să profite de ocazia ce i se oferea. Ducea o viaţă nouă, deci trebuia ea însăşi să fie alta! Degetele ei căutau febril muşchii lui Holt într-o atingere senzuală care-i oferea o intensă plăcere. Descoperea uimită că avea puterea de a-l seduce, iar gândul acesta îi amplifică excitaţia şi îndrăzneala până la un punct pe care nu crezuse vreodată că îl va atinge.

- Ce idiot am fost că n-am ghicit toate astea mai devreme, murmură Holt cu o voce răguşită.

Işi uni şoldurile cu ale ei, astfel încât Lacey nu putea să nu-i remarce excitarea.

- Vrei să cunoşti plăcerea cu un bărbat. De ce eziţi să mă accepţi pe mine?

Ea presupuse o clipă că el încerca, poate, să se justifice dinainte, însă îşi alungă repede această idee. Dorinţa lui era la fel de arzătoare ca şi a ei. Amândoi se simţeau acum purtaţi de aceleaşi impulsuri.

Când degetele lui Holt alunecară pe sânii ei, Lacey scoase un geamăt slab. Işi puse capul pe umărul lui, cu un gest inocent de capitulare, ceea ce-l impresionă vizibil pe Holt. Incântat, îi şopti.

- Indivizii ăia din Iowa sunt nişte imbecili notorii dacă te-au lăsat să le scapi. Cum poate cineva să reziste la

generozitatea aceasta de care eşti capabilă?

Lacey nu îndrăzni să-i mărturisească faptul că nici un bărbat nu trezise vreodată în ea astfel de senzaţii. Se mulţumi să-i sărute pătimaş scobitura gâtului.

Respiraţia accelerată a lui Holt o anunţă că excitarea lui atinsese intensitatea maximă. Inconştient, ea începu să-şi mişte uşor şoldurile atingându-i ritmic bazinul.

- Doamne! Ştii cum să înnebuneşti un bărbat!

Cu mâinile amândouă rezemate pe şoldurile ei, o opri, în timp ce ea îşi lăsa capul pe spate, oferindu-i lui Holt chipul transfigurat şi gura, pe care acesta puse stăpânire cu patimă.

Sărutul lor se prelungi multă vreme, iar apoi Lacey, deschizând ochii, întâlni o privire arzătoare care o sfredelea. Fără un cuvânt, el o scoase afară din cadă şi o înveli într- un halat de baie. îi şterse el însuşi trupul cu mişcări lente, grijulii, care aproape o făcură să lăcrimeze.

- E rândul tău, şopti el, întinzându-i un prosop.

Tremurând, ea începu să-l maseze, mai întâi cu mişcări
energice, apoi din ce în ce mai domoale. în genunchi, îi ştergea coapsele, gambele, abţinându-se cu greu să nu-l acopere cu săruturi. în sfârşit se ridică, iar Holt o luă în braţe şi o duse în cameră, în apropierea patului imens. Dădu la o parte cuvertura şi o întinse pe Lacey pe cearşafurile albe. Apoi se dădu doi paşi în spate,

contemplând-o îndelung, şi-i şopti:

- Fii a mea, mica mea nebună. Am să-ţi ofer ceea ce cauţi. Te doresc atât de tare în seara asta... Cu disperare...

- Da, spuse ea într-un suflet. Şi eu te doresc. Ah! Holt! Nici în vis nu mi-aş fi imaginat...

El se întinse lângă ea şi fără nici un cuvânt, îşi apăsă trupul pe al ei pentru a-i simţi cu şi mai multă intensitatea căldura. Lacey se simţea purtată într-un vârtej de plăcere. Atingerea lui Holt o electriza de-a dreptul.

- Eşti extraordinară, Lacey...

Ii atinse cu delicateţe coapsele, mângâind uşor pielea fină a tinerei femei. Cu cât mângâierea lui devenea mai insistentă, cu atât Lacey se încorda mai mult. Când scoase un geamăt, înflăcărarea lui Holt atinse apogeul.

Ii răspunse cu o avalanşă de săruturi, din ce în ce mai îndrăzneţe care o făceau să freamăte să ceară îndurare. Nemiloase, buzele lui Holt puseră stăpânire pe sânii ei. Scoase un ţipăt surd şi dintr-un salt, se ridică pentru a-l domina şi ea pe el. Părul ei se răspândi pe pieptul lui Holt, care o cuprinse într-un elan de pasiune. Prizonieră în braţele lui, însă nesupusă, începu să-l aducă în culmea excitării prin atingeri şi mişcări de o abilitate diabolică. Mâinile ei se plimbau pe corpul lui Holt, iar buzele îi descoperea locurile cele mai sensibile

şi cele mai ascunse. El aproape îşi pierduse răsuflarea şi articulă cu greutate:

- Eram sortiţi să ne întâlnim, draga mea!

- Da, încuviinţă ea, îmbătată de parfumul trupului lui. Da, exact ceea ce-mi doream...

- Am să-ţi îndeplinesc dorinţa. Şi vom atinge împreună perfecţiunea.

Cuvintele lui conţineau o promisiune atât de minunată încât, incapabili să mai suporte mult această aşteptare, se rostogoliră unul peste celălalt, pregătiţi pentru extazul final.

Cu calm şi cu pricepere, Holt încercă să-i provoace şi mai mult nerăbdarea. Avu chiar curajul să se desprindă de ea câteva secunde care i se părură o eternitate şi care o făcură să simtă dureros tortura dorinţei nesatisfăcute.

Cu o voce cutremurătoare, Lacey gemu:

- Holt, nu mai pot. Ia-mă acum, vreau să merg până la capăt. Vreau să te cunosc în întregime...

- Da, şi eu vreau să te am. Vom face această călătorie minunată împreună...

Holt îşi vârî piciorul între coapsele ei, obligând-o să i se ofere fără rezerve. Foarte repede îşi găsi locul mult aşteptat. O furtună îi cutremura, un vârtej de senzualitate îi purta pe aripile lui pe amândoi. Holt mai stătu o secundă să-i contemple chipul, prelungind dincolo de limite clipa fericirii şi, în sfârşit, trupurile lor

se uniră, în acel moment. Lacey avu certitudinea că o dată cu contopirea lor, căutările ei fuseseră răsplătite.

O ameţeală ciudată o cuprinse şi, atingând punctul de maximă tensiune, scoase un ţipăt. în acelaşi timp îi auzi şi lui Holt strigătul răguşit şi-l simţi cum îşi îngroapă capul în părul ei parfumat.

Rămaseră nemişcaţi o clipă, cu răsuflarea tăiată, simţind căldura umedă a trupurilor lor împreunate. In sfârşit, respiraţia lor îşi regăsi un ritm mai liniştit, în timp ce ei mai savurau încă ecourile fericirii. Se priviră tăcuţi, apoi Holt spuse simplu:

- Ai găsit ceea ce căutai?

- O, Holt! Ştii răspunsul.

Ea îi trecu mâna prin părul ciufulit.

- Numai în vis îmi imaginasem ceva asemănător...

O luminiţă de satisfacţie luci în ochii lui Holt.

- Ai să fii mirată, dar şi eu mi-am pierdut ani întregi alergând după ceva ce aveam să descopăr acasă la mine.

- Ai noroc. Eu mi-am petrecut ani întregi căutând la mine ceva ce am găsit până la urmă abia aici.

El îi zâmbi şi îi sărută nasul cu un aer poznaş.

- Era scris că „la tine” înseamnă aici, şi nu acolo.

Ea îşi puse capul pe pernă, privindu-l mustrător.

- Nu mai eşti grăbit să mă expediezi dincolo de zidurile astea?

- Nici n-am fost vreodată. Voiam chiar să mă asigur

că te vei opri aici. Şi iată că acum e clar!

- Am toată vara să-mi continuu cercetările...

Un suspin voluptuos îi scăpă de pe buze, însă se opri brusc, simţindu-l dintr-o dată extrem de încordat.

- Ce ai, Holt?

- Ce înseamnă „toată vara”?

Vocea lui se înăsprise evident.

Ea bătu din gene, dezorientată de această schimbare bruscă de stare de spirit. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării.

- Ai spus că... începu ea, stânjenită. Ai spus că nici unul nici celălalt nu vrem decât o aventură de o noapte.

- A, da! Am mai spus şi că n-am să-ţi fiu cobai, Lacey. Că definiţia pe care o dai tu vieţii nu mă interesează.

Lacey se înfurie când începu să-i cântărească vorbele.

- M-ai sedus în noaptea asta în speranţa că-mi voi uita planurile de viitor, aşa este?

- Noaptea aceasta nu a fost neapărat premeditată, până în momentul în care te-am surprins în piscină cu Todd. Comportamentul tău m-a făcut să grăbesc lucrurile. Interpretezi totul cum vrei tu!

- Şi tu! strigă ea. Cum îndrăzneşti să crezi c-ai să mă faci să cedez? Dacă n-ai reuşit să mă convingi cu argumente, ai crezut c-o s-o faci seducându-mă?

- Lacey, spui prostii! Calmează-te şi ascultă-mă. Nu ne mai putem continua drumul fiecare de capul lui.

înţelegi? E imposibil după ceea ce s-a petrecut între noi. Doar nu-ţi imaginezi că după ce vei fi cunoscut toată vara astfel de trăiri ai să poţi pleca de pe insulă în Hawaii sau Los Angeles, aşa cu una cu două!

Capitolul 1

Un sentiment de frustrare amestecat cu nelinişte şi furie, o făcu pe Lacey să se dea jos din pat la o oră foarte matinală. Noaptea fusese totuşi foarte scurtă. Dar cum să-ţi găseşti somnul când în sufletul tău e numai zbucium? îşi spuse ea. Aruncând cuverturile la o parte, se duse la baie.

Fusese de-a dreptul nebună să se arunce aşa în braţele lui Holt. Unde era bunul ei simţ solid din Midwest? Îi lipsea tocmai când avea cea mai mare nevoie de el.

Era inutil să-şi găsească scuze. Holt nu o luase cu forţa. Bineînţeles, fusese nebun de furie când o surprinsese cu Jeremy în piscină. Insă niciodată în pofida ameninţărilor lui, n-ar fi posedat-o fără voia ei, Lacey o ştia. La amintirea dorinţei pe care o simţise, se strâmbă la imaginea din oglindă.

Nu, nu putea da vina numai pe Holt. Nu-i putea reproşa nici măcar că şi-a impus propriile condiţii. Dar ce bărbat ar accepta fără ranchiună ca iniţiativa rupturii să nu plece de la el?

Privind adevărul în faţă, gândi Lacey cu amărăciune, în vreme ce-şi punea o pereche de blugi şi o bluza largă, pericolul nu venea din partea lui Holt. Era mult mai grav, mult mai serios, şi acest lucru o contraria. De fapt, nici nu voia să se mai gândească.

îşi muşcă buzele. Trebuia să cântărească situaţia cu sânge rece. Mai întâi de toate, putea să rămână în

continuare pe insulă?

Abia ce-i veni în gând această întrebare, că-şi şi dădu seama că până în clipa aceea îşi ascunsese sieşi ideea plecării, însă acum ieşise la suprafaţă. Oare nu era cel mai cuminte să-şi facă bagajele şi să plece? Dacă nu, cum şi-ar petrece restul verii? De fiecare dată când s-ar afla în prezenţa lui Holt, s-ar gândi la faimoasa noapte.

Un feribot al statului Washington, de un alb strălucitor, apăru la orizont, iar Lacey se hotărî să plece într-o croazieră chiar în ziua aceea. Simţea nevoia să lase totul în urmă şi să se regăsească pe sine. Ce-ar fi fost mai potrivit decât o croazieră?

Programul feribotului era afişat în holul hanului. Lacey coborî în grabă spre aleea care ducea la clădirea principală. Cu puţin noroc, nu se întâlni cu Holt. Ajunse la George răsuflând sacadat. Acesta era singur la ghişeu. îi surâse.

- Bună dimineaţa, George. Am venit să mă uit pe programul croazierelor. Ceva scrisori?

- Tocmai au sosit, Lacey.

El îi zâmbi larg şi-i înmână un teanc de scrisori.

- Vrei să faci o plimbare?

Incruntând din sprâncene, ea analiza afişul.

- Da, am chef să iau puţin aer.

Se forţă să-i zâmbească lui George, ca şi cum nu ar fi fost nimic în neregulă cu ea, în timp ce întindea mâna după corespondenţă.

- E un vapor peste aproximativ o jumătate de oră. Dacă mă grăbesc aş putea să-l prind.

- Distracţie plăcută, îi ură amabil George.

Lacey avu o expresie sceptică pe chip la auzul acestor vorbe. Alergă într-un suflet să-şi ia câteva lucruri şi sări în maşină. Ajunse în port la timp, şi se alinie în urma şirului de maşini care aşteptau. Işi încuie micul Fiat şi intră în sala de pasageri unde avea timp să bea încă o cafea şi să-şi aleagă prima etapă a călătoriei înainte ca feribotul să acosteze. Se hotărî să viziteze toate insulele arhipelagului San Juan în ziua aceea.

Ceru la bar o cafea, apoi se îndreptă spre pod. Era frig în dimineaţa aceea iar vântul i se juca în părul cu reflexe roşiatice. Cafeaua fierbinte îi făcu bine iar aerul proaspăt o învioră. Nici o îndoială, luase decizia potrivită. Sprijinită de balustradă, ea contempla pasivă multitudinea de insule înverzite răspândite pe întinderea albastră a mării. Lacey se strădui să-şi golească mintea, ca la şedinţele de meditaţie matinală pentru a putea apoi să reflecteze cu calm. Se întreba de unde să înceapă, când, bruma de linişte dobândită cu greu se făcu ţăndări: o voce gravă, profundă, mai mult decât cunoscută, o interpelă:

- Fugi, Lacey? Mă surprinzi. Credeam că oamenii din Midwest sunt cunoscuţi pentru încăpăţânarea lor.

Se întoarse atât de brusc încât puţin lipsi să nu verse cafeaua.

- Mă urmăreşti?

El ridică din umeri fără a catadicsi să nege evidenţa şi se apropie. Şi el avea o ceaşcă de cafea în mână. îmbrăcat în nişte blugi, cu o vestă pe deasupra unei cămăşi cu mâneci lungi, cu părul nepieptănat, ciufulit de vânt, era mai seducător ca niciodată.

- De ce? întrebă ea, cu tristeţe, conştientă de valul de dorinţă pe care i-l declanşa simpla lui vedere.

Numai prezenţa lui era suficientă pentru a strânge şi mai tare în jurul ei lanţurile nevăzute care o legau de el. Trebuia să lupte împotriva acestei senzaţii!

îi răspunse fără să clipească:

- Ca să mă conving eu însumi dacă e vorba de o fugă reală sau provizorie.

O privi în ochi, sprijinindu-se şi el de balustradă.

- Am aflat de la George că ai consultat programul feribotului şi când ţi-am văzut maşina demarând, am luat hotărârea să-ţi urmăresc mişcarea, cu intenţia de a-ţi semnala câteva aspecte.

- Ai făcut-o deja noaptea trecută.

întoarse capul ca să nu-i întâlnească privirea.

- Şi planul tău? Acum joci rolul de ofensată?

Se abţinea, însă vocea îi trăda agresivitatea.

- Nu-mi spune că revendici tu acest rol! strigă ea.

- Ba da. Am impresia că mi se potriveşte perfect.

îl fixă cu un aer bănuitor.

- în cazul acesta, n-ai decât să ţi-l iei singur!

- O să ai îndrăzneala să-mi spui că ceea ce s-a întâmplat azi-noapte este numai din vina mea?

Lacey primi lovitura, cu mâinile crispate pe balustradă.

- Tu m-ai scos cu forţa din piscină şi m-ai obligat să fac duşul ăla!

- Dar nu te-am obligat să intri la mine în pat, nu? Ai venit de bunăvoie. Măcar poţi s-o recunoşti cinstit, Lacey?

Ea inspiră adânc şi-şi ridică spre el ochii smeriţi.

- Da, recunosc. Pe scurt: am cedat amândoi unei tentaţii de moment. Altfel spus, amândoi am făcut o greşeală.

- Şi acum o iei la fugă, trase el concluzia, cu o voce nepăsătoare.

Ea se împotrivi.

- Nu, aici te înşeli. Pur şi simplu am nevoie să mă detaşez puţin de tot ceea ce s-a întâmplat. M-am hotărât să plec într-o croazieră în insule pentru câteva zile.

- Ca să-ţi definitivezi alegerea? întrebă el după un moment de tăcere.

- E ceva şi din asta.

- Şi fuga e pe lista de posibilităţi?

Lacey protestă, pradă unei nervozităţi crescânde.

- Când ai să-ncetezi să mă faci laşă? Nu-ţi dă prin cap că plecarea mea ar putea fi decizia cea mai corectă, cea mai convenabilă pentru noi doi?

- Nu, e imposibil.

- De ce nu? îl întrebă ea provocator.

- Fuga nu va schimba nimic din ce a fost între noi. Şi peste şase luni te vei mai gândi încă la noaptea aceasta.

Se uită la el profund uimită.

- E absurd!

- Din păcate, nu! Crede pe cineva care a trecut prin aceleaşi probe ca şi tine acum. Noaptea trecută e unică. Absolut unică. De aceea te-am urmărit în dimineaţa asta. Ca să mă asigur că ştii.

Văzând că acest lucru era evident, Lacey încercă o diversiune.

- Nu mi-ai spus c-ai să poţi face faţă situaţiei?

- Dacă sunt obligat, da. Dar prefer să se întâmple altfel. Te vreau, Lacey. Şi tu ştii.

- Noaptea trecută pur şi simplu m-ai gonit.

Vocea-i aspră exprima rana profundă pe care o îndurase.

- Eram nebun de furie noaptea trecută. Erai atât de absurdă, atât de încăpăţânată! Agăţându-te întruna de visele tale despre o viaţă nouă, plină de aventuri! Şi asta după ce am trăit o noapte atât de minunată! Poţi să realizezi cam cum m-am simţit când m-ai lăsat să înţeleg cât ai putut de clar că nu sunt decât primul de pe o lungă listă de cuceriri?

Ea simţi că-şi pierde puterile.

- Dar eu? Ştii ce-am simţit când, după ce m-ai sedus, ai vrut să-mi dictezi viitorul aşa cum au încercat toţi s-o facă până acum? Vrei să fac totul cum îţi place ţie, să-

mi duc viaţa după cum spui tu. Iar orgoliul tău refuză ideea că ruptura va veni de la mine, la sfârşitul vacanţei. De aceea încerci să-mi smulgi promisiunea unui angajament definitiv.

El o fixă cu o expresie dură.

- Chiar crezi sincer ce spui?

Ea închise ochii un moment, incapabilă să lupte cu privirea lui autoritară.

- Nu ştiu, răspunse până la urmă cu o voce ciudată, ce nu părea a ei, nu ştiu.

Chipul lui Holt se îmblânzi. îi sărută uşor obrazul şi cu un glas pe jumătate amuzat, pe jumătate necăjit, el îi şopti:

- Biată Lacey! Lucrurile nu se petrec exact cum le programăm noi. Abia ai început să-ţi duci noua existenţă, că te-ai şi lovit deja de piedici puse în calea ei.

El se aplecă şi o sărută îndelung, pasionat. Ea nu se feri. Când se retrase, Holt îi zâmbi.

- Mă vei crede dac-am să-ţi spun că nu se va întâmpla în noua ta viaţă nimic comparabil cu ceea ce s-a întâmplat între noi?

- Dar cum pot să fiu sigură de asta dacă nu mă conving eu însămi?

- Doar nu-ţi imaginezi că am să te-aştept? Şi aşa am avut coşmaruri întrebându-mă cu cine eşti, gândindu-mă la riscurile pe care ţi le asumi. Dă-ne o şansă, draga mea. Implică-te în relaţia asta şi, dacă nu merge, eşti

liberă să-ţi urmezi drumul.

- într-o bună zi, în viitor? Când?

El nu spuse nimic. Lacey îi ghicea încordarea fiecărei fibre în încercarea de a o convinge.

- Eşti sigur că vrei să mergi atât de departe? continuă Lacey cu greutate. Insula ta e micuţă. N-or să te deranjeze comentariile clienţilor, bârfele vecinilor? E ca şi cum eu aş avea o aventură în oraşul meu natal.

- Pe onoarea mea, tu-mi vorbeşti de căsătorie! exclamă el cu o dezinvoltură prefăcută.

- Nu, bineînţeles că nu! Căsătoria e ultimul lucru la care aspir!

- Bine, să zicem că da. Pot să accept bârfele de pe insulă, dar nu pot să accept să fiu folosit! Mă doreşti tot atât cât te doresc şi eu, Lacey. Promite-mi doar că ne vei da o şansă cinstită. Promite-mi că nu-ţi vei petrece fiecare clipă din zi făcându-ţi planuri de viitor din care eu voi fi exclus şi...

- Dar tu, Holt, ce-mi oferi în schimb? întrebă ea cu o voce şuierătoare.

- Un prezent mai frumos decât oricare viitor pe care ţi-l poţi imagina, spuse el simplu.

- Nu am decât cuvântul tău.

El scutură energic din cap.

- Nu. Ai să înţelegi până la urmă că este exact ceea ce-ţi doreşti dintotdeauna.

Ea îl privi, străbătută de o intuiţie subită.

- Asta ţi s-a întâmplat şi ţie?

El zâmbi.

- A! Acum ai vrea să-ţi povestesc!

- Nu mă mai amăgi, Holt! Ştii că vreau să aflu sfârşitul poveştii tale!

- Bine. Din moment ce trebuie să stăm împreună cel puţin cât durează cursa feribotului...

- Mai multe curse! îl întrerupse veselă. Nu mă întorc la han până nu mă gândesc serios la ce trebuie să fac de-acum înainte.

- Bine. Din moment ce trebuie să stăm împreună pe durata mai multor curse, de ce n-am intra înăuntru, la adăpost, şi-am să-ţi povestesc a doua parte a vieţii mele.

Lacey stătea pe gânduri. îşi spunea că trebuie să ajungă la nişte concluzii în ziua aceasta, fără să se lase influenţată. însă, oricum, nu putea evita prezenţa lui Holt pe acest mic feribot. Pe de altă parte, era curioasă să afle de ce ajunsese el să conducă hanul familiei sale pe acea insulă măruntă, când i s-ar fi putut oferi perspectiva unei vieţi minunate.

Se aşeză pe scaunele capitonate de lângă hublouri. Lacey îl asculta politicos, iar el îi spunea numele tuturor insulelor care se perindau pe sub ochii lor. Apoi, când simţi că explicaţiile lui începeau să aducă a comentariu de ghid turistic, îl întrerupse cu răceală:

- Ai promis, Holt.

- Da, încuviinţă el rezemându-se de spătarul scaunului. Să vedem, unde rămăsesem?

- Duceai o viaţă pasionantă, călătoreai întruna şi supravegheai deschiderea de noi hoteluri în cele patru colţuri ale lumii.

- A, da. O viaţă frumoasă, în concluzie.

- Şi atunci? Sper totuşi că n-o să am parte de o tiradă despre avantajele şi dezavantajele vieţii de hoinar!

- Care îşi are momentele ei frumoase...

- Nu mă îndoiesc.

- Nu-mi place entuziasmul tău, îi spuse el oftând. Când nişte oameni ca noi se aruncă într-o existenţă de genul acesta, o fac pentru că sunt în căutarea a ceva. Insă nu aici sunt soluţiile. O viaţă de plăceri nu e un scop în sine, vezi tu. E o pierdere de vreme... când poţi să găseşti totul la tine acasă.

- La mine acasă eu nu găsesc nimic, replică Lacey sec.

- Nu vorbesc de tine. Sunt perfect de acord că ai dat mai mult de-o şansă oamenilor din Midwest.

- Dar nu şi celor de pe insula ta, aşa e?

- Mie nu, în orice caz!

- Ti-am dat o şansă noaptea trecută. Şi m-ai gonit când ai considerat că nu sunt la înălţime.

- Lacey!

Se aplecă spre ea cu o blândeţe neaşteptată şi îi aruncă o privire ce o făcu să se înfioare.

- Vai, taci! Dumnezeule mare! exclamă el. Tu eşti cea care a profitat de mine azi-noapte, nu uita! Chiar ai

mers până acolo încât mi-ai cerut să-ţi declar că te iubesc. Presupun că acum vrei să-ţi reîmprospătezi tabloul de vânătoare.

Violenţa cuvintelor lui o sufocă.

- Nu-i adevărat! Nici nu ştiu ce m-a apucat. Vechi... vechi obiceiuri care nu s-au putut şterge aşa uşor, asta trebuie să fi fost.

- Linişteşte-te. Vechile tale obiceiuri vor dispărea curând dacă urmezi drumul pe care ţi l-ai ales.

- Te îndepărtezi de subiect! observă ea sever.

- Ba suntem în miezul lui. Eram la Acapulco când am aflat vestea că bunicul meu e pe moarte. M-am întors cât am putut de repede. îl iubeam, chiar dacă ne certam câteodată pe tema carierei mele.

Făcu o pauză şi Lacey se simţi cuprinsă de un sentiment de înduioşare.

- A murit puţin după sosirea mea în Seattle. La înmormântare am simţit că toată familia credea că voi rămâne.

Holt făcu o grimasă şi clătină din cap.

- Nimeni nu mi-a spus nimic, pur şi simplu aşteptau să fac ce era de făcut.

- Să preiei hanul?

- Da. Bunicul dăduse dovadă de o mare abilitate lăsându-mi hanul. N-aveam decât două soluţii: să rămân sau să vând. Am străbătut insula de la un capăt la celălalt ca să-mi dau seama ce preţ aş fi putut obţine.

- Te gândeai să vinzi?

- în mintea mea îmi făcusem planuri să mă întorc la Acapulco. O dată ce aş fi rezolvat problema hanului. Când am sosit pe insulă am fost îngrozit de starea în care ajunsese. Bunicul lăsase totul de izbelişte. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Dând ocol grădinilor şi clădirilor îmi aminteam cum arătau în zilele bune. Şi mă gândeam la planurile de renovare pe care mi le făcusem altădată.

- Şi atunci te-ai hotărât să rămâi?

- Nu tocmai. Am hotărât să restaurez clădirea ca să scot un preţ bun. Lucrasem într-o companie de hoteluri, aşa că ştiam totul despre instalaţiile moderne şi în afară de asta, aveam şi eu propriile mele idei. Mi-am spus că pot obţine un preţ dublu aducând câteva îmbunătăţiri. Apoi, implicân- du-mă serios, mi-am dat seama că n-aveam nici o intenţie să vând. Şi mai ales că viaţa mea de dinainte nu-mi lipsea deloc.

- Şi ai acceptat lanţurile impuse de către familie...

- Nu dramatiza. De fapt, găseam ceea ce căutam. Nu văd de ce aş mai fi alergat după o satisfacţie din moment ce o găseam la mine acasă.

- In concluzie, care ar fi morala acestei poveşti?

- Am avut noroc, Lacey, asta-i tot. Imprejurările mi-au deschis ochii. Viaţa mea era aici. N-am înţeles asta de prima dată. Iar destinul nu oferă decât foarte rar o a doua şansă. Dacă o calci în picioare pe prima, s-ar putea să nu ţi se mai ivească alta.

- Ştiu, n-ai să aştepţi să-mi fac de cap şi după aceea

să-mi mai oferi o şansă.

- Iţi ofer acum o şansă de a-ţi face de cap împreună cu mine, îi spuse el zâmbindu-i deschis, preocupat să destindă atmosfera. Ceea ce vreau în schimb este să nu fiu îndepărtat cu prima ocazie.

Ostilitatea lui Lacey se topi.

- Holt n-am avut niciodată intenţia să te fac să suferi sau să te înşel. Am încercat încă de la început să fiu sinceră cu tine.

- Dar n-ai fost nici cinstită, nici sinceră noaptea trecută, draga mea. Cu corpul îmi spuneai una, cu mintea alta.

- Nu-i adevărat!

- Ba da, e adevărat. De ce crezi că eram atât de furios încât voiam să te gonesc din patul meu? Mi te dăruieşti ca şi cum aş fi unicul bărbat din lume care contează pentru tine, iar apoi, în momentul următor pui pe tapet din nou plecarea ta la sfârşitul verii.

- Eşti nemilos!

- Şi tu la fel. Dar eu sunt gata să recunosc că nu m-am comportat cum trebuia. Era prea devreme, o ştiam. Singura mea scuză este că după ce te-am surprins împreună cu Jeremy în piscină impulsul de moment a biruit bunul simţ. Şi în plus, tu te-ai încăpăţânat, în loc să mă laşi să-mi treacă furia. Mi-am pierdut capul şi am vrut să-ţi arăt că-ţi iroseşti timpul cu Jeremy Todd.

Dispoziţia lui morocănoasă de până atunci lăsă loc unei vagi culpabilităţi. Lacey încercă să destindă atmos-

fera.

- Astea sunt scuze!

- Presupun că da. Ştiu numai că n-ar fi trebuit să te pun niciodată într-o astfel de situaţie. Eşti inteligentă, hotărâtă, şi probabil ţi-ai făcut deja nişte păreri.

- Ba bine că nu!

- Să nu mi-o iei în nume de rău.

- De ce, nu e cazul!

- Exact. Sau poate doar puţin. Dar să ştii că am făcut-o fiindcă...

- Fiindcă pretinzi că ştii ce-i mai bine pentru mine!

El nu se lăsă intimidat şi răspunse fără reţinere.

- Şi încă cum! Până la urmă ai să recunoşti! Iar acum, care e următoarea insulă?

- Nu ştiu. Am să mă uit pe harta din salonul mare.

Roşie de nesiguranţă, Lacey îşi găsi cu greu cuvintele
când îl întrebă:

- Chiar te-ai hotărât să mergi cu mine?

El îi răspunse pe un ton blând:

- Trebuie să încerc să mă revanşez într-un fel faţă de tine, din moment ce te-am gonit azi-noapte din patul meu, nu-i aşa?

Lacey îşi simţi obrajii luând foc.

- Preferam să nu mai vorbim despre asta.

- Dorinţele tale sunt ordine. Vino, am să-ţi arăt cele mai interesante insule.

O ajută să se ridice şi se îndreptă repede spre

salonul mare.

- Am urcat la bord fără maşină, aşa c-o s-o luăm pe-a ta. Ziua trecu pe nesimţite, iar Lacey trebui să recunoască
faptul că Holt se dovedise a fi un ghid minunat. Coborâseră din insulă în insulă, o dusese printr-o groază de magazinaşe de artizanat, îi oferise un prânz delicios cu preparate din peşte şi îi povestise legenda despre Puget Sound, presărând-o cu amănunte amuzante.

- Şi acum hai să mai vorbim şi despre noi!

Se întorsese către ea, privind-o cu seriozitate.

- M-ai iertat? Putem măcar să încheiem un armistiţiu?

- In urma căruia să revenim la punctul de plecare, cel de dinaintea nopţii trecute? Lacey era în gardă.

- Asta nu cred c-ar fi posibil. Dar de ce să nu încercăm un armistiţiu prin care să ajungem să ne cunoaştem mai bine?

- Ca să mă convingi că tu ai dreptate, iar eu mă înşel?

- Eşti inteligentă, ţi-am mai spus!

Ea zâmbi puţin forţat.

- Nu vreau să fug, dacă de asta ţi-e frică. Am de primit pe adresa aceasta multă corespondenţă!

- Se fie-ntr-un ceas bun! Dacă înţeleg eu bine, rămâi doar pentru acest motiv. Pentru ca nu cumva ofertele de serviciu să-ţi piardă urma!

- Simţul meu practic din Midwest îşi spune cuvântul,

nu?

Minţea, Lacey o ştia bine. Rămânea pe insulă pentru că nu se putea hotărî să plece de lângă Holt Randolph acum. Ziua aceasta pe care o petrecuse împreună cu el nu făcuse altceva decât să-i strângă şi mai mult lanţurile nevăzute care o ţineau în captivitate.

Nici nu bănuia ce avea să-i rezerve viitorul, pe când se îmbrăca pentru serata dată la han de către Holt. Un singur lucru era sigur: de plecat nu putea să plece. Şi ea era laşă!

în orice caz, nu era pregătită deloc pentru şocul ce avea s-o aştepte când, puţin mai târziu, se strecura prin mulţimea veselă care flecărea la un pahar de coniac.

La braţul lui Holt zâmbea cuceritor o femeie extraordinar de frumoasă, cu părul ca abanosul, care nu putea fi decât fosta lui logodnică.

Capitolul 8

O fată frumoasă foc, nu-i aşa?

Jeremy părea fascinat când îi pusese această întrebare lui Lacey, în mijlocul unui grup de persoane bine dispuse.

El aruncă o privire de cunoscător, studiind-o cu interes pe tânăra femeie sofisticată care stătea în mijlocul sălii.

- Este Joanne Davis. Faimoasa logodnică!

Lacey îl corectă fără convingere:

- Fostă logodnică.

Inghiţi o gură din coniacul pe care i-l întinsese Jeremy, fără a-şi lua ochii de la cealaltă femeie.

Joanna era, fără îndoială, o apariţie care te lăsa mut de admiraţie: părul negru strălucitor era ridicat într-un coc elegant, iar ochii albaştri, plini de viaţă, erau umbriţi de gene lungi negre. Trăsăturile fine, aristocratice, îi dădeau un aer de nobleţe înnăscută. Şi, incontestabil, Joanna ştia să-şi pună în valoare atuurile. O bustieră neagră, foarte fină, îi accentua alura sofisticată, bijuteriile scânteietoare îi scoteau
în evidenţă gâtul delicat şi încheieturile mâinilor. Lacey încercă să-i ghicească vârsta: cam treizeci şi doi de ani, gândi ea.

- E îmbrăcată cam prea elegant pentru locul acesta, nu ţi se pare?

Jeremy ridică din sprâncene cu un zâmbet ironic.

- Aha! Deci asta era! Nu sunt surprins, adăugă el vesel.

- Ce vrei să spui?

- Stai liniştită. Nu-i un secret pentru nimeni că tu şi Randolph aţi dispărut împreună aproape o zi întreagă. Iar noaptea trecută n-ai fost prea grăbită să te întorci la tine. Am constatat că n-ai aprins lumina după ce-am ajuns eu acasă, nu te întorseseşi încă, desigur...

- Toţi scriitori sunt aşa de curioşi ca tine?

- Tocmai în momentul când eram pe punctul de a trăi o aventură emoţională! Nu nega!

Vorbea atât de degajat, că Lacey izbucni în râs.

- Ei bine, îţi mulţumesc din inimă! Măcar iei lucrurile în râs. Puteai să te prefaci că suferi puţin!

El ridică din umeri.

- Imi pare rău, dar am învăţat de multă vreme să mă adaptez în orice situaţie. In schimb, mă uimeşte un lucru. Nu te văd deloc formând un cuplu cu Holt!

- Ne-am întâlnit doar de două ori, asta a fost tot între mine şi Holt.

El remarcă, dus pe gânduri:

- Aşa e, ai dreptate. Iar întoarcerea Joannei va pune totul în altă lumină.

Fără să vrea, Lacey aruncă o privire furişă spre locul în care femeia zâmbea cuceritor la braţul lui Holt. In acelaşi
moment el îşi ridică privirea şi dădu ochii cu ea. Lacey avu timp să surprindă în ochii aceia cenuşii, cu sclipiri de argint, o expresie distantă care dispăru în clipa în care privirile lor se întâlniră. Timp de o secundă se fixară unul pe celălalt apoi Holt se aplecă spre femeia

de lângă el.

Văzându-l că se îndepărtează de Joanna Davis, Lacey se simţi cuprinsă de panică. Avea să vină la ea, în mod sigur, iar ea n-o să poată face faţă situaţiei. Auzi salutul unui paznic de noapte care apăruse în cadrul uşii şi scruta mulţimea cu un aer important.

- A! Iată-vă, domnişoară Holt! exclamă tânărul. Aveţi o convorbire telefonică. M-am gândit c-am să vă găsesc aici şi de aceea nu v-am făcut legătura în cameră. Veniţi să vorbiţi din hol?

- Da, mulţumesc.

Lacey se gândea că este mama ei şi tresări surprinsă când auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Roger Wesley.

- Alo, Lacey? şopti el pe un ton convenţional. îmi pare bine că-ţi aud vocea...

- A! Tu eşti, Roger. Ce naiba vrei?

Se aşternu un moment de tăcere în care Roger digeră acest răspuns puţin încurajator. Şi-l putea imagina căutân- du-şi cu grijă cuvintele.

- Părinţii tăi mi-au dat numărul de telefon...

- Nu înţeleg de ce.

- Draga mea, spuse el dulceag, ştiu că ţi-am făcut rău acum doi ani, însă eram tineri şi...

- Roger, te rog, fără introduceri. Spune direct ce ai de zis şi închide. Mă grăbesc.

- Draga mea, văd că-ţi ascunzi emoţia în spatele acestor cuvinte dure.

- Roger, cunoşti cumva un profesor de psihologie de

la universitate? Il cheamă Harold şi are doi copii.

- Ce tot spui acolo?

- Nimic, nimic. Ce vrei?

- Draga mea, familia ta e îngrijorată în ceea ce te priveşte.

Fără să se intimideze, vorbea pe tonul hotărât şi sigur al
unui medic.

Roger Wesley, ca şi toţi ceilalţi din Iowa ştia ce e bine pentru Lacey.

- Iar părinţii mei se bizuie pe tine să mă faci să mă întorc?

- Să te fac să urmezi raţiunea, da. Acum linişteşte-te şi ascultă-mă, Lacey...

- Nu sunt neliniştită în mod deosebit, te asigur...

- Ti-a spus mama ta că divorţez?

- Roger nu se dezminţea, se aştepta să găsească femeia înţelegătoare pe care o ştia dintotdeauna în persoana lui Lacey. Deodată uşa se deschise în spate, iar Holt apăru în cadrul ei, sprijinindu-se de cabină.

- Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă această decizie a mea, Lacey. Ea te priveşte şi pe tine. M-am gândit mult la noi în tot acest timp şi...

- Roger! Am alte lucruri mai bune de făcut în clipa asta. Bună seara!

- Lacey!

- Roger, dacă nu vrei să-ţi trimit factura cu cheltuielile detaliate ale studiilor tale, nu mă mai deranja!

Fără să-i aştepte răspunsul, ea închise.

- Se pare că vocile trecutului şi-au dat întâlnire în seara asta, constată Holt cu o voce nonşalantă.

- Vocea trecutului tău, în schimb, s-a şi întrupat.

- A! Aici da, ai dreptate! Şi-ncă în ce trup! Aproape că uitasem!

Lacey simţi că-i creşte tensiunea.

- S-a îmbrăcat în seara asta ca şi cum ar vrea să reînvie cele mai plăcute amintiri...

Privirea gri-argintie, misterioasă, se plimba pe bluza ei albă cu mâneci largi, pe decolteul ce-i evidenţia linia fină a gâtului şi a umerilor şi lăsa doar să se ghicească rotunjimea sânilor, pe fusta lungă, vaporoasă. Pe lângă îmbrăcămintea neagră mulată a Joannei Davis, Lacey se simţea picată direct din Iowa.

Holt o întrebă cu vădită curiozitate.

- Eşti cumva geloasă?

Ea trebui să se străduiască să răspundă distant:

- Deloc. Am primit un telefon care mi-a schimbat dispoziţia. Eu...

Chiar în momentul în care urma să spună o banalitate, uşa se deschise în spatele lui Holt şi apăru surâzătoare Joanna Davis.

- A, Holt! Iată-te! Mă întrebam unde ai dispărut aşa deodată. Se dansează în salon şi a trecut atât de multă vreme de când n-am mai valsat împreună!

Ochii albaştri, machiaţi din belşug, străluciră la evocarea acestor amintiri, iar Lacey îşi înfipse unghiile în palme. Nu se va lăsa intimidată de apariţia aceasta

din trecutul lui Holt.

- Cu plăcere, Joanna.

Ochii lui coborâră pe mâna subţire şi fină a tinerei femei care îl trăgea de mânecă.

Se întoarse cu gândul să-i mai spună ceva lui Lacey, însă Jeremy îşi făcu apariţia.

- Vino să dansezi, Lacey!

înaintă spre ea, ignorându-i pe ceilalţi doi, şi-i apucă încheietura mâinii.

- Randolph a adus o orchestră nouă pentru seara asta!

Lacey zâmbi liniştită trecând prin faţa Joannei care ţinu
să aibă ultimul cuvânt.

- Acum nu mai ai de ce să-ţi faci griji, Holt. Clienta ta a plecat să se distreze, totul e în ordine.

Jeremy lăsă uşa să se închidă în urma lor şi îşi şterse fruntea cu un gest teatral.

- Extraordinar! Femeia asta e uimitoare din toate punctele de vedere! Otravă curată, dacă vrei părerea mea. Când am văzut că-i în urma lui Randolph care plecase în căutarea ta, m-am hotărât să mă alătur cortegiului! Cavaleresc din partea mea, nu-i aşa?

Lacey râse ironic.

- Foarte.

Jeremy o conduse în sală.

- Aparent, a venit aici pentru un singur motiv, foarte clar de altfel!

- Ca să pună gheara din nou pe Holt? îndrăzni Lacey

să presupună, cu un oftat.

- Edith şi Siam sunt convinşi de asta. Şi, ca să fim sinceri, nu prea pare să fugă de el. Dimpotrivă!

De mai multe ori în cursul serii, Lacey îşi aminti aceste vorbe. Dansă câteva blues-uri cu Jeremy şi chiar şi cu alţi bărbaţi, iar în acest timp, ca din întâmplare, de fiecare dată când se afla pe ring se lovea de Holt şi de fosta lui logodnică. Formau un cuplu frumos, gândea ea cu amărăciune. Cum de nu-şi dădea seama Holt că femeia asta e o devoratoare de bărbaţi?

Era aproape unsprezece, când Lacey, odihnindu-se puţin la masa ei, îl văzu pe Holt apropiindu-se, în compania Joannei.

Resemnat, Jeremy îi şopti:

- O să iasă cu scandal. Pun pariu că voi avea privilegiul de a dansa cu dulcea Joanna... care nu pare prea încântată de această perspectivă...

Avea dreptate. Holt bâigui câteva cuvinte prin care i-o încredinţa lui Jeremy pe Joanna pentru o clipă şi, înainte de a înţelege exact ce se întâmplă, Lacey se şi trezi pe ring în braţele lui Holt, care o strângea ca într-o menghină. Acesta o întrebă fără nici o altă introducere:

- Ce ţi-a spus Roger?

- A fost însărcinat să mă facă să reacţionez „cum trebuie”.

Lacey îi răspunsese pe un ton degajat, mirată de atitudinea destul de sobră a lui Holt. Ce avea? Doar nu era gelos?! In fond, el era cel care-şi petrecuse toată seara în compania fostei lui logodnice!

- Şi va reuşi?

- Nu ştiu. Domnişoara Davis va reuşi să te convingă pe tine?

- Ce ştii tu mai exact despre Joanna?

- Zvonurile circulă rapid într-o comunitate restrânsă! Ştiu c-aţi fost logodiţi, că după aceea Joanna s-a căsătorit, iar apoi a divorţat. S-au făcut o groază de presupuneri în legătură cu posibilele motive ale prezenţei ei aici. Gura lumii nu tace!

- Oare de ce...?

- întrebarea pe care ne-o punem toţi ar fi dacă eşti bucuros c-o revezi. A realizat că a greşit atunci când a rupt-o cu tine?

- Astea sunt nişte întrebări destul de îndrăzneţe, poate chiar prea obraznice, din moment ce vin din partea cuiva căruia puţin îi pasă ce-o să se-ntâmple cu mine după septembrie.

- Nu-i adevărat! Pur şi simplu îmi puneam întrebarea dacă nu cumva eşti în pericol să suferi un nou eşec.

- De ce-ţi pasă ţie? Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa Joannei. Noi doi ne înţelegem. Sau cel puţin, eu o înţeleg pe ea. în orice caz, tu şi cu Jeremy arătaţi foarte bine împreună în seara asta. Ce părere are despre ziua pe care ai petrecut-o cu mine? Trebuie să-şi fi dat seama şi că nu te-ai întors imediat la tine în cameră noaptea trecută, nu-i aşa?

Lacey se înroşi; să hotărî să-l ironizeze.

- Jeremy şi cu mine ne înţelegem şi noi foarte bine.

- Cu alte cuvinte, nu-ţi face reproşuri?

- Nu ştie nimic despre noaptea trecută. Doar că nu m-am întors imediat la mine în cameră.

- Atunci, draga mea, toată lumea, sau aproape toată lumea din sala aceasta, este la curent, o informă Holt cu oarecare satisfacţie.

- Ce spui?

Ochii măriţi şi buzele întredeschise îi trădau stupefacţia.

- Dar cum aşa? Eu n-am spus nimic... Am fost cumva văzută când m-am întors în cameră?

Chipul lui se îmblânzi, observându-i dezamăgirea evidentă.

- Toţi bârfesc pe tema asta. Orice-ar fi, oamenii sunt fericiţi pentru noi, le plac poveştile de dragoste. Insă speculaţiile vor fi şi mai multe acum, o dată cu reapariţia Joannei. In curând va fi şi ea la curent, dacă n-o fi deja!

- Dumnezeule! Mai rău ca la mine în Iowa!

- Te deranjează?

- Am oroare de complicaţii, răspunse ea furioasă.

- Va trebui să te arăţi la înălţimea împrejurărilor...

- Bineînţeles, eu trebuie întotdeauna să fac faţă situaţiilor de acest gen! Cum îndrăzneşti, Holt Randolph? Intoarce-te la fosta ta logodnică. Pariez că are o vastă experienţă în astfel de situaţii. Dar să nu vii să mi te plângi mie când se va fi săturat să se joace cu tine!

Fără să-i aştepte reacţia, Lacey se desprinse din braţele lui şi traversă ringul în direcţia mesei sale.

Jeremy nu venise încă, împreună cu partenera lui recalcitrantă. Lacey îşi luă geanta micuţă şi plecă hotărâtă, fără să dea importanţă privirilor iscoditoare care o urmăreau.

Tocmai ajunsese la uşă când Jeremy apăru lângă ea ca prin minune. O luă de braţ autoritar.

- Te conduc eu. E mai bine să pleci în compania cuiva.

- Mulţumesc, dar nu e neapărat nevoie.

De ce se lăsa ea oare intimidată de această femeie? In definitiv puţin îi păsa dacă Holt fusese umilit de fosta logodnică.

Cât despre Jeremy, acesta părea mai mult amuzat.

- Insist. De altfel, nu eşti singura care vrei să fugi!

- Te-a lăsat baltă?

Lacey începu să zâmbească.

- Era furioasă când Holt mi-a pasat-o mie! Femeia asta e mai periculoasă ca o pisică sălbatică! mormăi Jeremy.

Lacey primi în piept aerul rece şi proaspăt al nopţii cu un sentiment de uşurare.

- Ciudat! Era toată numai zâmbete când dansa cu Holt! remarcă ea.

- Trebuie să te avertizez: ştie despre tine, e la curent...

- {tiu.

Lacey ridică din umeri cu indiferenţă.

- Nu, vreau să spun că e la curent cu rolul pe care-l ai în viaţa lui Holt.

- Nu joc un rol deosebit, ce naiba!

- Aşa spui tu, Lacey. încercam pur şi simplu să te pun în gardă. Joanna s-a întors aici pentru Holt şi nu-l văd bine pe cel ce i se va pune în drum!

- N-am nici o intenţie de genul acesta. Dacă Holt vrea să reia legătura cu ea, e treaba lui, eu n-am nimic împotrivă.

Lacey ridică bărbia cu mândrie.

- In ceea ce mă priveşte, am propriile mele planuri de viitor.

- Te cred.

Când ajunseră în faţa bungaloului, lui Lacey i se făcu milă de el.

- Imi pare rău, Jeremy, nu ştiu de ce mă port aşa! Intră să bei un grog. Măcar cu atât să-ţi mulţumesc că mi-ai venit în ajutor în seara asta!

- Mulţumesc, accept.

Ochii lui întunecaţi se aprinseră.

Ieşi de la ea o oră mai târziu şi îşi însoţi plecarea cu un sărut frăţesc. Lacey îl privi cum se îndepărtează, gândin- du-se că de fapt e un băiat bun. Apoi intră în casă şi închise uşa.

Rămase o clipă nemişcată, întrebându-se ce se petrecea acum între Holt şi fosta lui logodnică. După aceea, copleşită, hotărî să nu se mai gândească. Cu gesturi mecanice strânse paharele de pe masă ca să le ducă la bucătărie.

Tocmai le clătea când auzi un ciocănit discret la uşă. Ghicind cine era, Lacey ezită o clipă, neştiind ce

atitudine să ia. Apoi, ca hipnotizată de un destin inevitabil, traversă camera şi deschise.

- Nu-mi spune că nu mă aşteptai!

Trecu pragul cu un aer dezinvolt, ţinând într-o mână o sticlă de coniac.

- Nu! Ce cauţi aici, Holt?

Intră în cameră prin spatele ei.

- Am venit să-i dau de urmă lui Todd, ce credeai?

Se trânti pe canapea şi îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

- Ai făcut bine că l-ai dat afară pe Jeremy. Incă cinci minute dacă mai stăteai cu el, îmi pierdeam sângele rece şi m-apucam să fac mai ştiu eu ce scandal!

- E absurd.

Ea închise uşa şi traversă camera ca să se aşeze pe fotoliul de modă veche de lângă şemineu, căci nu voia să-l simtă pe Holt prea aproape de ea.

- Nu-ţi stă ţie capul la astfel de prostii! Eşti prea absorbit de viitorul tău!

- Viitorul nostru. Ai două pahare?

- Am băut deja un grog, mulţumesc.

- Mai bei unul. Vreau să-ţi vorbesc.

Lacey încercă să-i ghicească starea de spirit, apoi, fără să mai spună nimic, se duse la bucătărie să caute două pahare.

Degustară băutura în tăcere, fiecare afundat în gândurile lui, iar apoi, la un moment dat, Lacey se auzi întrebând:

- Chiar era cât pe-aci să vă căsătoriţi?

- Da. Slavă Domnului că şi-a dat seama în ultimul moment că n-aveam nici o intenţie să mă las luat cu forţa de pe această insulă. îşi pusese în cap să mă facă să-mi reiau afacerile cu hoteluri şi cred că se şi vedea ducând o viaţă la o intensitate maximă.

- Ca mine, vrei să spui?

El zâmbi.

- Nu, deloc. Ea îşi dorea mai ales un bărbat care să-i plătească totul.

- Pe tine?

- Da.

- O iubeai?

Ridică din umeri.

- Eram atras de ea. Joanna a apărut foarte curând după ce m-am hotărât să mă instalez aici. Mă gândeam că o patroană elegantă ar da bine pentru imaginea hanului. Logodna n-a durat mult. Când a constatat că sunt ferm pe poziţie în privinţa hanului, s-a gândit serios să se uite după altcineva.

- Te-ai simţit foarte... umilit?

- Ce te face să mă întrebi acest lucru? Compasiunea?

- E doar o întrebare.

- Nu, nu prea umilit. Am avut în primul rând un sentiment de uşurare.

Lacey îl aprobă printr-o mişcare a capului, cu un aer de cunoscătoare.

- Ca şi mine când m-a anunţat Roger că vrea să divorţeze.

- Apropo de Roger...

Holt nu-şi termină fraza, căci, în aceeaşi clipă, soneria telefonului răsună în încăpere.

- Hmm, Roger... murmură ea cu dispreţ.

- El este?

- Probabil.

Telefonul continua să sune. Lacey nu mişca. Privind-o fix, Holt îi propuse:

- Vrei să răspund eu?

Un zâmbet poznaş apăru pe buzele lui Lacey în timp ce cântărea întrebarea. Se gândea ce mutră ar face Roger dacă ar auzi la telefon o voce de bărbat, şi mai ales la ora aceea atât de târzie din noapte. Ar fi extrem de amuzant să-i vadă faţa!

Fără să mai aştepte, Holt se duse la telefon şi ridică receptorul.

Cu o voce tărăgănată, fară s-o slăbească din ochi pe Lacey, spuse:

- Nu, nu aţi greşit. Este camera lui Lacey Seldon.

Avu loc o pauză şi o lumină ameninţătoare se aprinse în ochii lui Holt.

- Mă tem că nu se poate. Lacey e ocupată în acest moment... Cine sunt eu? Cel cu care este ocupată, desigur.

Dinspre receptor, un strigăt înăbuşit ajunse până la urechile lui Lacey. S-ar fi zis că Roger explodase de mânie şi de indignare.

- Nu, n-am să v-o dau. Nu permit străinilor să-i vorbească aşa logodnicei mele. Cu atât mai puţin la această oră târzie!

închise şi o privi întrebător pe Lacey. Ea îl fixă o clipă, împărţită între emoţie şi o poftă nebună de râs.

- Cam energic, dar eficace. Aş fi dat orice să-i văd mutra!

- Vino, hai să facem o plimbare. Simt că am nevoie de puţină mişcare.

- La miezul nopţii?! exclamă ea, derutată de veselia lui subită.

- Exact! Vino, că altfel nu ştiu ce sunt în stare să-ţi fac!

Holt apucă în grabă şalul pe care ea-l aruncase pe canapea ceva mai devreme şi i-l întinse.

- Păi unde e subconştientul tău extraordinar? îl întrebă Lacey râzând, pentru a alunga valul de dorinţă pe care cuvintele lui îl iscaseră în ea.

- Tocmai asta e! înţelepciunea mea îmi interzice în seara asta orice act nesăbuit! Dar fii atentă, prea multă inhibiţie dă naştere la explozii!

Mergeau către radă. La mijlocul peluzei, Holt se opri şi o luă în braţe. In depărtare se auzeau încă acordurile orchestrei, însă Lacey nu le auzea. Luminiţele ce jucau în ochii lui Holt o fascinau, iar strânsoarea braţelor lui puternice o tulbura profund.

- Draga mea, nu mă provoca dacă nu eşti gata să-ţi asumi consecinţele. Toată ziua m-am gândit la tine, clipă de clipă, şi asta aproape îmi făcea rău. Iar seara a trebuit să te văd vorbind la telefon cu fostul tău soţ şi apoi dansând cu Todd. Ce zi!

In mintea ei năvăleau imagini şi amintiri. Se gândea

la femeia cu părul de abanos, apoi la noaptea de dragoste pe care o petrecuse cu Holt şi la minunata zi împreună cu el de după aceea. Il dorea pe acest bărbat şi el, la rândul lui, o dorea.

Incă o dată Lacey evită să se gândească la viitor. Holt era acolo deocamdată şi numai asta conta. Insă îşi aminti deodată furia lui din seara trecută şi ochii ei verzi se întunecară. Incercă să se desprindă uşor.

- Ce e, draga mea?

- Imi placi, Holt, ba chiar mai mult de-atât, însă aduţi aminte ce mi-ai spus. Eu nu pot să-ţi fac promisiunile pe care le aştepţi...

Cuvintele ei se pierdură în răcoarea nopţii.

- Eşti sigură, micuţa mea Lacey?

Se aplecă pentru a-i îndepărta o şuviţă de păr de pe frunte.

- Cu adevărat sigură?

- Holt, să nu mai revenim asupra acestui aspect.

Lacey tremura în timp ce mâinile lui Holt alunecau pe spatele ei din ce în ce mai jos. închise ochii, cuprinsă de o dorinţă aprigă care îi urca în trup.

- Dacă nu poţi să te hotărăşti să ai o relaţie adevărată, cel puţin prefă-te.

- Să mă prefac?

- Lacey, ne înţelegem de minune. Să trăim clipa fără alte gânduri şi preocupări. Să presupunem că suntem logodiţi de-adevăratelea.

- O altă aventură de-o noapte? îl întrebă ea cinic.

- Nu. Două nopţi ar însemna deja o legătură.

O sărută încetişor pe tâmplă.

- Şi după aceea, va fi o a treia noapte?

- Da.

- Holt, ştii ce-ar însemna asta, nu?

Cu cât se apăra mai mult, cu atât se trăda şi mai tare.

- Că mă dau bătut. Spune-i cum vrei. Accept orice. Când am fost împreună noaptea trecută, am înţeles că mă implic fără nici o rezervă. Toată ziua m-am gândit la un compromis. Am făcut o singură greşeală: am crezut c-am să-ţi ţin piept mai mult, atâta timp cât va trebui ca tu să înţelegi singură... Dar nu mai pot, draga mea, am să mă mulţumesc cu ce-mi dai.

Fără nici un cuvânt o luă de mână şi o duse spre casa impunătoare.

Capitolul 9

De ce îi era aşa greu să accepte capitularea acestui bărbat? Pradă unor sentimente contradictorii, Lacey urcă treptele casei la braţul lui Holt. Când el se opri ca să deschidă uşa cu geamuri albăstrui, ea simţi că începe să tremure şi îi căută în zadar privirea.

Holt închise uşa în urma lor şi imediat după aceea o luă de umeri, obligând-o să-i susţină privirea. Ii analiza cu atenţie trăsăturile împietrite ca şi cum ar fi vrut să descopere un semn al luptei care se dădea înlăuntrul ei. Insă era departe de a-i bănui măcar zbuciumul inimii.

Pe un ton sarcastic, dar şi îngrijorat, el o întrebă:

- Ce este, draga mea? Te temi să nu fii gonită din patul meu de acum încolo?

- La asta te gândeşti? zise ea cu amărăciune.

Fără îndoială că era capabil de aşa ceva, îşi spuse Lacey în sinea ei.

- O! Lacey!

El oftă şi o strânse şi mai tare, îngropându-şi faţa în părul
ei.

- Nu voi avea puterea s-o mai fac vreodată. Noaptea trecută de-abia te-am condus şi am şi început să regret. Linişteşte-te, draga mea, mi-am acceptat soarta!

Lacey simţi un val de căldură străbătându-i inima la auzul acestor cuvinte rostite blând, însă hotărât. Simţi din nou nevoia aceea distructivă de a-l apăra pe acest bărbat atât de sigur pe el în aparenţă. Ghemuită sub

braţul lui, îi şopti cu gravitate:

- Holt, dacă nu asta-ţi doreşti...

Strânsoarea lui deveni şi mai puternică.

- Ba da, e tocmai ceea ce vreau. Tu nu?

- Cred... cred că da, murmură ea.

Tulburarea îi era trădată de această ezitare, însă era prea târziu ca să mai dea înapoi.

îi puse degetele încetişor pe braţ şi îl strânse cu hotărâre. Nu mai ştia ce să înţeleagă.

- Te vreau. Doar că totul s-a petrecut aşa repede! Şi apoi mai e şi Joanna.

- Uită de Joanna. Ea n-are nici o legătura cu hotărârea mea din aceasta seară. Mai pot conta pe tine să-i spui că ne-am logodit, nu-i aşa?

încântată că-i poate oferi chiar şi o slabă compensaţie în schimbul capitulării sale, mult mai importantă, Lacey aprobă cu o mişcare rapidă a capului.

- Spune-mi cum să te ajut, Holt.

El păru să se concentreze iar Lacey avu impresia că-i simte mâinile tremurând.

- In noaptea asta o să ne prefacem că suntem căsătoriţi, îi şopti el. Iar mâine o să uităm totul.

Răsuflarea lui îi ridica uşor şuviţele de păr, iar Lacey îl sărută cu delicateţe. El îi dădu în spate pentru o clipă părul bogat şi îşi apropie buzele de urechea ei. Fiecare din mişcările lui era incredibil de lentă, de rafinată şi chinuitor de plăcută.

Holt îşi continuă explorarea cu grijă, ca şi cum ar fi

ţinut în mâini o comoară fragilă, ce trebuie manevrată cu maximum de precauţie. O sărută pasional pe gât, pe linia umerilor şi gemu de plăcere când o simţi tremurând la pieptul lui.

Mâinile lui Lacey se plimbau pe pieptul lui, apoi alunecară pe sub materialul cămăşii, căutându-i căldura trupului. Ii simţi mirosul masculin şi, cu o mişcare instinctivă, aproape animalică, îl trase spre ea, lipindu-se de corpul lui cu dorinţa de a-i simţi fiecare fibră.

Cu mişcări lente, senzuale, el o mângâia pe sâni, pe şolduri făcând-o să scoată gemete de plăcere. Lacey se arcui cuprinsă de o ciudată şi în acelaşi timp minunată senzaţie de voluptate. Apoi, închizând ochii, îşi sprijini capul pe umărul lui.

- Mă înnebuneşti, iubito. Răspunzi atât de minunat la chemarea mea şi îmi provoci atât de subtil reacţiile... Imi este de ajuns să te privesc ca să am nevoie de tine.

- Nu te mai gândeşti la Joanna?

Cuvintele ei se voiau nepăsătoare, ironice chiar când, de fapt, ele îi ascundeau cu greu temerile. îl simţi că zâmbeşte după mişcarea gurii pe pielea umărului ei.

- Nu mă gândesc decât la tine, draga mea. Dar tu? Te gândeşti la Roger Wesley?

Ea îi descheie primul nasture al cămăşii pentru a-l putea săruta pe gât.

- Nu fi ridicol. Roger reprezintă pentru mine unul din cele şapte păcate capitale. Când mă gândesc ce mult mi-a plăcut că i-ai spus că suntem logodiţi, aproape că

mă sperii!

- Fără scrupule, o merita.

- De fapt, era o minciună.

Ea oftă, puţin stânjenită şi se încruntă la gândul că familia ei va fi de-a dreptul şocată a doua zi când Roger îşi va anunţa vestea trăsnet.

- Ca să minţi trebuie să fii sigur pe ceea ce spui. Să te prefaci a crede cu tărie ceea ce spui. Problemă de antrenament...

Ma întâi ea fu şocată de această mărturisire fără ocolişuri, însă nu avu vreme să se mai gândească fiindcă el tocmai o luase în braţe şi o ducea cu mare grijă spre camera cufundată în întuneric. în timp ce o întindea pe covor, aproape de pat, Lacey uită de toate, nemaiavându-l în gând decât pe Holt Randolph.

- Am atâta nevoie de tine, Holt. Te...

Ea ezită să pronunţe şi celălalt cuvânt, realizând că fusese pe punctul de a-i declara încă o dată dragostea! Nu! Nu era vorba de iubire între ei. Erau atraşi fizic unul de celălalt, asta era tot.

- Ce-ai vrut să spui, draga mea?

El îi dădu jos bluza albă, care alunecă pe covor cu un foşnet uşor. Sânii i se dezgoliră, frumoşi, fermi nerăbdători să primească mângâierile lui domoale.

- Nimic... Nu... nu mai ştiu prea bine ce spun în acest moment.

- Nici eu nu mai ştiu, mărturisi el.

Mâinile lui îi strânseră mijlocul, apoi porniră în

căutarea fermoarului fustei.

- Imi eşti ca un drog în sânge.

El îşi ascunse chipul între sânii ei, apoi continuă s-o dezbrace. Ea apăru în sfârşit goală în întregime, cu o piele ca de catifea sub lumina blândă a veiozei.

- Dezbracă-mă, îi ordonă el. Vreau să-ţi simt mâinile pe mine.

Lacey nu aşteptă să i se spună de două ori. Mâinile ei, devenite acum neîndemânatice sub impulsul dorinţei arzătoare ce o cuprindea tot mai mult, îi scoaseră încet hainele. El nu îi veni în ajutor nici cu un singur gest. Stătea nemişcat, la cheremul ei.

Lacey îi desfăcu încet cureaua şi-şi strecură mâinile pe sub stofa pantalonilor, eliberându-i şoldurile, apoi coapsele, îngenuncheată în faţa lui.

- Nu tu trebuie să stai la picioarele mele.

Vocea lui devenită guturală o înmărmuri. Incepu să-i acopere în tăcere coapsele cu sărutări atât de pătimaşe, încât mâinile lui Holt se încleştară în părul ei.

- Lacey, draga mea, Lacey!

El tremura sub buzele calde ce-i alergau pe trup, urcân- du-i pe burtă, pe piept, pe umeri, în timp ce mâinile lui Lacey îi frământau febril spatele.

- Vrei să mă omori!

Mândră de puterea pe care o avea asupra lui, îşi continuă explorarea fără să-l lase o clipă să-şi tragă sufletul. Niciodată nu putuse concepe că un bărbat i s-ar supune în felul acesta unei femei. însă el îi dădea

dovada că era posibil.

- O!

Ea scoase un geamăt când Holt preluă iniţiativa şi luând-o în braţe o puse pe pat.

- Holt! Cum aş fi putut eu să ştiu?...

Ea nu-şi termină fraza. El era deja deasupra ei, iar mâinile lui îi făceau corpul să vibreze, descriind mişcări din ce în ce mai îndrăzneţe, din ce în ce mai incitante.

Lacey i se abandona cu toată fiinţa, nu îşi mai ascundea dorinţa, aşa cum nici el nu mai încerca să se tempereze. Fiecare dădea, cerea, se oferea celuilalt cu atenţie şi aviditate în acelaşi timp.

Holt o acoperea cu mângâieri voluptuoase, iar Lacey nu mai era decât pasiune, încordată spre împlinirea finală a dorinţei sale. Simţea parcă o infinită plăcere când beţia aceea urca în ea tot mai înnebunitor.

Până la urmă ea fu cea care cedă prima şi îl trase lângă ea cu toată puterea. Crud, el opuse rezistenţă câteva secunde.

- Te rog, Holt. Iubeşte-mă!

- Să te iubesc!

Nu era conştientă de cuvintele pe care le spusese, dar când îl auzi repetându-le cu o voce joasă, nu încercă să le retracteze. Dimpotrivă, se întinse spre el, cerându-i în tăcere să se unească. Cuprinzându-se unul pe celălalt, devorându-şi trupurile, ei pierdură contactul cu realitatea. Strigătul lor simultan rupse tăcerea unui univers în care se aflau doar ei şi în care nu erau decât

o singură fiinţă.

- Eşti a mea, Lacey. Mi te-ai dăruit în întregime. Nimic nu ne mai poate despărţi...

Ea îi auzi cuvintele fără să încerce să le înţeleagă. Conştientă doar de prezenţa lui, Lacey îi aparţinea trup şi suflet acestui bărbat care o poseda.

Mişcările ferme ale lui Holt îi purtară pe aripile unui nou vârtej irezistibil, în care cunoscură împreună extazul ultim. Stăteau lipiţi unul de celălalt într-o îmbrăţişare fără sfârşit.

Inainte chiar ca ultima tresărire să ia sfârşit, Lacey fu pătrunsă până în adâncul inimii de un adevăr izbitor. Inchise ochii în faţa acestui fapt evident şi încercă să se convingă că resimte efectele trecătoare ale unei fericiri efemere. Insă realitatea îi striga împotriva voinţei ei: îl iubea pe Holt din toată inima.

Lacey întoarse capul pentru a-l putea contempla. El stătea lângă ea, cu picioarele încă încolăcite cu ale ei. Fără îndoială că nici nu-şi dădea seama ce se petrecea cu ea.

La rândul lui, el o privea fix, cu o satisfacţie leneşă.

- Relaxează-te, n-am să te izgonesc. Am făcut o prostie o dată, acum gata, ajunge!

îi trase capul pe pieptul lui umed încă de sudoare şi îi mângâie uşor părul.

- N-am să te mai pot lăsa.

Ascultătoare, ea rămase lipită de el câteva minute, fără să scoată un cuvânt. De altfel, n-ar fi fost în stare

să vorbească.

Viaţa era plină de surprize, se convinsese. Toate planurile ei, atât de ferm stabilite, ce topeau o dată ce i se oferise o astfel de plăcere care semăna mult cu fericirea.

Când se întoarse la bungalou, auzi telefonul sunând. Lacey se uită la aparat, fără să aibă nici o îndoială în privinţa identităţii celui care era la capătul celălalt al firului. Puţin lipsi să nu răspundă, fiindcă nu avea nici un chef să vorbească cu cineva, cu atât mai puţin cu ai ei. Chiar nimeni n-o înţelegea în dimineaţa asta? Ura întreg universul!

Ridică receptorul cu o strângere de inimă.

- Da, mamă! spuse ea fără să mai aştepte.

- Lacey, Lacey, ce se întâmplă? Tocmai ne-a sunat soţul tău.

- Fostul meu soţ!

- Ne-a spus Roger că aseară, târziu de tot, a răspuns un bărbat la tine acasă. Un bărbat care s-a dat drept logodnicul tău!

- Inseamnă că Roger are auz bun, remarcă Lacey sec.

- Ce?

- Ei da, ce este?

- E adevărat?

Doamna Seldon era disperată.

- Mai mult decât adevărat. Iar acum, dacă-mi permiţi, mai am şi alte lucruri de făcut în dimineaţa

asta.

- Lacey, nu închide! Vreau să ştiu ce se întâmplă!

- M-am logodit. Linişteşte-te, mamă, o să-l placi sigur!

Lacey închise telefonul, îşi luă în grabă costumul de baie
şi ieşi, fără să-i dea ocazia mamei sale să mai sune încă o dată.

In drum spre piscină se opri pe hol şi-l chemă printr-un semn discret pe George.

- Bună, George. Sunt la piscină. Dacă mă caută cineva din Iowa te rog, nu mă chema. De acord?

- Sigur, domnişoară Seldon.

Ridică o sprânceană întrebător, dar nu insistă să afle nimic.

Lacey nu catadicsi să răspundă întrebării mute. Avea deja prea multă bătaie de cap cu propria-i persoană.

Capitolul 10

Lacey înotă în voie, profitând de faptul că piscina era goală la ora aceea matinală.

Căuta să-şi calmeze nervii printr-un exerciţiu fizic. Nu era nevoie să fii psiholog ca să-ţi dai seama de acest lucru, îşi spuse ea furioasă, în timp ce-şi trăgea sufletul făcând pluta.

însă situaţia îi apăru în culori şi mai întunecate încă. încerca să revină la o atitudine normală, raţională, dar nu putea să facă nimic. Nu mai conta altceva pentru ea decât Holt Randolph. Iar Holt se mulţumea cu o legătură fără viitor.

Ieşi din apă şi-şi scutură energic părul umed, apoi apucă prosopul.

Oare ce-o făcuse să ajungă într-o astfel de stare noaptea trecută?

Capitularea lui Holt avea cu siguranţă un rol aici, îşi spuse. Strânse din dinţi şi se duse la cabine să se îmbrace din nou cu blugii şi cu bluza ei veche prea largă. Holt pusese întotdeauna problema în termenii unui angajament definitiv.

Până noaptea trecută... când începuse să spună ca ea. Dar acum ea nu mai voia. Rolurile se inversaseră. Era ridicol de-a dreptul!

Ieşi din clădire abia târându-şi picioarele, trecu pe-acasă să-şi lase costumul de baie la uscat, apoi se hotărî să facă o scurtă plimbare de-a lungul râului străjuit de copaci. Aerul proaspăt nu putea să-i facă decât bine. Avea nevoie de un singur lucru: să-şi pună

ordine în gânduri. Insă i se învălmăşeau în cap fără să-i dea pace. Il voia pe Holt. Ba nu, voia mai mult: căsătoria. E bine, îşi spuse ea cu tristeţe, acum doar eu întrevăd această posibilitate între noi doi.

Şi viitorul ei strălucitor, viitorul acela minunat la care visa când a plecat de-acasă? După ce şi l-a imaginat de atâtea ori, acum să-l şteargă aşa, dintr-o dată? Incerca să-şi amintească surescitarea pe care o simţea înainte la gândul unei existenţe necunoscute de nimeni, plină de aventuri. Cât de mult o încântase o astfel de perspectivă! Iată că acum nu reuşea să se gândească la nimic altceva decât la pasiunea care o mistuia.

Era acum victima propriei sale capcane? Acum lua drept dragoste o simplă atracţie fizică?

Ajunsă la capătul drumului, Lacey se întoarse şi se îndreptă spre bungalou. Nu, era perfect capabilă să facă diferenţa. Chiar dacă dusese o existenţă închistată şi limitată, putea să deosebească dorinţa de dragoste. Sentimentele ei pentru Holt depăşeau cu mult o simplă atracţie fizică. Lacey ar fi vrut să-l protejeze de atacurile Joannei, i-ar fi plăcut să stea oricât în compania lui, căci şi cea mai simplă discuţie cu el o făcea să se simtă minunat, ba chiar îi plăcea să se şi certe cu el. Şi mai erau atât de multe alte lucruri... într-un cuvânt, îl iubea...

Era încă în stare de şoc datorită revelaţiei pe care o avusese noaptea trecută. Toate aceste gânduri o sufocau.

Capitularea acestui bărbat o punea într-o situaţie din

care nu ştia cum să iasă. Nu putea să se tragă la răspundere decât pe ea însăşi! Cel puţin ieri dimineaţă îşi permisese luxul unei discuţii în contradictoriu!

întoarsă acasă, Lacey traversă salonul, incapabilă să-şi pună ordine în gânduri, deşi acest lucru se impunea de multă vreme. Mai rămăsese puţin până la întoarcerea lui Holt. Ce-i va spune? Cum îi va explica această nervozitate?

în mod sigur soluţia nu era să se agite aşa cum o făcea. Disperată, ieşi să se plimbe pe peluza din spatele bunga- loului. Nu era ora ei obişnuită de meditaţie, dar simţea nevoia să se reculeagă în locul acela atât de liniştit şi de retras.

Se aşeză în poziţia ei din fiecare dimineaţă. Mental îi ordona cugetului său să se relaxeze, nervilor să nu mai stea atât de încordaţi, membrelor să se destindă.

Toată lumea în jur părea să-şi fi recăpătat seninătatea de până atunci, iar Lacey se gândi că de acolo ar fi trebuit să înceapă. închise ochii, îşi puse podul palmelor pe genunchi şi aşa, stând turceşte, încercă să-şi golească creierul de orice gând, concentrându-se numai asupra brizei uşoare ce venea dinspre mare şi care îi înfoia părul şi bluza. Soarele o săgeta cu razele fierbinţi, iar Lacey încercă să-şi imagineze că absoarbe această energie a astrului zilei.

Işi lăsă gândurile să rătăcească în voie, iar apoi, încetul cu încetul, găsi punctul asupra căruia să se concentreze: sentimentele ei pentru Holt.

Răbdătoare, aşteptă ca ideile să i se pună în ordine.

Venise în vest să caute nişte răspunsuri. In Iowa îşi imaginase pe drept cuvânt că soluţia se găsea într-o viaţă cu totul nouă, dincolo de drumurile bătătorite cu care erau obişnuiţi cei de acolo. Tocmai descoperise însă că nu acela era răspunsul la întrebările ei, ci Holt. Când el se apropie, aproape că nu-l observă.

Incet, nervozitatea i se diminuă; era liniştită acum, iar gândurile i se clarificaseră. Sentimentul de descurajare totală care o torturase până atunci făcu loc unei certitudini pe care oamenii din vest ar fi clasificat-o drept încăpăţânare din Midwest. Ştia ce voia acum. Rămânea de văzut dacă şi Holt dorea acelaşi lucru.

Neştiind ce oră era, Lacey încercă să intuiască, ţinând în continuare ochii închişi. Mirosul proaspăt al pădurii şi al ierbii ajungea în valuri până la ea. Era conştientă numai de duritatea pământului sub ea; păsările ciripeau în copaci.

Apoi, dintr-o dată, percepu o schimbare în atmosferă şi deschise ochii încet. Holt era ghemuit în faţa ei, cu un surâs incredibil de tandru pe buze. Lângă el, Lacey observă un coşuleţ.

- O altă criză? o întrebă el cu blândeţe.

Ea îl privi.

- Te iubesc, Holt.

- {tiu.

Se aşeză pe pământ, lângă ea.

- Ti-e foame? Dacă nu te-am văzut la micul dejun, m-am gândit să vin să...

- {tii! Cum adică ştii? Ce tot spui acolo? strigă ea cu

răsuflarea tăiată.

El se opri din scotocit în coş şi ridică ochii spre ea cu un zâmbet ciudat pe buze.

-Am ştiut-o încă de când te-am avut la mine în pat, chiar dacă eram înnebunit de furie că nu voiai să recunoşti. Bibliotecarele din Midwest nu se pricep prea bine să se prefacă atunci când se află în braţele unui bărbat! Mi te-ai dăruit total, aşa cum numai o femeie pregătită să se unească definitiv cu un bărbat poate s-o facă. In plus, o astfel de femeie nu şi-ar face probleme pentru că acest bărbat a fost umilit de o fostă logodnică.

- Văd că eşti expert în domeniu.

O parte din calmul dobândit cu greu dispăru la vederea nepăsării cu care întâmpina Holt revelaţia iubirii ei.

Cu o simplitate dezarmantă, el rosti:

- Ti-am acceptat toate condiţiile, însă ştiam că numai ce e între noi contează.

Luă din coş o sticlă de vin rece şi dădu s-o desfacă.

- Holt, lasă sticla aia şi ascultă-mă. Am spus: te iubesc. Ceea ce în ţinutul meu natal echivalează cu căsătoria, lăsând complicaţiile la o parte.

El lăsă impresia că ia în considerare şi o astfel de ipoteză care merita o oarecare atenţie şi rămase nemişcat, cu mâna pe gâtul sticlei.

- Ce fel de complicaţii?

- Că nu... că nu mă iubeşti, în primul rând.

El apucă din nou dopul sticlei.

- Atunci, nu sunt complicaţii, nu-i aşa? Bineînţeles că te iubesc, prostuţo! Te-am iubit din clipa în care te-am văzut.

- Holt!

Lacey îi smulse sticla din mâini şi o puse în coş. Apoi i se aruncă în braţe. Ochii lui străluceau când îi întâlniră pe a ei. Işi simţi răsuflarea întretăiată; nu-şi mai putea ascunde tulburarea.

- Explică-te! Mă iubeşti?

El o strânse în braţe cu toată puterea şi îi dădu la o parte părul de pe faţă cu un gest blând.

- Te iubesc, e adevărat. Hotărâsem să mă căsătoresc cu tine imediat ce ai fi renunţat la toate ideile tale nebuneşti în legătură cu un viitor plin de aventuri trecătoare şi lipsite de sens. Dacă nu vrei să mă crezi, întreab-o pe mama ta! adăugă el pe un ton misterios.

- Pe mama?!

- Hmm... Trebuia să vorbească cineva azi de dimineaţă. Bietul George îşi smulgea părul din cap încercând să-i explice că nu vrei să primeşti nici un apel din Iowa.

- Dumnezeule!

Lacey îl privi fix, simţind că-i vine ameţeala la gândul că tocmai el vorbise cu mama ei despre acest lucru.

- Linişteşte-te. Imi e profund recunoscătoare, pentru că am să te salvez. Dumnezeu ştie de ce sau de cine. Aproape mă consideră membru al familiei. Vei fi

încântată să afli că Roger a decăzut acum până la statutul de măscărici.

- Mama mea e o femeie de bun simţ.

Roger reprezenta centrul atenţiei atâta vreme cât era singur pe pistă. O dată cu apariţia unei alte partide, soarta lui fusese pecetluită.

- Cum apar în ochii tăi, Lacey? Sunt o afacere bună?

Orice urmă de glumă dispăruse din vocea lui şi ajunsese
acum s-o strângă cu şi mai multă putere.

- Eşti sigură pe tine? N-aş suporta să-ţi schimbi părerea în viitor. Vreau o legătură pentru toată viaţa. Nu am de gând să te las să-mi scapi...

- Nu te teme. Noaptea trecută, când ai cedat şi ai afirmat că-mi accepţi toate condiţiile, mi-am dat seama că m-am răzgândit. Şi eu vreau o legătură pentru toată viaţa. N-aşteptam decât să aduci tu vorba despre asta din nou.

El îi răspunse calm.

- Căci ai înţeles în sfârşit că aceasta este aspiraţia vieţii tale. Eram atât de sigur de dragostea ta încât m-am hotărât să-mi asum riscul de a te lăsa să-ţi dai seama singură.

- Să nu-mi spui că ai flirtat cu Joanna intenţionat în faţa mea?

- Poate, puţin. încercam ceva...

- Apropo, unde e Joanna? Ai anunţat-o că ne logodim?

El răspunse după o mică ezitare:

- Da, înainte să ne întâlnim aseară.

Pe Lacey o cuprinse o ciudată senzaţie contradictorie de indignare şi de amuzament.

- Şi ce-ai fi făcut în dimineaţa asta dacă n-aş fi fost atât de amabilă să accept să-ţi vin în ajutor?

- Slavă Domnului, n-a fost cazul. Ai prea mult suflet ca să mă laşi pradă unei foste iubiri, aşa, fără apărare...

- Tu, fără apărare! Holt, încă te mai temi de ea?

- Nu spune prostii. Sentimentele mele pentru Joanna au murit de mult. Chiar şi când aveam ceva pentru ea, nu se poate compara cu ceea ce ne uneşte pe noi doi. Pe Joanna n-o iubeam, pe când pe tine am să te iubesc toată viaţa! Trimiţându-te pe tine la luptă cu ea, nu încercam decât să te leg şi mai mult de mine. Nu mă eschivez de obicei!

Lovită deodată de un gând, Lacey întrebă:

- Şi ea, încă mai caută, nu?

- Ce să caute?

- Joanna trăieşte acum genul de viaţă la care credeam că visez şi eu. A venit din nou aici ca să recupereze ceea ce a pierdut.

- Joanna nu se interesează de mine decât în măsura în care se gândeşte că mă poate face să duc genul ei de viaţă superficială. Ea nu iubeşte decât banul şi luxul, ea nu se dăruieşte, nu se implică. Şi chiar dac-ar putea s-o facă acum, eu nu mai sunt liber.

Zâmbi şi îi sărută uşor buzele.

- Sunt înlănţuit pentru totdeauna de o mică încăpăţânată din Midwest, care a străbătut două mii de

kilometri ca să mă revendice!

Lui Lacey îi scăpă un suspin de mulţumire.

- Ai vorbit serios când mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de mine de cum m-ai văzut?

- Păi cum altfel? Te-am aşteptat toată viaţa. Habai n-ai ce panică m-a cuprins când am aflat că vrei s-o porneşti în căutarea unei vieţi destrăbălate, care nu ţi se potrivea în nici un fel, puteam s-o jur. Dar cum să te fac să-ţi dai seama?

- Nu mi-ai vorbit niciodată nici de dragoste, nici de căsătorie.

- Cum naiba aş fi putut s-o fac? De fiecare dată când venea vorba, îmi arătai un dispreţ profund, aminteşte-ţi. Respingeai orice propunere serioasă. Chiar şi când am încercat după aceea să-ţi ofer perspectiva unei idile durabile, ai refuzat din nou. Şi încă te mai miri că nu ţi-am declarat iubirea?

- Noaptea trecută chiar erai gata să accepţi orice ţi-aş fi oferit?

- Nu tocmai. Eram sigur de dragostea ta şi puteam să-mi asum riscul să mă prefac că mă dau bătut. Contam pe o altă noapte cu mine ca să te fac să deschizi ochii. Azi-dimineaţă, când ne-am trezit, am înţeles că lucrurile luaseră întorsătura dorită.

- întorsătura dorită?

Lacey sări în sus.

- Ce mod de a descrie lucrurile! Am fost o epavă toată dimineaţa!

- Şi, după tine, ce crezi, nu mi-am dat seama? Abia

atunci am avut toate motivele să sper. Aproape puteam să-ţi văd creieraşul fierbând la această descoperire. Nu-i aşa că tot viitorul ţi-a defilat prin faţa ochilor? întrebă el pe un ton care o tachina, însă cu blândeţe.

- Am avut o dimineaţă înfiorătoare, Holt Randolph. Şi nu e prea politicos din partea ta să râzi de asta!

- Ai dreptate. Doar că sunt atât de uşurat!

- Ce-ai fi făcut dacă n-aş fi ajuns la magnificele mele concluzii în dimineaţa asta? îl întrebă ea ironic.

- Aveam la dispoziţie toată vara ca să te fac să înţelegi. Aş fi lăsat idila noastră să continue aşa, după condiţiile tale, până când ai fi ajuns singură la această concluzie.

în ochii ei se aprinse o luminiţă de vinovăţie.

- Intr-un anume sens, capitularea mea de azi-noapte n-a fost doar simulată. Eram gata să primesc ceea ce mi-ai fi oferit. Insă îmi doream atât de multe lucruri în plus, iar tu la fel, sunt sigur!

Se opri pentru un moment, iar Lacey citi pe buzele lui o imensă uşurare.

- M-ai făcut să văd stele verzi toate zilele acestea!

- Dar eu ce să mai zic? Mi-ai spulberat pur şi simplu toate planurile de viitor!

- Şi chiar îţi va lipsi acest viitor de aur? întrebă el şoptit, cu buzele în părul ei.

- Nu! L-am înlocuit cu ceva ce-mi doream mult mai mult. N-am realizat imediat. Ce vrei? Eu nu am experienţa ta!

- Slavă Domnului! Când mă gândesc ce s-ar fi putut

alege de tine cu un astfel de mod de viaţă! Că vrei sau nu, educaţia pe care ai primit-o în orăşelul tău natal şi-a lăsat amprenta asupra personalităţii tale, am fost convins de asta încă de la început. Iar în prima noapte când te-am ţinut în braţe, când m-ai întrebat dacă te iubesc puţin, n-am mai avut nici o îndoială.

Ea îşi ascunse faţa în ţesătura cămăşii lui.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

- M-am temut ca asta să nu întârzie şi mai mult dez-nodământul. Şi în plus, eram disperat în seara aceea. Aminteşte-ţi că te-am surprins sărutându-te cu Todd în piscină.

Pe Lacey n-o încânta deloc să continue discuţia cu subiectul Jeremy.

- Asta n-are nici o importanţă.

- Ştiu. O mică experienţă. Prima dintr-o lungă serie, dacă ţi-ai fi urmat ideile. Voiam să ţi le scot din cap înainte să înnebunesc.

- O experienţă reuşită, totuşi.

- Cum aşa? strigă el.

- Când m-am sărutat cu Jeremy, am ajuns imediat la concluzia că săruturile lui nici nu se puteau compara cu ale tale.

- Ajunge, să lăsăm acum experienţele, iubito!

- Promit! Eşti singurul bărbat pe care mi-l doresc, Holt. Te iubesc atât de mult!

- Ei, asta trebuie sărbătorit! Propun să desfacem această sticlă şi să ciocnim pentru viitorul nostru. Dacă nu, sunt în stare să fac dragoste cu tine aici, în văzul

lumii!

Holt scoase dopul sticlei, turnă vin în paharele cu picior şi îi întinse unul. Se priviră în tăcere pe deasupra cristalului, apoi ciocniră pentru viitorul lor.

Lacey îşi lăsă jos paharul, cu o privire răutăcioasă.

- Voi ăştia din vest aveţi o pasiune pentru lucrurile pregătite aşa, ceremonios. Să bei vin la ora asta, în pahare de cristal şi stând pe iarbă!

- Ne dăm şi noi silinţa, spuse el cu modestie. Eu personal, însă, sunt gata să învăţ obiceiurile din Midwest.

Imediat, redeveni serios.

- Ah! Era să uit! George mi-a dat asta pentru tine...

îi întinse un plic lung pe spatele căruia scria cu litere mari de tipar: „Hawaii". O urmări pe Lacey fără să reuşească să-şi mascheze teama.

Ea aruncă o privire pe deasupra plicului, apoi, încet, îl rupse în două, lăsând ostentativ bucăţile de hârtie să se răspândească pe jos.

- Cât despre viitoarea mea carieră...

- Cât despre ce, draga mea?

- Nu-ţi aminteşti ideea mea de a-mi deschide un magazinaş?

- Ba da.

- Mă gândesc că un astfel de magazin ar fi necesar aici, pe insulă. Toţi turiştii ăştia leneşi n-au pe ce să-şi arunce banii în afară de mâncare şi băutură.

Chipul lui Holt se lumină. Ii luă paharul din mâini şi îl puse deasupra coşului. O trase spre el încetişor şi o strânse în braţe cu un aer fericit, ca şi cum ar fi fost cel

mai nepreţuit lucru din lume.

- Bine ai venit la mine, Lacey, dragostea mea, îi zise pe un ton de o nespusă blândeţe. Mi-a fost atât de teamă că n-ai să înţelegi că locul tău e la mine!

- Dacă ai fi cunoscut bunul-simţ al micuţelor bibliotecare din Midwest, nu te-ai fi îndoit nici o clipă de sfârşitul poveştii.

Ea îşi înălţă capul spre el să-l sărute, copleşită de viziunea încântătorului viitor ce i se oferea.

Sfâr[it